

PŘEPIS PŘEDNÁŠKY

BRNO

RUBÍN

IVA ADAMCOVÁ

15.9.2012

OBSAH

1. Formální část	3
2. Formální část	19
3. Formální část	31
4. Formální část	47
1. Neformální část	60
2. Neformální část	68
3. Neformální část	73

1. FORMÁLNÍ ČÁST

Dobrý den. Moc vás vítám a jsem ráda, že vás je tolik. Protože před dávnými lety, už se mi to zdá jako dávná léta, jsem vyprávěla doma pro jednoho člověka – dělala tak zvaný výklad. To, co bylo zveřejněno na YouTube jako základní přednášky [ze Starých Křečan], to bylo jakési základní vysvětlení pro pochopení, že je vše dobré. To byl základ toho, co se mohl člověk u mě dovědět. Abych potom mohla přes jeho porozumění odblokovat jeho minulost. Aby přišla úprava a změna. Když bylo loni natočeno v Křečanech sezení, tak se mi obrovsky ulevilo. Protože tam tenkrát na první přednášce bylo asi 70 lidí. Vlastně to pro mě bylo jako 70krát mluvit v původním znění, což mi velmi ulehčilo. Vůbec nikdy bych netušila, jakých rozměrů to dosáhne. I když jsem o tom vlastně celý život věděla. Byla jsem připravovaná.

Mohu vám říct, že jsem velice šťastná. Já jsem tedy byla celý život obrovsky šťastná. Protože – už vysvětluji, že onou spokojeností, kterou vy si teď nabíráte a pomalu se ji učíte, si rozšiřujete spojení mezi vámi a skutečnou podstatou světa. To znamená Bohem, což jste samozřejmě i vy. Vy jste součást Boha. To spojení se začíná navazovat. Viděla jsem, jak to pracovalo tenkrát s jednotlivci, kteří ke mně chodili na výklad. Po čase přišli, dali si se mnou kávu, promluvili jsme si pár hodin. Protože se mnou to není na jednu hodinu. Když jsme vše takto probrali, zjistili jsme, jaké změny nastaly. Nejenom v rodině onoho člověka, protože se začal jinak chovat.

Nemusíte o tom s lidmi mluvit – někteří nejsou přístupní. Stačí, když se tak budete chovat. Ale začali se měnit i jejich partneři a rodinní příslušníci. Protože z onoho chování viděli, že se děje něco, co se nedá zlomit a zničit nějakou agresivitou nebo negací. A i oni měnili své spolupracovníky, když potom byli v práci. Jejich okolí se zkrátka upravovalo. Teď si představte, když v tak velkém množství začínáte pracovat. To je opravdu úžasné!

Já nikdy nevím, co budu říkat. Jen sem přijdu a zkrátka mluvím. Jsem až někdy v úžasu z toho, že nejsem nervózní, protože nemám nic připraveného. Abyste se zasmáli, tak jsem vám chtěla říct, protože mám ráda veselí, že skutečně před lety se mi v noci rozsvítilo [smích]. To ale nebylo takové to rozsvícení, jak se teď říká. Rozsvítilo se mi a viděla jsem božskou ruku. Ruku, která otevírala velkou prastarou knihu, kterou my nazýváme Biblií. Když se otevřela, tak ten prst ukazoval jednu jedinou větu. Ta věta, která byla v původní Bibli napsaná, zněla: „Pata čisté ženy rozdrť hlavu hada.“ Myšleno egoismus a oddělenost. Vidíte tedy, že to není v jedinci, který to přináší. Ale pouze úprava Božího těla, kdy člověk přes někoho ony informace vydá. Je to vlastně pro vás.

Transformace tady byla vždy. Tyto informace čekaly na tuhle dobu. Transformace tu byla vždy, protože je zapsaná v akášické kronice jako vývojový postup části lidstva. A vy jste pro mě jako plát, který se teď odděluje. Protože jste schopní poslouchat to, co říkám. Už víte, že existuje bod A a bod B. To znamená váš osud, který jste si vybrali. Jste tedy připravení. Platí to i ve velkém měřítku, jinak by to nebylo možné.

Skutečně pouze hrajeme své dílčí osudy, které jsou i v pochopení, anebo někdy i v nepochopení. Když už toto budete vědět, budete mít obrovský soucit s lidmi, ke kterým pochopení zatím nepřišlo. Začnete už ale hlavně vidět skutečnou realitu světa. Že to, co v tom člověku křičí a vyčítá a dělá scény, není jeho skutečná realita. Že to je pouze egoismus, který on není schopen zvládat.

Je jedno, jak jste byli připravováni k pochopení těchto věcí. Někdo třeba dělá astrologii, někdo dělá numerologii, někdo cvičí jógu. A věřte mi, že vše z onoho pohledu uvidíte. A každý si toho svého Boha do určité míry najdete. Tím jste připravení na vstup těchto informací.

Když vás tu takto mám a natáčí se, tak chci moc poděkovat tady za kamerou Danovi a pořadatelkám, které to umožnily a samy se toho ujaly. Protože mě živí práce v laboratoři, takže bych neměla čas tato setkání organizovat. Je to jejich obrovská zásluha. A v každém tom městě jsou to takoví moji spolupracovníci Otce, který sem ty vědomosti přináší. A vy je skutečně znát potřebujete. Do té doby, než se naučíte přesně ve všech momentech svého života žít to, co přicházím učit, je to pro vás ještě budoucnost. Přítomnost vašeho konání a učení je ta, že to umíte.

A jsme u toho, co jsem vám chtěla říct. Každý váš osud, byť by byl úplně jednoduchý a někomu se může zdát třeba i nudný a úplně obyčejný, je přesně nastaven Bohem ve vás. Neboli vašim skutečným jástvím. A vybrali jste si ho jako Bohové, kteří si přišli zahrát vaše role proto, abyste takový osud pěkně prožili přesně tak, jak se vytváří. Neexistuje nic *neduchovního*. Někteří lidé říkají: „Už jdu duchovní cestou.“ To jdou ale i lidé, kteří jsou v základních rovinách a zdánlivě duchovní nejsou. Všechny vaše životy jsou Cesta. Jsou duchovní. Teprve až ve vyšších a konečných životech, které vnímáte jako duchovní, v nichž už je váš egoismus natolik zeslabený, už ty dvě fáze duchovnosti vnímáte. Protože Boha ve vás už je veliké množství a už smíte vnímat realitu.

Nicméně lidé, kteří toto ještě nemají, jsou schopni vraždit nebo se prát... Oni ty věci dělat musí, aby si do svého odchodu naplnili 100 % konání oné jedné věci, které se jednou vzdají. My se ale vyvíjíme. To znamená, že my všichni máme domluvené své role a učíme se ve skupinách. Dnes už víte, že když vám někdo přijde něco udělat, že ten člověk vám to udělat musel. Jak byste zjistili, že umíte odpouštět? Anebo že neumíte odpouštět, že vám to ještě vadí? Proto jste zodpovědní před Bohem pouze za uzávěry vlastních čaker. Toto je velice důležité.

Nedávno mi jedna mladá žena položila otázku: „Jak víš, že se ten člověk nepřetvařuje?“ Pozor! I to je uzávěr. Jestliže skutečně vnímáte, že každý má svoji roli, tak ji musíte respektovat. Ten člověk umí to, co umí. Protože i vy o sobě víte, co ještě neumíte. I když to člověk někdy skrývá. Někdo už ne. Někdo na sebe řekne všechno, což je už veliký úspěch. Nicméně víte to, co neumíte. A víte, jak je to pro vás těžké. Druhý člověk zase neumí jiné věci. Je tu ale proto, aby v těchto dnech přišel prozkoušet své vrstevníky. Aby se společně tou hrou, kterou tady různě všichni hrajeme, dostali o kus dál.

Pokud jsem tedy jedinec a zbytek světa je zbytek Boha, nesmím se na svých čakrách oddělit od zbytku světa. Kdybyste o druhém člověku jen uvažovali stylem: „Co když se přetvařuje? Co když si vymýšlí? Co když lže?“ Tak už vy (!) nevěříte onomu božství. Nechte to na těch lidech. Je jedno, zda se přetvařují. Berte jejich hru takovou, jaká je. Samozřejmě ale důvěřujte a prověřujte. Protože tomu člověku věřit můžete. Ale on má ještě své ego, které potřebuje samozřejmě prozkoušet. [člověk ≠ ego; člověk = Bůh (božství) + ego] To jsou věci, které vás uchrání od základních bolestí. Ale i když to ten člověk vytváří... A většinou jste prozkoušeni přes vaše nejbližší – ty, které nejvíce milujete, protože je máte dennodenně kolem sebe. Většinou to jsou rodinní příslušníci, hlavně děti nebo rodiče. Tehdy je to pro vás bolestnější. Ale věřte mi, je to nádherně nastavené, protože tomu učení neutečete. Vybrali jste si ho, jinak byste od něj s prominutím zdrhli.

Bylo hodně řečeno o aurických sezeních. Co to vlastně aurické sezení je? Ukáži vám tři varianty vývoje člověka: První je člověk egoistický. Uvědomte si, co to je přijetí. Přijetí je, když člověk řekne *ano*. To znamená, ať se vám stane cokoli, vy se s tím ztotožníte: „Ano, teď se stalo tohle, co budu řešit dál?“ Tedy bez toho aniž bych byl v křeči a tuto situaci odmítal. To je ono *ano*. Většinou ale lidé řeknou *ne* a bojují proti světu vně. To znamená, že to hází na druhé lidi. Egoismus je skutečně hodně intenzivní. A v této době je ho více, protože vás Otec potřebuje prozkoušet. Proto se teď dějí na internetu takové věci a je na něm mnoho katastrofálních zpráv. Nebojte se jich prosím, protože i strach je egoismus. Strach je iluze. Jediná přítomnost Boha, kdy vaše tělo a myšlenky vytváří endorfin, je spokojenost.

Strach přece není spokojenost. A navíc je v budoucnosti. Člověk, který se bojí, podléhá své iluzi *co bude?* S tou si neví rady. Tehdy dochází k jiným hormonálním výdejům. Jde o bloky serotoninu a jiných látek. Ti lidé skutečně strádají a mají na první čakře bolesti. Vaše první čakra, to je základ (!) – optimismus je nejdůležitější. Vy jako bohové jste se přišli narodit do hmoty, tedy do vašich těl, což je matka Gaia. A je to kouzelná iluze. Jestliže první čakra zahajuje kolotoč dění, tak si to uvědomte. Jestliže jste optimisté, v klidu přijmete jakoukoli situaci, která se kolem vás děje. Tělem si dělejte, co chcete. Musíte to přijmout nitrem! Tehdy řeknete na první čakře: „*Ano – přijal jsem to. Jsem tedy spokojený, vyrovnal jsem se s tím*“. V takovém případě už nezatěžujete vyšší čakry.

Jestliže jste spokojení, na dvojce vám nebude nikdo vadit, tedy umíte odpouštět. Nebudete se (na toho člověka) zlobit, nebudete nenávidět [3. čakra], litovat, fňukat [4. čakra], kritizovat ani posuzovat [5. čakra]. Víte, že onen člověk si také sem přišel odložit svůj egoismus. A že to je Bůh. Jeho egoistická fáze není jeho skutečnou částí. Je to iluze, kterou on neumí změnit. Vy o toho člověka vlastně potom „*bojujete*“, abyste ho zachránili. Když na vás bude někdo trvale křičet a vytvářet negativitu, a vy uvnitř zůstanete netknutí – neboť víte, že křičí jeho ego, nikoli jeho skutečná realita, potom se ten člověk začne měnit. Neboť si neuděláte uzávěr k jeho božství. A jeho božství to ví.

Mně se v minulosti dokonce podařilo vyhodit s „obrovskou maskou“ a bojem proti mému vlastnímu ego, dva lidi z mého bytu, kteří přišli na návštěvu a byli velice nebezpeční pro mé „malé“ dítě. Má dcera byla nesmírně čistá a chtěla lidem pomáhat. Jednou jsem odjela do města vedle Teplic, protože mě volali kvůli práci. Bylo to v zimě. A když jsem přijela domů, tak vidím, že za dveřmi jsou dvojce boty. Přijdu dovnitř a vidím dva chlapce, o kterých jsem věděla, že jsou pro mé dítě nebezpeční, protože brali drogy. Vstoupím do bytu, venku už byla tma, šero, ponuro, což ještě tu situaci navozovalo. Ego se mi v tu chvíli dostalo před třetí čakru, křičelo: „Vyhoď je! Vyhoď je!! Určitě jí něco udělají nebo ji stáhnou do nějakých problémů.“ Já jsem ale věděla, že nemůžu. Že teď musím být tou nejlepší matkou. Dala jsem si ruce na břicho, přišla jsem k pokoji a s úsměvem říkám: „Dobrý večer, chlapci.“ – „Dobrý večer, dobrý večer.“ Otočila jsem se, protože jsem nevěděla, co mám dělat. Neměla jsem před nimi sílu na to s egem tak bojovat, a šla jsem dělat večeři.

Začala jsem zády ke dveřím pokoje krájet cibuli, dělala jsem snad tenkrát nějaký guláš. Moje ego bouřilo a vši silou se tlačilo ven. A natvrdo přišel strach, jak ho Satan do nás silou cpe, neboť to je skutečně silný egoismus. Otočila jsem se, a přesto co mi dával na jazyk a k čemu mě nabádal, tak jsem přišla ke dveřím pokojíku. A říkám s úsměvem: „Kluci, dáte si s námi večeři?“ A oni: „Ne, ne–ne–ne, ne–ne.“ Načež jsem se vrátila k prkénku, krájím dál a říkám si: „Tak ne. Uvidím, co bude.“ A oni najednou proběhli. Vlezli do bot, zabouchly se dveře a Petruška stála za mnou mezi dveřmi a ptá se mě: „Mami, jak si to udělala?? Ty jsi s námi byla vevnitř v tom pokoji, a přitom jsi tělo měla... Tam byl tak strašný tlak.“ Ten tlak byl tím, že jsem neposlechla ego a neudělala jsem čakerní uzávěr. Takže božství, které máme společné, vědělo, že jsem bojovala tou „správnou“ zbraní. Ano, já jsem bojovala láskou neboli Jednotou. Tímto postojem nitra můžete vyřešit cokoli. Není pak nutné, aby se děly dramatické věci. Je to někdy hodně těžké, protože většinou jste propojení se svými nejbližšími.

Vrátím se ale k typům (k vývoji) člověka. První je silně egoistický, bojuje proti světu, ale tím se na čakerních systémech uzavírá a odděluje se od Boha. A to: zlostmi, kritikou, nenávisť, lítostmi, všemi negativními emocemi, které jsem vám ukazovala na základní přednášce. Druhý typ člověka je jedinec, který už začíná chápat, že je vše trošku nějak jinak, a už si třeba i něco ověřil. I tím, že jsem vám vyprávěla příběhy na základních přednáškách a hodně videí už je na YouTube, můžete pochopit, že také ve vaší kartotéce vzpomínek, kterou máte v hlavě, jsou vlastně docela neuvěřitelné příběhy. Když jste něco vyřešili tím, že jste to hodili za hlavu, že jste to neřešili. Neboli jste to přijali. Najednou bylo všechno jinak. I tohle vás nechal Otec prožít, abyste si v téhle době tu kartotéku mohli prohlédnout a vytrídít spoustu problémů, které v ní zbytečně ležely jako nevyřešené.

Většina lidí vnímá, že ty věci, které jsem vyprávěla, vlastně věděli. Akorát si je neuměli pojmenovat a pospojovat do konečné praxe, kdy jde člověk životem. A věřte mi, nemusíte dělat vůbec nic. Nejjednodušší je vnímat a jenom se chovat ke každému morálně. Bez obtížných rozhodnutí, bez váhání co mám udělat. „*Ne! Tohle bych nechtěl, abych zažil od druhého člověka.*“ I když to lákadlo z nabídky egoismu tam je,

ego vás bude tahat: „*Ted' bych třeba mohl získat nějaké peníze nebo nějakou výhodu.*“ Ne–ne–ne! Když to není čisté, nedělejte to!! Ušetřete si obrovské peklo nitra, strachu, jestli se na to přijde, jestli o to nepřijdu... To jsou věci, které na vás egoismus ušije.

Víte, já jsem jako dítě a celý život milovala pohádky. Byla spousta lidí, kteří říkali: „Pohádky jsou blbost. To je jenom pohádka.“ Ne–ne–ne. Jak to v nich chodí, přesně zrcadlí pravdu. Jenže ona musí být žitá. Vždy ten čert přichází nabízet něco za tu duši. To jsou ty stavy, kdy vám je těžko. To je ta výměna za to, čemu podlehnete. Věřte mi, vždy to dopadne dobře. Ale musíte to žít nitrem. Nenechat se egoismem, tím čertem, stáhnout. To on vám zatáhne duši do hladin něčeho, co jste neudělali. I když ale čertovi podlehnete, je dobře, že nějakou tu „chybičku“ prožijete. Nedělejte si výčitky. Protože byste to museli ještě třeba na poslední procento prožít, abyste si v hlavě jednou provždy udělali jasno, že už tohle nikdy neuděláte.

A to je ono. Proč si dělat výčitky, že se vyvíjíte? To je jako kdyby si prvňáček v první třídě dělal výčitky, že neumí počítat. A přitom se do první třídy přišel to počítání učit. Tisíce let jste byli drženi v nevědomosti. A bylo vám předkládáno, že jste hříšní. Jednou za 2000 let se vždy píše nová část Bible. Obnovují se informace, které v ní jsou. Lidé, kteří ještě nebyli schopní neubližovat druhým, museli vědět, že hřích je. Ale on ve skutečnosti neexistuje. Vy jste vývoj. Vy jste život sám. Máte se radovat úplně ze všeho. Stačí se jen čistě rozhodnout a život je hladký. Bez kotrmelců. Všechno se vyřeší.

Budete procházet celkem obtížnými zkouškami. I přes hmotu ve smyslu majetku, přes peníze, i přes jinou *hmotu*, kterou vy vidíte jako své bližní a rodinné příslušníky. Věřte mi, nemusíte se obávat vůbec ničeho. Vy jste všichni ti druzí. Nikdo vám nepatří. Nelpěte na osobách, které jsou iluzorní. Pouze pro ně udělejte s láskou absolutně všechno. Dokud jsou tady vedle vás. Abyste jednou, až třeba odejdou a nebudou tady, měli čisté svědomí. A nemuseli si pak vyčítat nějaké nedořešené věci. Je to zbytečné. Tady a teď může člověk udělat všechno.

Musím vás upozornit ještě na jednu důležitou věc. Bůh „slyší“ (cítí je přes čakerní systém) pouze vaše úmysly. To znamená, že když máte čistý úmysl pomoci například nějakým rozhodnutím, nebo něčím jiným pomoci, a takzvaně to nedopadne... Nemusíte si dělat žádné výčitky. Tehdy na vás nepřipadá vůbec nic. Vše je čisté, pouze ta věc tak měla z různých důvodů dopadnout. O ně se ani nemusíte zajímat, protože jsou záležitostí celé skupiny lidí, která byla zúčastněná ve hře osudů. Pokud třeba ti druzí byli vypočítaví a dělali to z různých jiných důvodů, proto to třeba nedopadlo. To jsou zbytečnosti. Hřích vůbec neexistuje. Je pouze vývoj člověka.

Vy komunikujete s Bohem pouze na úrovni hormonálního výdeje. To znamená, že Bůh vás neslyší. Nemá uši, ani vás nevidí očima. Otec je celková energie, ale vy jste ponořeni do Gaiy, což je Matka. To je hmota, která spolupracuje, abyste se naučili odbourávat překážku, která je mezi nimi. Napřed je velice silná. Ten silný egoismus je tahle celá energetická vrstva [ukazuje na tabuli] po mnoho životů, kdy nabíráte v sobě

hladinu božství. Urychlit to nejde, protože vývoj hmotného těla by člověk neunesl. Byl by úplně zdemolovaný. Ta energie je obrovská. Život po životě, tedy postupně, kdy člověk dělá ty „kotrmelce“, nabírá si odolnost svých nervů proto, aby jednou vydržel skutečnou energii splnutí.

V této době je velké množství lidí, kteří jsou připravení. Víte, že v minulosti takových lidí bylo pár. Nemnoho lidí církev označovala, a do dneška je označuje, za svaté. Tehdy jich bylo malinko. Je to i proto, že dříve se duše rodily za velmi dlouhý čas (250–350 let). Dnes je návrat duší velice rychlý a krátký. Neboť roste populace na planetě, což má své důvody. Nahoře je pouze trvalá přítomnost (bezčasovost, věčnost). Takže duše, které chodí nahoru ve vědomosti, nahoru ve vědomosti nevnímají náš čas. Ony si žijí dál, plní si své úkoly. Tak jak mají, ve vyšších úrovních.

Já vás přibližuji k Otci pouze přes 6. čakru, protože vás otevírám vaší skutečné realitě vašeho božství. U 7. čakry nikdy už nezasahuji. A teď jak? Vidíte, že vás učím být spokojení. Vysvětluji, proč se můžete dívat na jakoukoli situaci, nebo na jakéhokoli člověka, jako na dobrého. Už když k vám mluvím, někdo více, někdo méně cítí, jak vaše tělo – buď celé anebo v určitých partiích, jemně brní. Je to takový pocit, jako by v něm něco vrnělo. To je tím, jak si věci uvědomujete, tak se vám pomalu upravuje čakerní soustava. Tím jak si svou „kartotéku“ probíráte a vnímáte, že je to dobře. Už toto je vaše pochopení, a vaším pochopením nastává čištění a upravování cesty přes čakerní soustavu mezi vámi a zbytkem světa. Neboli božstvím.

Jde tu o jednu jedinou věc. Každý z vás jste Bůh, který si přišel zahrát svoji roli. Roli vašeho jména a tvaru. Neboť jste podobní svým rodičům, které jste si vybrali. Abyste si nabrali genom – to znamená osud a tvar těla. Tělo je váš dům, ve kterém žijete. Vaše původní vůle byla vybrat si celý váš osud. Proto kdokoli v něm hraje roli (hmotná stránka), a přicházející situace (duchovní stránka), oboje jste si vybrali. Vybrali jste si celý osud. Včetně všech situací, které v něm jsou. A včetně všech lidí. A tak všechny situace a všichni lidé, co v nich jsou, jsou pro vás dobří. Takoví, jací jsou.

Jestliže jste si celý osud vybrali, tak je vše vaší Boží vůlí, protože Bůh ve vás si to vybral. Vše je v osudu. Jakmile jste optimističtí, vidíte vše dobře a lehce. Já jsem nic jiného nedělala, jen jsem byla neskutečný optimista. Mně nic nevadilo. Ať se mi v životě stalo cokoli. A někdy tam byly ohromně drsné věci, které vám ani nemohu vyprávět, protože to se týká lidí, kteří žili v mém okolí. Vždy jsem to viděla dobře. Nikdy jsem nebyla zdemolovaná. Byly chvíle, které byly velmi těžké, ale vždy mi božství pomohlo. V tu chvíli, když už jsem hrabala z posledního. A božství vědělo, že jsem na dně a neumím se zlobit, vyčítat, a ten člověk mi nevádí. Jenom jsem věděla, že ubližuje svému okolí, protože podléhá svému egoismu.

Když už vás zkouška dotlačí až na dno a neumíte tyto věci, pak vždy přicházejí neuvěřitelné zázraky. Abych vás jednou tohle mohla učit, musela jsem je zažít. Abych věděla, jak tato práce souvisí s optimismem, se sjednocováním. Když dojde ke spojení a jste jen optimističtí, tak vy vlastně rezonujete s celým výběrem vašeho osudu. S původním Bohem. Proto se mluví o Boží vůli.

Jestliže ale budete zablokovaní, tak je jedno na kolika čakrách. Stačí jedna čakra, kterou neumíte, třeba lítost. Mnoho lidí neví, že i lítost je egoismus. Egoismus je prosazování vůle člověka v zapomnění, kdy člověk nesouhlasí s tím, co se mu děje. Je mu to líto. Nebo nesouhlasí se situací, která tam je. Uvědomte si ale, že ta situace je taková, jaká je. I lidé, kteří vám něco udělali, to museli udělat. Protože jinak byste nezjistili, že to neumíte přijmout. *Stalo se. Napravím jen svým chováním to, co se přihodilo, a jede se dál.* Tím pádem všechno končí. Někdy to pro vás bude hodně těžké, ale už mnozí podle dopisů, které mi píšete, to zvládáte docela dobře. Jestliže se naučíte přijímat a říkat *ano* na každé čakře, tehdy přijde spojení. Vzpomenete si, kdo jste. Začnete spatřovat svoje božství.

Přichází to většinou po nocích, kdy začnete mít zvláštní stavy vrnění a brnění. Můžete začít vidět třeba i jiné světy. Nemusíte, ale jsou někdy důležité. Vaše Nadjá přesně ví, co vám má ukázat, a kterým směrem máte jít. A to je pro vás velmi podstatné. Já jsem například nikdy nebyla zvědavá. To je něco, co jsem vůbec nedostala jako dar. Nikdy jsem se nezajímala. Ale pak jsem si mohla na druhou stranu prohlédnout, že všechny informace, které se ke mně dostávaly a potřebovala jsem je, se ke mně dostaly v pravý čas. Ať se to týkalo práce nebo nějaké informace o člověku, kterému jsem třeba měla pomoci. Vše přišlo v pravý čas. Protože vaše Nadjá ví, že když jste ještě zvědaví ve smyslu: „Co ten druhý člověk? Co dělá? Jak dělá?“, mohli byste toho ještě nějakým způsobem zneužít. Nebojte se. Skutečně se dozvíte přesně včas, co bude zapotřebí, když se nebudete oddělovat na čakerní soustavě.

Představte si, že jste buňky v lidském těle. Když má buňka ještě své osobní zájmy, které chce někdy využít a zneužít (to je ego, k tomu dochází), tak vás tělo jako buňku blokuje. Protože ví, že ještě byste někde utekli za svými vlastními zájmy. Ale tehdy, když víte, že jenom sloužíte, děláte vše jen pro celek. Pro druhé okolo vás, pak vám dodá přesně v pravou chvíli informaci pro to, co máte udělat. Protože tělo samozřejmě ví, kde máte být, co máte dělat. Ono je vyšším vědomím celé jednotky. Proto je důležité, aby člověk ve stavu, kdy si začíná uvědomovat, že nemá bojovat proti světu (jako předchozí egoistický typ člověka), začal bojovat proti svému egoismu. Proti egoistickému vnitřnímu hlasu. To jsem vám před chvílkou popsala na příběhu s mou mladší dcerou.

Ze začátku takový člověk neví, jak s egem bojovat. Už ví, že je v něm něco, co se zlobí. Co fňuká a co ho nabádá, aby druhému něco udělal. To nejste vy! I když se vám někdy taková negativní myšlenka pohne na mysl, už vás „Ten černý“ má. Když věříte, že: *ted' jsem špatný, protože mě takové myšlenky napadají.* Ne! To nejste vy! Neposlouchejte ho. Stačí ho ignorovat a neudělat, co žádá. Na mě ego také křičelo, abych ty dva chlapce vyhodila. Já ho neposlechla. A nemyslela jsem si, že jsem špatná. Věděla jsem, že on je oddělená část, která se tváří jako já.

Na základních přednáškách jsem vám vyprávěla svůj příběh z dětství, kdy mě ve čtyřech letech nabádal k naprosté šilenosti vůči mojí mamince. Je úžasné, když se vám takový hlas ozve. Protože můžete někdy zjistit podle nesmyslu, který chce, že vy takový nejste. Tam už máte náběr *tohle nejsem já.* To je úžasné, využijte toho.

Jak se toho tedy zbavit? Už víte z mých přednášek, že nejsilnější zbraní na likvidaci čehokoli a kohokoli, je zbraň jedna jediná: láska. Zničíte ten hlas jen láskyplností. Toto umí lidé, kteří projdou čtvrtou čakrou a stále si nabalují vyšší a vyšší životy. Láska má mnoho podob. Nicméně v nejvyšších fázích už začínáte odkládat prosazování své vůle, což je magie. Víte, že je zesílená v životech těsně předtím, než odkládáme svojí vůli. Abychom si prošli ty dopady. A všimli jsme si v magických životech, že dopady jsou velmi drsné. Mluvila jsem s mnohými černými i bílými mágy. Poznám je, když jdou po ulici. Vnímám je, kdo jsou. Lidé, kteří dělali černou magii, se mi přiznali, když jsem s nimi mluvila, že to, co jim magie dala, jim velmi, velmi drsně i vzala. Ano, člověk si musí tento prožitek nabrat (prožít).

Tito lidé nejsou špatní. Je to pouze jejich vývojová fáze. Kdyby vám vadili, neumíte ještě přijímat Boží tělo takové, jaké je, a oddělujete se od nich. To ještě není čistá láska. Musíte svět zahrnout nestrannou, absolutní láskou, přijetím. Znat pravou podstatu člověka, která je božská, a vidět iluzi, které ten člověk podléhá.

Pamatuji si, jak kdysi dávno ke mně přišel na návštěvu jeden pán. Přišel na výklad. Když se otevřely dveře, tak jsem si řekla: „Tě péro, co se jen bude dít?“ Protože z něho číselna velmi silná magie. Ovlivňoval už svými myšlenkami druhé lidi a snažil se je posunovat. První dvě hodiny vám mohu říct, že to bylo hodně těžké. Vůbec se na mě během nich nepodíval. Seděl v obýváku, a já jsem malovala obrázky a vysvětlovala základní přednášku. (Jeho žena byla úžasná. Ta byla čistá. Oni se samozřejmě vyučovali. Nicméně on tu přednášku chtěl.) Když jsem ho viděla ve dveřích, tak jsem si říkala: „Ježíši, Otče, koho mi to sem posíláš? Ale když ho posíláš, tak je to správně.“ Nebudu vás hodnotit jako hrášky v lusku, kdo kam patří nebo nepatří – jestliže k tomu došlo. A když by k tomu nemělo dojít, tak vzniknou takové zábrany, že onen člověk ke mně nedorazí. Tak jsem to respektovala. Poté pozdravil, byl slušný, podal mi ruku, sedl si v obýváku do křesla a zapíchl oči doprostřed konferenčního stolku.

Po dvě hodiny, já jsem mluvila a mluvila, se na mě vůbec ani nepodíval. Jenom posílal to, co byl zvyklý posílat na druhé lidi. Já jsem si řekla: „Dobře Otče, poslal jsi mi ho sem. S láskou udělám ten samý mnohahodinový výklad.“ Za dvě hodiny, když jsem neustále s láskou povídala – absolutně nestranná, se najednou začal strašně potit. Protože moje láska to, co vysílal, natlačovala na něj. Nefungovalo to. Na všechny lidi okolo to fungovalo, ale na mě ne. Byl z toho tak hotový, že najednou vybuchl. Já byla na jiné fázi a on začal klást otázky úplně odjinud, ale začal se ptát. To bylo úžasné. Najednou se komunikace rozproudila. Hodně věcí odhalil, a když potom odcházel, tak mi říkal: „Jsem rád, že jsem tady byl. Já ještě s nějakými věcmi, které tady říkáte, nesouhlasím. Víím, že asi ta chyba bude ve mně, ale ještě na to nemám. Ještě budu pracovat.“

Pak jsme dělali aurické sezení. Když jsem mu jela po páteři nahoru, tak se zasníl a povídá mi: „Víte, já tak někdy sním, že budu jak Ježíš. Takhle máchnu rukou a všichni budou padat zdraví k zemi.“ To je typický bílý mág. Já se začala hrozně smát a říkám mu: „Jo, tohle budete umět. Ale až to nebudete chtít takhle dělat.“ Viděla jsem jeho oči, jak se otočily. Jak mi nerozuměl. Jak to nejde. Je v něm ještě ohromné přání,

keré se navrství, keré nabyde. Tohle je tedy zapotřebí odložit. Vaši vůli jedince, kterým se cítíte být. Že vy jste tím jménem a tvarem, který tady chodí po světě. A který zapomněl, že je Bůh.

V této době přichází mnoho nabídek z Božího těla. Ten, kdo ještě nebude mít nabranou míru magie, se ještě chytí někde jinde. Pravda každého člověka je úplně jiná. Pravda je totiž váš duchovní vývoj. To je také důležitá věc, kterou jsem vám potřebovala sdělit. Možná, že už je někde na internetu, ale možná jste ji nezachytili. Opakování je matka moudrosti. Stejně si to asi budete poslouchat víckrát. Protože tím si to, co vám říkám, nabíráte znovu. Když zapomenete. A věřte mi, že zapomenete.

Na březnové přednášce v Jičíně v lázních Hillarion, která dodnes ještě nevyšla, byli dva manželé, kteří jeli domů do Liberce. Jsou moc fajn, párkrát jsem s nimi mluvila. Smála jsem se a říkám jim: „Vsaďte se, že zapomenete. A možná ještě dneska.“ A oni: „To není možné. Všechno si pamatujeme. A my jsme ještě dva, my si to budeme připomínat.“ Pak mi vyprávěli: „Ještě v autě jsme všechno věděli, a jak jsme přišli do kuchyně – nic. Jako když vymeteš z hlavy úplně všechno.“ Teprve až když se naučíte krůček po krůčku všechno žít, tak to potom žijete.

Abych se vrátila. Magické fáze jsou ještě prosazováním vašich vlastních vůlí. Vůlí jedinců, kteří žijí v zapomnění. Mágové sice už vědí, že něco je nad nimi, ale neumí to žít. Neumí si zkrátka ještě uvědomit, že láska je nejsilnější zbraní, která existuje. Pamatuji si, jak se mě kdysi jeden černý mág ptal: „Ty máš velkou ochranu, že?“ On by nepochopil. I když bych mu tisíckrát řekla, že mě chrání láska. Takový člověk si myslí, že ovládám nějaký mocný druh magie, který on ještě nezná a neumí ho rozbourat. Je tam jakási úcta. Ten člověk ví, že mi nemůže ublížit. To už ví, ale stejně to zkouší, co kdyby náhodou. Láska vás skutečně ochrání, protože jestliže se dostanete nad šestou čakru, stáváte se vědomým Bohem ve svém těle. To je původní osvětlení.

Vrátím se nyní zpátky k vývoji na planetě. Těch osvětlených lidí bylo málo. Jsou dodnes považováni za svaté. Byli to ženy i muži, kteří došli k obyčejnému lidství, kdy ego už nepromlouvá. Máte ho už pod kontrolou. Nedávno mi jeden mladý muž říkal: „Ty jsi fajn, ty jsi taková fakt obyčejná ženská.“ Já povídám: „Vždyť já to vždycky tvrdím, že jsem obyčejný člověk.“ A on: „No, ale to jsme všichni, ne?“ – „Ano, ale málokdo o tom ví.“ I to, že chci vypadat před druhými lépe, je už zastírání něčeho, oddělování se. Jste, jací jste. Takoví, jací jste, jste dokonalí. Obrovská láska k druhým a k celku. To znamená i k sobě! I vy sami sebe musíte milovat takové, jací jste. Jinak se k Bohu nepropracujete, protože i vy jste součást. Celé tělo musí být v harmonii a musí mít stejné předpoklady – nestrannost a spravedlivost.

Božství vás prozkouší neuvěřitelnými zkouškami. Tehdy zjistíte, při trvalém otevření všech čaker čakerního systému od jedničky do šestky, kdo jste. Že jste bohové. Potom ale už s vámi skutečně nikdo nehne. Člověk, který na vás dříve křičel, a vadilo vám to... Najednou s úlevou zjistíte: *Jééé, mně to nevadí. Já to беру tak jak to je.* A pozor! Ego těch lidí běsní. Jakoby přidávají a zkouší to.

Pamatuji se, jak mi jedna holčička vyprávěla, že její maminka na ni zkoušela nátlaky různými způsoby a ona nereagovala. Pokaždé jen přikývla nebo udělala, co se po ní chtělo. Všechno probíhalo v pořádku. Nezlobila se na maminku, ale ona na ni začala křičet: „No, ty jsi snad v nějaký sektě, nebo co? To není možný, s tebou nic nehne!“ A teď pozor! Dobře poslouvejte. To je Satan neboli naše společné ego (a máme společné ego, je propojené). To znamená, že když už v sobě něco ustojíte, musí přijít někdo z vnějšku (ze světa) s jinou tváří. Stejný Bůh s jinou tváří a se zdánlivě jiným egem, který vás trochu popíchne, aby vás ještě stáhl. Abyste si přestali být jistí v kramflecích a podlehli mu. Nebojte se. V klidu vysvětlíte svůj postoj. Druhý člověk vás musí respektovat. I Satan ví, že nad částí vás přestane mít nadvládu. Je to v plánu.

Vše tady je, a vždy bylo a bude tak, jak je vytvořené. Není vůbec čeho se obávat. Jenom žijte. Žijte čestně, s láskou a morálně. Stavby, které budete zažívat, jsou opravdu krásné. A začnete se jako plástev (já vás vidím jako tkáň) odlupovat od tkání, které jsou pod vámi, které ještě musí být zkoušené. V této době je to zkoušení velmi, velmi intenzivní. Přes média obecně a obzvlášť přes internet. Božství vás přes ně zkouší ze strachu. Nepřemýšlejte o tom, co bude. Tvořte. Bez fanatismu prosím. Abyste to špatně nepochopili.

Někteří tomu moc nerozumí. To jsem s údivem zjistila z některých otázek. Je ale dobře, že se ptáte. A celé odpoledne věnujeme vašim dotazům. Napište si je na lístečky, protože většina lidí nechce odložit jakousi intimitu. Budu to respektovat. Jakmile vám dojdou věci, pochopíte. Začíná už odbourávání vašich aurických těl. Já současné množství ohlasů nestíhám. Od rána do večera, pondělí až čtvrtek, jsem v laboratoři. A do toho mám dvě aurická sezení denně. To jsou 4 hodiny mluvení k nějakému konkrétnímu člověku. Je to časově náročné. Mám ještě maminku... zkrátka to nejde. V této situaci volím ten nejlepší způsob. Nedrtí mě to. Kdyby mě to drtilo, odmítala bych to (byla by ta situace pro mě těžká), sevřela bych si někde jedničku a už bych vám nemohla říct to, co potřebuji.

Takže vidíte, že z lásky k vám, vám vlastně nemohu pomoci. Je to legrační, ale je to tak. Jsou věci, které musíte hodnotit a vnímat. Vy máte být spokojení. Jestliže neumím být na nějaké čakře spokojený, musím si někde pomoci. Jednou jsem řešila ženu, která měla neustálé srdeční problémy. Tam byly v minulosti jen lítosti. V této době se odbourávají vaše i třeba 25 let staré zápisy.

Spousta lidí bude mít takové srdeční třesy. Nic to není, jen se vám upravuje srdeční čakra, protože ona je vstupní branou do páté dimenze. Máte k tomu nejbližší. Vzpomeňte si na Krista: „Já jsem láska.“ [Jan 17:26] Srdeční čakra je na této hmotné rovině symbolem lásky. Ale také víte, že řekl: „Jen přese mě (tedy přes lásku) se dostanete k Otci.“ [Jan 14:6] Srdce tedy budete mít upravené. A lidé, kteří budou žít v páté dimenzi, budou už vnímat nikoliv *já*, ale *my*. Budete propojení přes vaše srdeční čakry.

Vrátím se k té paní. Ona mi věřila, když jsme spolu mluvily. Ale za hodinu už ne. Takže neustále volala a psala. A hlavně se bála. Vysvětlila jsem jí tedy: „Už ti nemohu

pomoci. Ty musíš pracovat. Já bych ti tím ublížila, kdybych stále něco upravovala. To zkrátka neudělám. Ty pochopíš, Otec mi to předá, ale opět to uděláš opačně. Jestli mi nevěříš a bojíš se, že to není pravda, tak běž klidně do nemocnice.“ Protože už pak měla jedničku zatíženou. Už ji začaly bolet nohy, takže si demolovala nějakou jinou čakru. „Nech si vyšetřit srdce, aby ti doktoři dali černé na bílém, že je v pořádku.“ Tenkrát mi na to nic neřekla a za týden v pátek mi volala z interny v Teplicích, kde strávila celý týden: „Srdce mám zdravé jak zvon!“ To je vaše berlička. Když nějakou čakru neumíte, tak si klidně pomozte běžnou lidskou zvědavostí. Ověřte si, že se tam nic neděje, protože byste to jinak neustáli.

Jde si opravdu pomoci v jakékoli situaci. Nikdy není způsob, jak byste o něco přišli. To je iluze hmoty. Kdysi dávno jsem měla maličké děti a Otec mi dal příkaz, abych šla do soukromí, abych udělala laboratoř. Já jsem ho poslechla. Bylo to tedy velmi obtížné. Skutečně jsem pracovala 18 hodin denně. Když se pak udělala jedna místnost a fungovalo to, teprve tehdy jsem přestala v zaměstnání. Potom jsem tedy pracovala doma. Po sedmi měsících, kdy jsem chodila a spala jsem takřka s otevřenýma očima. Nabrala jsem si ohromný dluh. Leasing se samozřejmě musí splácet. A věděla jsem, když pracuji tolik hodin denně, že to dlouho nevydržím. Rozvrhla jsem si tedy splácení leasingu nerovnoměrně. Naplánovala jsem si: „Rok to vydržím, pak už ty tři další budou dobré.“ Dva roky jsem si říkala: „Ale co když mě to poznamená?“ Jakási nejistota na první čakře přece jen byla. Říkám si: „Dvě děti... nebudu mít žádné úspory... Vždyť já všechny peníze, které vydělám, posílám na splátky. Pak nemáme skoro co jíst.“ Ještě k tomu všemu jsem si „přitížila“, protože jsem si sjednala životní pojištění. To ze mě sice tahalo ještě další peníze, ale upevnila jsem se na první čakře. Věděla jsem, že když se se mnou něco stane, tak děti dostanou nějaké peníze. A z nich mohou eventuálně vystudovat, nebo mít něco do základu, když už nebudou mít matku.

Vše probíhalo hladce, jinak by to odnesla někde na nohách. Považovala bych to za těžkou situaci, což už není přijetí situace. Pozor! Bylo to asi rok a půl, kdy jsem leasing doplatila. A automaticky tím dnem, kterým jsem doplatila leasing, jsem šla a životní pojištění zrušila. Lidé v mém okolí na to reagovali stylem: „Ty jsi blázen! Vždyť ti z toho strhnou 18 000 korun.“ Ještě v něm bylo zakomponováno spoření, nikoli jen pojištění. „Pak dostaneš jen minimum. Jinak bys dostala velké peníze.“ A já: „Ne. Já jsem si za těch 18 000 koupila klid a zdraví, protože mi to nerozhodilo *ten můj systém*.“ O nic jsem nepřišla. Naopak, získala jsem zdravé tělo, když jsem věděla, že bych jinak někde měla psychickou nerovnováhu. Tohle je skutečnost.

Vy můžete udělat cokoli. Jestliže lidé nepochopí, co to znamená žít v přítomnosti, křečovitě se bojí. Nemyslet a nevzpomínat na minulost, anebo se bojí plánovat budoucnost – to je nesmysl. Klidně si vzpomínejte do minulosti, na co chcete. Ten prožitek – tunel, kterým procházíte, a kde je napsaný celý váš osud, ten je skutečně daný. Máte jenom v klidu projít. I když na vás někde něco bafne, to nic není. Když zachováte klid, tak se to vyřeší. Člověk, který ale odmítne – udělá *ne*. V případě, že se s něčím setká, co odmítá, okamžitě se tento moment posune do minulosti. A vy –

když to tomu člověku na dvojce neodpustíte, nebo vám ten moment vadí, (to jde „neodpustit duchovně“ neboli situaci), žijete pak stále se vzpomínkou bloku na minulost. Stahuje vás to do minulosti.

Když tady a teď vše uděláte suprově, netáhne vás do minulosti nic. Pozor! Začnete mít, s pardonem, duté hlavy. Najednou zjistíte, že si velmi málo pamatujete. To nic není. To je správný stav – žádné myšlenky. Člověk má správně žít hodně intuicí. Nebuďte vyděšení, že přichází Alzheimer. Tak to není. [smích] Přijde do ní pouze to, co je aktuálně zapotřebí v božství řešit. Tyto přednášky jsou důkazem, protože víte, že nemám nic napsané. Pouze vám předkládám, co mi padá do mysli, a komunikuji s vámi. A ještě jsem byla vybraná jako člověk, který mluví úplně obyčejně lidsky. Nemluvím spisovně. Kdybych měla mluvit spisovně, tak budu dělat „eeeeeh aaaaah...“ Chtění před vámi mluvit spisovně mě stáhne. Ne–ne–ne. To už byste se nedověděli skoro nic. Možná tak 50 %. Bylo by to velmi obtížné. Božství zkrátka ve vás musí jen téct. Myšlenky vytváří ego. Když je člověk čistý, vše přichází, aby uvolňovalo božství v druhých lidech.

Druhá fáze je budoucnost. Lidé se budoucnosti bojí anebo se bojí plánovat. To je nesmysl. Naplánujte si třeba na 10 let, co chcete. Když pak ale k vašemu plánu nedojde, bez křečí jděte dál. Stejně pak zjistíte, že to je zbytečné. Že můžete plánovat třeba jen pár měsíců něco obrysově dopředu, ale pak to nechte. Nechte to proběhnout a uvidíte, že když to pustíte, tak se to samo uskuteční. A v té nejlepší variantě, kterou můžete mít. Ale toto, jak na vás koukám, už někteří zažíváte.

Jakmile na něčem visíte a směřujete si to tak, jak by to mělo proběhnout, vždycky jsou nějaké komplikace. Když tělo ví, že buňka mu neodporuje, tak jí pomůže. Stejně veškeré vaše nápady, které vám přicházejí do hlavy, jsou božského původu. Protože ego spolupracuje s vaším božstvím. Například i nápad postavit dům nebo někam jet není z vašeho druhého základu [ega] a ví, kde máte být, že se máte někam dostat. Pokud byste najednou viděli, že se dějí nějaké věci, které vám to nedovolí, nebraňte se tomu. Třeba je to jen prozkoušení, protože v konečné fázi se tam najednou zázračně dostanete. Nebo k tomu nedojde a nemáte se tam dostat, ale neřešte to.

Buďte volní. Nechte božství protékat. Ono přesně ví, kde se vaše maličkost má nacházet. A co máte kdy, kde, komu dokonce i říct (!). Zažila jsem stavy, kdy má pusa mluvila, a já jsem byla zděšená. Skutečně jsem do toho nedávala vůbec nic. Nebo věci dělalo mé tělo. Když jsem třeba měla být ochráněná, že by mi někdo „ublížil“ a nemělo to být, mé tělo konalo samo.

Zrovna včera jsem vyprávěla na večerním sezení příběh (bylo tu pár lidí, kteří ještě přišli na povídání), o tom chlapci, který si ke mně chodil půjčovat peníze a nevracel je. U něho byla ale nějaká závislost, buď na herních automatech, nebo na drogách. Býval by mi ublížil, protože přišlo ego. Já ego v očích poznám. Zazvonil na mě, šla jsem otevřít, a když jsem přišla (já mám před domem asi 7 schodů, po kterých přicházíte), otevřu dveře a on stál za domovními dveřmi. Byl na ně úplně nalepený. Takže když jsem otevřela, tak jsem musela couvnout. Vidím jeho oči... Když ke mně

někdo mluví, poznám, jestli mluví ego, nebo vaše Nadjá. Když přijde ego, tak vím, co mám říkat, abych ono ego zastrčila. Nesmíte se od božství oddělit! Jinak vám ten člověk skutečně ublíží.

Vnímala jsem tedy, jak to ego zkrátka přišlo buď něco ukrást, nebo něco udělat. Měl mi vrátit peníze, které mi předtím x měsíců vrátit nechtěl. Ale nebylo to moc, asi 250 korun. Ustoupila jsem krok zpátky, usmála jsem se a udělala krok dopředu. On tedy musel couvat a byl z toho vyděšený, protože to ego nečekalo. Říkám: „Lukáši, ty mi jdeš vrátit ty peníze, že?“ A on: „No, já je nemám.“ – „Tak se jdeš omluvit, to je také dobré.“ [smích] A on: „No, néé. Víte, já bych chtěl půjčit ještě.“ Já říkám: „Lukáši, ale já ti nepůjčím. Ty jsi nebyl schopný... a věděl jsi, že mám padesátikorunu do pátku. Dala jsem ti 250 korun. Slíbil jsi, že mi to za 3 dny vrátíš. Ale bylo ti úplně jedno, jestli já budu jíst, nebo ne. Přestože jsem se nad tebou slitovala.“ A on: „Ani 70 korun?“ Já říkám: „Ani 10. Já vím, že z tebe těch 250 korun nedostanu. To je mi celkem jedno, ale sem si už nikdy půjčovat nechod'. Ty ses ani nepřišel dneska omluvit?“ Zkrátka jsem to ego testovala. Tepala jsem do něj a viděla jsem, jak chce dovnitř. To ego už bylo tak zoufalé, že by skutečně ublížilo.

My tam na křižovatce máme takový malinký stánek, kde se nalévá. Takže tam stojí chlapi s pivem, povídají si nebo si dají prcka. Říkáme tomu „U Policajta“, protože majitel je bývalý policista. Jsou to lidi, jakýsi kolorit ulice, kteří tam žijí 53 let a bydlí tam celé generace. A já mu říkám: „Běž tam ke kolegům. Oni tě znají, vždyť jsi z ulice, třeba ti tam někdo půjčí.“ Tím jsem to ego jako by zasytila, usmála se a zavřela dveře.

Bylo to v zimě, hodně brzy se stmívalo. Volala mi jedna paní doktorka, ke které jsem šla pro otisky. Některé ordinace měly i večerní (směnu), takže jsem si v 19.30 šla pro otisky a toho Lukáše jsem viděla bez bundy u kontejneru. Možná ji i někde střelil. On mě viděl a já jsem pozorovala, jak to ego běsní. Jak přemýšlí. Kam by šel, co by kde vzal, co by udělal. Ten člověk si neví rady. Cítíte obrovský soucit s tou duší, která je uvězněná a neví, že je jednoduchý recept: *Vždyť já to mít nemusím*. A je klid. U něho je náběr ještě ohromného učení.

Šla jsem pro otisky a vrátila jsem se. Vchod u dveří do ulice je většinou tmavý, protože já svítím do zahrady, tam jsou místnosti, ve kterých nejvíc teď jsem, když děti odešly z domova. A v kuchyni jsem si připravovala večeři. Krájím salát a najednou jsem slyšela kratinké zazvonění zvonku. Jak asi nechtěl, aby to bylo slyšet po domě, protože nahoře je maminka. Tak jsem nereagovala, říkám si: „To se mi zdálo.“ Za chvíli zvonek cinknul krátce znovu, ale to už bylo slyšet víc. Věděla jsem, že někdo přišel. Jdu předsíní, otevřela jsem dveře na chodbu, zvedám ruku, že otevřu... A najednou moje tělo připažilo, udělalo čelem vzad a odcházelo. Když tam nemáte jít... Nahoře mi pouze chtěli předvést, jaké my jsme loutky.

Starejte se o to, abyste byli čistí. Pak se vám skutečně nemůže nic stát. Jednotná láska k Celku, ke všem (!) lidem. Jakmile tam bude figurovat někdo, koho byste neskousli, ještě to neumíte. A buď vás ten člověk bude stále zkoušet, nebo někdo jiný. Kdybyste se od něj odstěhovali tisíce kilometrů, tak ho někdo zastoupí, protože tohle jste se sem

přišli naučit (máte to v plánu). A bude to stejný Bůh, ale s jinou tváří, s jiným jménem, s jiným tvarem, ale naučíte se to. Váš plán příchodu sem totiž obnáší bod B. Bod B většinou není přesný věk, kdy máte odejít, ale je to to, co se máte naučit. Ať chcete nebo nechcete, tak se to zkrátka naučíte.

Čím více se budete bránit, tím to bude horší. A budete od života dostávat facky. Nebraňte se, přijměte lidi kolem sebe takové, jací jsou. S tím, že jen tělem jim dáte najevo odpor. Tělem, nikoliv nitrem. Nesmí vám to vadit, protože ten člověk se také učí. Přichází si odložit egoismus. To znamená, že to, co v tom člověku dělá to špatné, je ego. To není skutečná realita dotyčného člověka. Jestliže ho ale odmítnete, už také prosazujete svůj egoismus. Ne. On je vy. Jestliže se toto naučíte a trvale budou všechny čakry spokojené, pak vše dostanete v pravou chvíli. Neboť jste ovládli nejen hmotu, což jsou tělesné schránky všech lidí kolem, ale i peníze. To je energie tohoto života. A ovládli jste i hmotu, která je „hmotná“, což je majetek.

Dostanete přesně to, co potřebujete k životu, protože člověk de facto ke svému životu nepotřebuje moc. V té době ale hmota vám všem – plástvi, která se odloupne ze spodních vrstev, začne sloužit. Někteří to už prožíváte a vnímáte tyhle věci. Ale jde o to, abyste je přijali i situačně. Většina z vás je už „čistá do hmoty“, má vyřešenou levou polovinu těla, ale pravá situační polovina ještě trochu zadržává. Opravdu se ale přibližujete a mám z toho ohromnou radost.

Nesmíte s egem bojovat. Jakmile vám vadí, že ve vás slyší egoistické myšlenky a odmítáte je, to je boj. Vy si máte prohlédnout, co ego vevnitř dělá, a neposlechnout ho. Hlavně s ním nekomunikujte. Ono je nesmírně chytré. Je vlastně Bůh. A ví, v čem vás má prozkoušet. Zažila jsem s ním (říkám mu „černý pán“) zvláštní stavy, kdy po nocích přicházel a kladl mi otázky. Třicet otázek mi položil. Pak se zhaslo a bylo ticho. Dával mi takové špeky... a čekal na to, že někde řeknu ne. Využíval k tomu dění osudových tváří lidí, kteří kolem mě chodili. Aby zjistil, jestli mi někdo vadí. Teprve tehdy, když jsem mu dala najevo, že mi nevadí vůbec nic, že je mi jedno i kdyby nebylo i to, co mi božství ukázalo, že bude, tak pak se zhaslo. A on odešel. V noci přišel, uklonil se a poprvé se usmál. Tehdy u člověka splnil svůj úkol, tedy ho prozkoušel natolik, že smí splynout s božstvím. Toto je průchod na druhou stranu.

Ale jestliže je ještě sebemenší uzávěr v čakerní oblasti, jste sami. Jste oddělení. Nikdo jiný vás neodděluje. Je to vaše iluze toho, že jste ti lidé. Vy nejste ti lidé, vy jste Bohové. Když už polevím, zkrátka jen přijmu to, co se děje. Tělem mohu pouze napravit věci, které se dějí v okolí. Přispějí prací. V běžném životě je to úplně jednoduché. Představte si, že nebudete mít peníze. Možná problém s prací, to je jedno. Budu hledat rezervy: „Aha, kouřím...“ – tady mám rezervu, přestanu kouřit. Budu zdravější, nebude mi to tahat z kapsy peníze. Dále třeba: „Aha, složím si cihly nebo si sám postavím zeď.“ Tím ušetřím, protože peníze nemusím vydat. Já to umím, to znamená, že nebudu „líný.“ To, co umím, mohu vydat. Nebo: „Naučím se šít. Ušiji rodině nějaké oblečení.“ Peníze sice nedostanete, ale nemusíte je vydat.

Jsou věci, které jsou neviditelné. A vaše božství čeká na to, jak se zachováte. Jestli jste schopní tělem udělat vše pro to, abyste si zlepšili situaci. Člověk bude fňukat, že nemá peníze, ale bude je neustále vydávat za nějaké svoje potřeby, které si myslí, že musí mít. Ego se klasicky ozývá větou: „Vždyť já z toho života nic nemám, tak si alespoň zakouřím, dám si každý den frřana...“ Když pak ty frřany spočítáte, tak vidíte, kolik ubírají z rodinného rozpočtu. Ego to ale nechce vidět: „Vždyť z toho života nic nemám, tak alespoň do sebe naleju toho prcka.“ Božství čeká, jestli i vy uděláte něco proto, aby se něco změnilo.

Budete vyzkoušení až nadoraz, věřte mi. Napřed třeba budete situaci brát jako tíživou. Nesmíte. Naučte se radovat i za těchto okolností, protože Bůh slyší přes hormonální systém. Rozumí pouze jednomu jedinému hormonu, který ho zpřítomňuje ve vašem těle, a tím je endorfin. Endorfin je spokojenost, v lidském pojetí *ano*. „*Ano, je to tak, jak to je.*“ To Bůh slyší.

My jsme tu na zemi rozdělení do různých končin. Planeta je nádherná, opravdu překrásná. Protože těla máme rozmístěná a rozhozená po planetě, tak všude se řeč vyvinula do jiných symbolů. Tam, kde se narodíte, kde si vyberete váš osud, se naučíte svoji rodnou řeč. Když bude ale na pódiu řada lidí, kteří budou mluvit každý jinou řečí, Bohu bude jedno, jak mluví. To je onen symbolický Babylon, jak se uvádí, že lidstvo bylo rozděleno. Je to nutné. Když máte třeba žít v jednom státě, a nemáte žít někde jinde, tak aby vás božství zajistilo, udrží vás i tím, že se nenaučíte cizí jazyky, že nemáte odvalu jít ještě někam jinam. Jinak byste se plácali po celé planetě, a to není záhodno. Máme dané podmínky pro to, abychom se drželi osudů, tak jak jsou.

Bohu je tedy jedno, jakým mluvíte jazykem, ale ví, co prožíváte. Na čakrách na něj mluvíte. Dobře poslouchejte: *Jediné poděkování je endorfin, spokojenost*. Když budete děkovat pusou, neuslyší vás. Spousta lidí se naučila děkovat pusou. Když jste ale nespokojení, tak neděkujete. A naopak. Když jste spokojení, nemusíte říct pusou *děkuji* za to, co k vám přichází. Druhým lidem samozřejmě poděkujte. To byste byli nezdvoraáci. Člověk musí určité věci dodržovat. Musíte rozlišovat. Nicméně mi věřte, že vaše poděkování musí být uvnitř.

Vzpomněla jsem si teď na jednu historku. Čekala jsem třicet let, než jsem si mohla udělat novou koupelnu. Vždycky se něco podělalo, třeba střecha, tak jsme museli spravit střechu. Na koupelnu se dostalo až po třiceti letech. Vlastně jsem ji „od božství“ dostala až k padesátinám. Ti dva zedníci ale byli úžasní. To byli super kluci. Makali a udělali to perfektně. Všechny účtenky mi předkládali, měli jsme domluvenou cenu, nepodváděli. Byli fajn. Ale dostávali jsme se postupně v položkách nahoru. Najednou bylo jasné, že bude třeba nové lino v kuchyni. A obklady a... Narůstalo to, až to narostlo o 60 000,- korun. Které jsem tedy navíc neměla, ale naštěstí jsem si mohla půjčit od mé dcery. Jí bylo jedno, jak budu dlouho splácet.

Přišel den, kdy se rozloučili, odešli, a já věděla, že sice peníze v peněžence mám, ale vlastně mi nepatří. Říkala jsem: „Teď se budu chovat tak, abych na ten dluh našetřila, budu si dělat jen ta nejskromnější jídla.“ I když mé dceři nezáleželo na tom, jak

dlouho to bude trvat. Máte v sobě něco... Není vám až tak dobře. Cítíte, že někde něco nefunguje tak, jak by mělo. Udělala jsem si pohanku se zeleninou (pak vždy vařím jen z toho, co mám v pytlících všelijak po policích), sedla jsem si k tomu jídlu a bylo mi tak dobře. To bylo tak dobré, a tak jednoduché. Koukám na to jídlo a říkám si v duchu: „Já ti děkuju. No to je božský! Zažít i takhle jednoduché jídlo, jak mi tolik chutná, když mám dluhy.“ [smích] A najednou se ozvalo: „Jen jez. I ten dluh je můj.“ A já koukala. Najednou vám to dojde. My tady sice hmotu řešíme, ale když je člověk otevřený, jemu patří úplně všechno. I to, co tady jakoby máte, i to, co nemáte – co patří do dlužných položek.

Ať si to prosím někdo v egoismu nevyloží tak, že nemáte platit dluhy. On vám dá příležitost k tomu, abyste dlužné peníze vydělali. Aby přišly, abyste to splatili. Buďte ale jenom spokojení. Jestliže vás pocit, že máte dluh, bude deptat, už si blokuje přísun energie. Peníze jsou energie. Je to jako krev, když proudí k jednotlivým buňkám.

2. FORMÁLNÍ ČÁST

[organizační pokyny] Napište si prosím na odpoledne otázky, na závěr budeme losovat šperky. Nevím, zda všichni znáte okolnosti. Jako živnost mám zuby, ty mě živí. Tyto přednášky uskutečňuji také kvůli tomu, abych podpořila centrum, které vzniká v Mnichově u Loun, to znamená, že výdělek odevzdávám tam. Dávám to přes šperky, které vytváří moje mladší dcera v Itálii. Jejich firma Natura tu koupila statek a tam bude centrum založeno. Dokud nebude zrekonstruován, tak nemohu nechat své práce, kterou dělám. Peníze tam už ale posílám přes šperky, takže z výdělku, který vznikne z přednášky, třetinu odevzdám státu jako daň a dvě třetiny vám vrátím za odměnu, že jste si přišli poslechnout. Tím vlastně přispíváte na vznik centra, kam se budou moci jednou obrátit další lidé, kteří budou pobyt potřebovat.

Bylo nám ukázáno, že na různých místech planety vzniknou určité body coby duchovní centra, kam budou v budoucnu přicházet lidé, kteří se potřebují posunout dál. Tohle bude probíhat v době, která nebude potřebovat peníze. Systém hodnot se změní. Typ peněz a vůbec celý život, který jste doteď žili, a ještě třeba žijete, tedy i třeba uspořádání manželství, to vše souvisí se třetí dimenzí. Představte si, když se s někým chcete rozejít a soudíte se o majetek, o děti a tak podobně. To v budoucnosti nebude existovat. Lidé, kteří se prožijí od svého odděleného *já* do *my*, budou vnímat celý svět jinak.

Z mnohých osudů, o kterých mi píšete, mám skutečně obrovskou radost. Jak řešíte věci, jak se už snažíte přemýšlet jinak. Před mnoha lety by vás to vůbec nenapadlo. Představte si, že jak tu dnes stojím před vámi, a co vám říkám, tohle že byste ode mě slyšeli před 10 lety. To bych byla dodnes zavřená někde v Bohnicích [blázinci]. To by nešlo. Proto jsem nikdy neudělala ani krůček, ani milimetr pro to, že bych svojí vůlí sama přispěla k tomu, abych vystoupila na veřejnost. Věděla jsem, že až se doba nachýlí, tak se to stane samo. A skutečně to proběhlo. Lidé nemohli bez přednášek pochopit. Vy máte určité zážitky, které jste schopní se svým božstvím zkomunikovat. To znamená, že se vám božství občas někde v životě ukáže.

Už víte, že něco s vámi komunikuje. Ale vyložit si to pomocí mozku, který ještě tady máme, není snadné. A pozor! Mozek je vaším nejdůležitějším orgánem. Je jedinou věcí, kterou v budoucnosti nebude možné transplantovat. Každý jiný orgán ano. Vytvoříte si své budoucí náhradní orgány z vašich klonovaných buněk, ale pouze pro potřeby vašeho těla. Ale mozek ne, protože mozek je něco jako transformátor. V něm máte nahrané a uložené veškeré události, které jste kdy v minulosti... Je to skutečně takový pásek. Je to spojení s vaším božstvím.

Iluze světa je dokonalá. Váš vývoj se nikdy nemůže zastavit. I když budete osvobození, budete pokračovat dál. Lidé, kteří tu docházejí k tak zvané seberealizaci a budou mluvit o tom, že dosáhli cíle, nemají pravdu. Je to cíl pomyslný a částečný. Protože vývojové fáze, které jsou nad námi, jsou mnohem vyšší. Přicházíte pouze do páté dimenze. Dimenzí je více a každá vidí všechny dimenze pod sebou. A poznává, že jim slouží. Ale neznají dimenze horní, ke kterým se musí prožít – k takové té absolutní

neosobnosti. Představte si, jak bychom se tady nudili. Vaše malé energie, které se po čase zesilují a zesilují, rostete víc a víc. To by nebylo hezké. Ten Bůh musí žít. Naučte se vnímat vše to, co žijete, z lepšího pohledu. To vám usnadní cestu. Jakoby vám to dá kámen pod nohu, že si můžete na něco stoupnout a lehce pak kráčíte. Schůdek po schůdku výš.

To, co mi bylo umožněno vám vysvětlit a říct, bylo načasované a naplánované, abyste používali pro vysvětlení mozek. Člověk něco neumí popsat, protože máme levou hemisféru, která doteď fungovala. V levé hemisféře bydlí ego člověka. Ego posuzuje, hodnotí, drbe, kritizuje, nabádá, počítá a tak podobně. Vše, co jde v hmotném světě nějak zmapovat. Protože vidí pouze hmotný svět skrze vaše smysly, které jsou iluzí. Jestliže se posunete do jiné vibrační fáze, uvidíte jiné věci. Tyto věci přehlédnete, protože odmítavý postoj či bránění se vám nedovolí vidět skutečnou realitu. To, co vám vykládám, je vlastně jakási „berlička“, o kterou se v této chvíli vysvětlování musíte opřít. Je to nutné, abyste dospěli ke správným postojům a poměrům. Bez nich by to nebylo možné.

Až odbouráte veškeré negativní emoce na čakerním systému až do šestky, přestanete poslouchat ego, které sídlí v levé hemisféře. Pak se vám začne spínat hemisféra pravá. Kde používáte jenom srdce, které už je na to připravené. Na to čeká vývojová fáze Otce. Protože... Celé stvoření jsou pro vás, když žijete v hmotných tělech (ve hmotě), jsou prvky tohoto světa. Když lidské tělo zakopete do země, rozloží se a dostane se do květiny, která bude růst nad ním. Přejde zvířátko a sní tu květinu. To jsou prvky, které tady jsou. To je jedna polovina Otce – hmota. Matka Země neboli Gaia. To, co hmotu oživuje, je vaše skutečné a reálné jáství – druhá polovina Otce. Duchovní fáze. Je to opravdová skutečnost, skutečná realita vašeho bytí.

V zapomnění hraje svůj osud. Jsme herci na prknech života. Představte si, že půjdete do divadla na nějakou tragédii, ve které bude hrát nějaký tyran. Dejme tomu Richard III. Budete sedět v hledišti a sledovat tuto nádhernou hru. Shakespeare byl úžasný člověk a brilantně zachytil všechny typy postav. Jak ten skvělý herec Josef Novák hraje nesmrtelnou postavu tyrana... Půjdete domů a budete šťastní, že? Jaký byl dobrý, jak to krásně zahrál. A poté si představte obrácenou situaci, která se skutečně děje v našem světě. Vy hrajete pouze roli, kterou jste si nabrali z klobouku Akáši, a přišli jste si ji zahrát. Celou – takovou jaká je. V případě, když odsoudíte druhého člověka, že tohle udělal, že se takhle choval, jste jako divák v hledišti, který kouká na Josefa Nováka a začne ho nesnášet, protože je takový tyran. Zamění si skutečnost za přidělenou roli. Věřte mi, že tohle se stává i běžně v životě.

Vzpomeňte si, když kdysi dávno za totality běžela Nemocnice na kraji města [oblíbený televizní seriál], tak pana Vinkláře [představitele klíčové negativní postavy] zastavili nějací lidé na Národní třídě a nadávali mu do haj*lů, aby už konečně přestal. [smích] Žije to i spousta šikovných a inteligentních lidí, kteří najednou u televize běsní: „Já tohoto herce nemůžu ani vidět...“ Protože hraje nějakého darebáka. Je to s podivem. Zaměňují skutečnou realitu za realitu role. Mají říkat: „Ten herec je úžasný, jak

dokáže zahrát takovou postavu.“ Radujte se z onoho hereckého výkonu. Jestliže se z něj budete radovat, budete už přehlížet hmotu, která je iluzí.

Stvoření je jednotné, jestliže se spojí Otec s Matkou. To znamená, že Otec se vtělí do Gaiy. Ke spojení nemůže docházet po mnoho životů, protože mezi nimi je ohromný kanál vaší páteře jako člověka. Tam vzrůstá božství a snižuje se egoismus. Náběrem vašich prožitků a situací, které přicházejí, získáváte zkušenosti. A v okamžiku odchodu z role, tedy na konci života, kdy opouštíte své fyzické tělo, na maličký okamžik zažijete pochopení. Najednou vidíte, co je skutečná realita – že jste byli všechno, že jste všechno hráli vy. Že jste byli i režisérem, i hercem. A to nejenom jedním. I těmi druhými herci, protože vaše skutečná realita se týká úplně všeho. Proto je důležité, že žijete lásku a pokoru.

Jestliže člověk už je na vývojovém stupni, kde jen s láskou pracuje pro druhé a na sebe zapomene, je to jediná čistá fáze. Když budeš poslední ze všech, tak budeš pro mě tím prvním [Marek 9:35, Matouš 19:30]. Správně máte zapomenout na sebe jako jednotlivce, za kterého se považujete. Pokora se lehce žije s obrovskou láskou. Když přijdu do situace, ve které se všichni budou hádat a prát, tak pokora je neodsuzovat. Vědět, že všichni dělají, co umí. Zmírňovat napětí. Jestliže jim také začnu nadávat, tak už přidávám do světa, do Božího těla, svůj díl negativních emocí. Mohu zmírnit situaci tím, že já něco dám druhému člověku. Odřeknu si svůj podíl, dalšího uklidním. Už jenom pracujete ve prospěch okolí, na které vaše tělo (vaše hmota) dosáhne. Tehdy projdete neskutečným množstvím zkoušek. Jsou nutné. Boží tělo si vás vyzkouší, aby vás zatížilo natolik, aby vědělo, že nikdy již neselžete. Jde i o období strachu, o kterém jsme již mluvili, ale je důležité.

Nedávno mi psal pán, že ještě úplně se vším nesouhlasí. Což je správné, protože to je jeho vývojová pravda, která přichází. Že si ale přesto nabral veliký díl a s mnohými věcmi souhlasí, a že je vděčný za to, že tu někdo pro lidi takovouto nabídku vytváří. A že ví, jak je důležité žít v přítomnosti. Nicméně chtěl, abych se podívala na nějaký web, kde se mluví o druhém příchodu Krista a co se všechno bude dít. Krátce jsem mu odepsala, že se moc omlouvám. Nemám čas se dívat na tyhle stránky, ale mohu mu odepsat obecně. Stačilo odepsat jedinou větou, ale odepsala jsem několika větami. A sice že je důležité, aby si uvědomil, že žít v přítomnosti znamená žít ve spokojenosti. Pokud má obavu, když čte takovéto informace, tak už nepodléhá přítomnosti. Už je nespokojený, už je tam strach, už se vymísťuje. „*Co bude koncem roku?*“ Hlavně v souvislosti s tím datem, které vám (médiá) nastrkují...

Ano, na zemi se v této době bude dít celkem dost nepříjemných věcí. Protože si uvědomte, že vy jako vrstva se začnete oddělovat. A ti lidé, kteří egoismus nezvládnou, ho budou mít. A ego se bojí. A čím víc se bojí, tím víc je agresivnější. A útočí. Když nahlédnete do médií, tak vidíte, co všechno se mezi lidmi děje. To dříve skutečně nebylo. Má maminka vždycky [rozhořčeně] běduje: „No tohle přece za nás nebylo!“ A pak třeba říká: „No jo, ale ten chlap je stejně starý jako já.“ [smích] Pak se bavíme – vždycky jí to umím v hlavě otočit. Nebojte se. Žijte v přítomnosti. Řešte to, co tady je a nevyhlízejte s obavou do budoucnosti – co bude?!

Věřte mi, že ať je ve vašem osudu v plánu cokoli, tak si to přesně zažijete, ale tím nekončíte. Jste trvalé, věčné božství, které se vrací. Které se tady má naučit přítomnosti. Když jste se narodili do nynějšího života, a stejně tak před spoustou životů, tak už bylo dáno, kdo to zvládne a kdo to nezvládne. Ale je to správné. Vše je zde v přítomné chvíli, což je pro náš mozek hodně těžké si uvědomit. Ti, kteří ještě budou mít malou rezervu v přijetí Boží vůle a v odložení vůle iluzorní, tu zůstanou na pár životů – jako ta nejčistší vrstva pro ty příští (generace) za 2000 let. Budou to učitelé v dalším obdobjí, které je čeká na této planetě. A je to správné. Je to jen vývoj a každý má před sebou naplánované jiné věci.

Očima to vidíte zvnějšku, ale to je iluze. Ty věci jsou komplexní a jsou brané z výšky. Dejme tomu byste třeba také odsoudili nějaký boj, ale uvědomte si, že ve vašem těle některé buňky musí bojovat, aby tělo očistily. Zkrátka je to nutné. I v těle tedy dochází k velikému čištění.

Jestliže se míra egoismu člověka s každým životem zeslabuje a zeslabuje, tak se jednoho dne dostanete do fáze, kdy o božství víte. Už je vše tak slabé, že můžete prohlédnout, že Matka Gaia je iluzí. Opět jsme u optimismu. Vždy skončíme u stejného bodu. U přijetí, u optimismu, u vidění věcí jako dobrých. Gaia, tato hmota, tato planeta – i planeta, je živá bytost. Oživená stejnými vibracemi. A ona teď vibračně povýšila, zvedla se. Její vibrace musí do jisté míry odpovídat vibračním lidí, kteří na ní žijí. Proto se v poslední době dějí samé katastrofy. Také to bylo v plánu. Znáte přece proroctví a píše se to i v Bibli. Vždy když se planeta posune o vibrační jednotku výš, dochází k jakémusi oklepaní. Protože se buňky celé planety vyvinou, stejně jako vy lidé jako buňky, tak i jednotlivé buňky vašeho lidského těla. Platí jak dole, tak i nahoře. Vy tedy skutečně musíte jít dopředu. Ať chcete, nebo ne.

Představte si vaše myšlení v minulosti. V tuto chvíli jsme u důležité věci. Nakousla jsem ji hned na začátku dnešního povídání. V Olomouci mě oslovil s otázkami pán. Byl úžasný, měl velmi mnoho otázek. Já takové lidi miluji, skutečně. Nestyďte se. Byl i takový provokativní. Začal slovy: „Tak teď jsem zvědavý, jestli vás naštvu? Teď si vás vyzkouším.“ Já se smála a říkám: „Nebojte se. Jen do mě, jen do mě! Nepamatuji si, kdy jsem se naštvála.“ Jeho žena ho už brzdila, že to stačí. Já jí říkám: „Nechte ho, on skutečně nedělá nic špatného.“ A skutečně mě inspiroval ke spoustě věcí.

Měl opravdu konstruktivní dotazy. Padla i otázka, jestli mám pravdu, jestli jsem přesvědčená o tom, že mám pravdu. To je mezi lidmi častá otázka, jenže nikdo se nezabývá tím, co to ta pravda ve skutečnosti je. [Až na filozofy, je to jedna z prvních otázek filozofie.] Představte si lidské tělo. Lidské tělo je složeno z milionů buněk a každá jeho buňka má svoji pravdu. Jaterní buňka přišla proto, aby plnila určité úlohy, takže ona vidí svět přes tyto skutečnosti. Jiná buňka, třeba mozková, má zase jiný úkol. Vidí své poslání jinde, vidí ho přes jiné okolnosti. Představte si, kdyby se buňky mezi sebou dohadovaly a bojovaly, že mají pravdu. Což dělá lidské ego...

Ale pozor! Buňky se samozřejmě vyvíjejí (viz základní přednášky). I ony se vrací do těla. Protože vy nejste to, co vidíte. Kolem vás jsou ještě aurická těla, a do nich se

vrací vaše energetická rezerva. Jestliže tedy někde na těle buňka dožije, dojde do svého bodu B – ano, také měla svůj vývoj (bod A až B), a tělo ji odloučí, protože na jejím místě mezitím dojde k obnově zase jiných buněk, tak ona odchází do vašeho aurického těla. Vy o ni nepřijdete. Kdyby totiž odešla úplně pryč, tak už byste nebyli 100 % vaší energie. Ta energie musí být stoprocentní. Jste část energie Boha, která se sem narodila do hmoty a hmotu přesahuje.

Dlouhá léta už jsou známy (Semjov Davidovič) Kirlianovy fotografie aury, takže vidíte, že to existuje. Je to skutečně už doložené. Věda k tomu pomalinku přichází. Buňka, když ji izolujeme, v auře plave a čeká jako energie. Za čas tělo potřebuje v nějakém svém orgánu novou buňku. Buňky se tedy množí, aby se orgán zregeneroval. Zavolá si tuto buňku, protože ona už zná pravdu třeba jater, kde byla předtím, a potřebuje znát pravdu dejme tomu v ledvinách. A přijde si zahrát tuhle roli s jiným názorem. To, co už si nabrala za minulé životy, jí zůstalo. To jí nikdo nesebere. Zrovna tak je to s námi.

A teď si představte, že pravda celého těla, to znamená všech buněk nyní, tady v přítomnosti, když stojím v této chvíli před vámi, je součet všech pravd buněk, které tu teď jsou. Jestliže za pár vteřin, za minutu řeknu jiné „teď“, už je to jiná pravda. Protože mezitím i vy jdete životem. Představte si, když jste se narodili, měli jste jiné názory. Protože tím, jak procházíte životem, nabíráte zkušenosti a měníte se. Některé záležitosti, ve kterých jste dříve nechtěli ustoupit, jste už dávno zahodili. Tím učíte zase buňky, které se teď a tady narodily do vašeho těla a fungují. To znamená, že pravda je vývoj. Ta se neustále mění.

Dříve byla pravda jiná, slabší. Lidé považovali za osvícence ty, a bylo jich velmi málo, kteří byli někde výš a dělali zázraky. Ano, skutečně to jde. Nicméně teď přišel čas, kdy vás osvícených bude mnoho. A nebude to svatost. Svatost je jenom když si představíte, že něčeho je málo. Když je diamantů nebo zlata málo na světě, tak si lidé myslí: „To je drahé, to je něco výjimečného“. Je to vlastně druh svatosti. Teď takových lidí bude hodně a už se o nich nebude říkat, že jsou svatí. Vývoj pravdy jednotlivých buněk v Božím těle došel do stadia, kdy všichni postoupíte.

Vidíte tedy, že pravda se neustále mění. V téhle době je moje pravda to, co vám předkládám. Nikoho z vás nenutím. Každý z vás má svoji pravdu, do které si došel po svých vlastních zkušenostech. Každý si z tácu, který vám nabízím, nabere jinak velké procento. To, co mu docvakne, doladí mezery, které měl, a zaplní je. Mezery se vždy zaplní. Až se naučíte žít tyhle věci, přijde jiný Bůh s jinou tváří, který zase přinese další poznatky. Mezitím vy dospějete do dalších fází. Stále se vše mění. Je to život, je to vývoj. Tohle je pravda. A takové to sveřepé lpění typu: „Ty nemáš pravdu! Mám ji já!“ To je práce ega. Je zapotřebí pouze respekt k pravdě druhého člověka. Protože on je tu z jiných důvodů, pro jiný úkol. Má tu udělat jiné věci a pravdu musí mít takovou, jakou má. Jinak by je neudělal, neměl by na ně kapacitu.

Vidíte tedy, že člověku nezbude nic jiného než respektovat skutečnost. A nabrat si to, co doladí jeho vnitřní pravdu. Jestliže to skutečně vaše cesta je, protože bod A a B je

daný – pouze zapadáte do Pravdy velikého, obřího Božího těla a cítíte to: „*Ano, ano, s tím souhlasím.*“ Kdybyste nesouhlasili, nebude to vaše pravda. Nepřijmete to. Možná až za nějaký čas. Anebo také nikdy. Ptát se tedy, co to pravda je, a řešit zda „máte nebo nemáte pravdu,“ to jsou nesmysly, iluze. Je to jakýsi strach egoismu. *Co když já udělám chybu?* Chyba neexistuje.

Potřebujete se nadechnout, neboť ego vás začarovalo. Naštěstí se už začínáte probouzet. Lidé, kteří jsou začarovaní a spoutaní egoismem, nenadešel jim zatím čas, aby se probudili, jsou skutečně zoufalí a nešťastní. Proto křičí, bojí se a ubližují. Jestliže byste je ale za to odsoudili, dostanete se s nimi do kontaktu, protože ještě nevnímáte jejich skutečnou realitu. Proto je zapotřebí všechno pozorovat, dívat se, nezaměřovat jejich skutečnou realitu za iluzi, která se tady odehrává.

Ego skutečně běsní a občas mi někde z dálky přes někoho vynadá. Jedna paní z Rumburku mi psala, že měla kamarádku, která byla velmi psychicky na dně. Poslala jí odkaz na mé přednášky a od té doby jí to došlo. Prý se jí velmi ulevilo a změnil se jí celý život. Že je šťastná, spokojená a nic neřeší. To ale nemohou skousnout její kamarádky, které neměly náběr porozumět přednáškám. Psala dokonce, že už slyšela něco o sektě Ivy Adamcové. [smích] To dělá jejich ego, které běsní, které se nechce vzdát svého. Když během mého povídání cítíte jakési brnění, tím se upravují vaše čakry, přichází Otec. Kdybyste ale na tyto informace nebyli připraveni, bylo by vám špatně. Čakry by se vám naopak zavíraly, dělalo by se vám zle a museli byste odejít.

Míra egoismu, která neumí přijmout, že vlastně neexistujete, což vás vyučuji, to je strach. Představte si obrovskou ctižádost. Ještě moji rodiče mě tlačili k tomu, abych byla ctižádostivá, protože já jsem nikdy nebyla. Mně to nic neříkalo. Ctižádost je vlastně snaha chtít vyniknout sám, být lepší než druzí. Ne. Vy byste se měli chovat jako ctižádostiví. To už říkával pan doktor Tomáš. Ale kvůli tomu, abyste usilovně pracovali (jako ctižádostiví) ve prospěch celku. To je jediná možnost. Musíte zapomenout na sebe jako na oddělenou jednotku. To stačí. Tehdy božství ví, že to děláte pro celek, pro všechny, zná úmysly.

Opakuji, že je jedno, jak ta situace dopadne. Vždycky z ní vyjdete jako vítěz. Někdy vám jako špek někdo hodí odměnu, kterou třeba pak nedostanete. Ne–ne–ne, jde o to nezatrást nitrem, vzdát se skutečně úplně všeho. To je strašně důležité.

Splynutí. Budete mít zvláštní stavy. Budou se týkat i vašich tělesných schránek. Protože se přesunujete do vyšších fází, začne se vám budovat tak zvané světelné tělo. Ono začne jakoby vrnět. Budete mít noční stavy, kdy vám tělo bude tak jako „pracovat“. Někdy je to pocit, že nemůžete spát, ale přitom spíte. Víte o tom, že ležíte. Tělo napůl spí, ale přitom nespíte. Vnímáte všechny reality. V nich se vám může ukázat nějaká fáze vašeho božství, kdy vás buď někdo z vyšších sfér navštíví, nebo také ne. Někdy se to děje zvláštním způsobem.

Teď mi celkem hodně lidí psalo, že jsem k nim v noci přišla, že jsem s nimi něco dělala, že viděli zář v páteři. A co že jsem s nimi dělala? Já jsem nic nedělala. To

dělalo jejich Nadjá. Většinou vaše Nadjá, abyste se těchto bytostí nebáli, si vybere někoho, komu vy věříte. A ten tvar vypadá jako třeba já, když byste mi věřili. To je to samé, jako když bude z tohoto života odcházet křesťan, tak se mu ukáže Ježíš. Jestliže bude odcházet muslim, tak se mu ukáže Alláh. Něco odcházejícímu člověku musí připomenout to, že v co věřil, bylo v pořádku. Je to pouze hra vašeho Nadjá, které vám demonstruje víru vašeho života. Je to na ni pevně napojené, protože byste třeba byli vyděšení.

Teprve tehdy, až se nebudete ničeho bát, ani smrti a podobných událostí, které jsou pomyslné, pak teprve se vám může otevřít veškeré vědění. Smíte si potom prohlédnout i minulosti a i budoucnost. Ale chtít znát budoucnost je už vaše vůle. To nedělejte. Jestliže vaše Nadjá ví, že z nějakých důvodů máte vědět to, co se stane, a ukáže vám onen obraz toho, co se stane, tak je to v pořádku. Máte to z nějakých důvodů vědět. Už proto, že se nebojíte. Tak abyste byli připravení, a mohli třeba nenápadně připravit druhé. Hlavně se to ale dozvíte proto, že jste neměli uzávěry obavy a strachu. To je sjednocení. Boží tělo ví všechno. Zná Akášu i do minulosti, i do budoucnosti. A ví, že vše se děje tak, jak má.

Běžně člověk hodnotí svět jinak. Jestliže třeba dnes vidíte vašeho syna vedle sebe a vyzdvihli byste si ho hodně do výšky, mohl by to být důvod (náběr) proto, aby se mu děly problémy a byli jste zkoušeni. Uvědomte si, že vaším synem mohl být v minulosti třeba soused nebo dobrý kamarád, který je dnes jen jakoby známý, a vaším životem jen propluje. To vše jsou hodnoty, které člověk nevidí. Proto je nutné milovat všechny bytosti na světě. A věřte mi, že máte příbuzné všude po zemi. Člověk si to vůbec neuvědomuje. Můj dědeček pocházel z Ukrajiny a jeho děda byl Ital. Geny jsou z různých států, lidé se setkají. Je to naplánované.

Asi před 7 lety se mi dostal do ruky časopis National Geographic, a už tenkrát genetici výzkumem došli k sedmi základním matkám. Dojdou nicméně až k jedné jedině. Lidstvo skutečně nabývá na počtu a kříží se. Máte opravdu všude příbuzné. Vůbec je ale za příbuzné nepovažujete. Jsou lidé. To už je základní příbuzenství. I těla Matky Gaiy příbuzenství potvrzují. Lze se už nyní na počítačích dostat mnoho generací zpátky. Paradoxní je, že třeba někdo z vás mohl být někým v minulosti, kdo tu dělal pěkné kousky. A když vy dnes takového člověka budete kritizovat a posuzovat: „jaký to byl tyran a co všechno dělal“, tak vlastně posuzujete sami sebe.

Jednou jsme byli s mým mužem na hřbitově. Já hřbitovy miluji a vždycky jsem je milovala. Pro mě hřbitov není temné místo. Je to pro mě něco jako skladiště starých oděvů. Je to místo odložení schránky člověka, což je jen jeho role. Je to jako kostým na divadle. Je tam takový klid a mír. Lidí tam už všichni došli těch svých poznání a odložili své tělesné schránky. Procházela jsem se na Židovském hřbitově. Ti lidé měli, kvůli bojům mezi jednotlivými náboženskými směry, docela obtížné životy. A dívám se na velmi starý hrob, asi z 18. století, a najednou jsem měla blesk. Viděla jsem, že kdysi dávno jsem tím člověkem mohla být já. A dnes tam stojím a dívám se na svůj vlastní pomník. Na své dávné jméno, které už nenesím. To je skutečná realita. Proto se říká: „O mrtvých jen dobře.“ A i o těch žijících. O zesnulých i žijících máte mluvit s

láskou a s úctou. Mluvíte totiž skutečně o své vlastní existenci, aniž byste si to uvědomovali.

Čas a prostor neexistuje. Když na kohokoli z vás sáhnu, pokud by to chtěl... (nebudu dělat samozřejmě magické stavy) a požádal by mě, tak je tady. Jde to pouze ve stavu „tady a teď“ – to, co se děje v Božím těle. Uvědomte si ale, že těla odkládáte a vracíte se. Čím rychleji toto pochopíte, tím rychleji se duchovně odrazíte. S nikým není zapotřebí bojovat, když ho budete milovat. Uvědomte si, že když budete milovat celý svět, tak vše, s čím se budete potkávat, bude jenom láska. Budete to vy. Vy si tvoříte to, co tady je.

Vždy lidé pochopili jen část otázek, které přibývaly. V Lysicích, kde jsem byla před 14 dny, jsem dostala dotaz: „Vy říkáte, že náš osud je daný, je nabraný, máme malou svojí osobní vůli, ale zároveň jiní autoři říkají, že si tvoříme vlastní realitu. Jak je to tedy?“ Ano, obojí je pravda. Toto ovšem nelze směšovat. Jsou to dvě rozdílné věci. Váš osud je nastavený, je daný. Přišli jste něco splnit, vytvořit, naučit se. A tvoření reality je jaksi podřazené, a i to je zapasované do vašich osudů.

Abych vám to přiblížila, když budou dva lidé v téže situaci, uvidí ji oba jinak. Podle toho, co v zúčastněných lidech je, jakou míru ego mají. Vyprávěla jsem příběh o mně a mé mamince. Kdysi dávno, když odešel můj tatínek, tak trpěla. Jak se její ego nechtělo vzdát. Byla jaksi naježená, že jeho odchodem trpí. Tenkrát to ještě nezvládala. Dnes už to má vše za sebou. A jednou jsme spolu zametaly. Já zametala, ona okopávala zahrádku a šel okolo soused. To je pán, který huláká na lidi na dálku a snaží se, aby měli radost. A z dálky volal: „No jo, vy to zase chcete mít nejlepší.“ Tak jako žertovně. Mně se krásně zametalo a odpovídala jsem mu: „No jo, chceme,“ a smála jsem se. Bylo mi tak dobře. On poodešel a najednou slyším maminku, jak si sama pro sebe potichu řekla: „Dědek jeden závistivej!“ [smích] To je ono. Tohle tvoříte vy.

Vy stejnou situaci můžete vidět jinak. A tím si tvoříte vlastní realitu. Ale pozor! I to, v jakém jste stavu, a jak jste schopní tvořit tuto realitu, je zakomponované do vašich osudů. Někdy je naplánovaná ve vašem životě i změna o 180°. Většinou se to ale děje po těžkém osudovém zásahu, kdy člověk třeba nabourá, a tato událost mu změni hodnoty života. Jsou tu lidé, kteří už v hlavě mají jasno. A jde to změnit úplně jednoduše.

Pamatuji se na chlapce, který byl jako první nájemník v bytě mé dcery v Praze. Byl to devatenáctiletý kluk, jmenoval se Tomáš. Byl to takový pohodář, salámista. Tak pomalu houpavě chodil... Šli jsme tenkrát přepsat elektriku. Bylo tehdy za 3 minuty 12 hodin, on v dálce takto šel a nic s ním nehnulo. Byl kouzelný. Samozřejmě jsme to tenkrát stihli. Potom jsme šli na kafe a tam mi vyprávěl: „Se mnou zamávaly v životě dvě obrovské věci. A to teď, během posledních dvou let. Zaprvé můj otčím, kterého považuji za otce, protože svého biologického otce si vůbec nepamatuji, dostal rakovinu žaludku. To byla první rána. On se z toho naštěstí dostal. Druhá rána přišla před půl rokem. Máme velmi dobré známé a jejich dcera, která byla od dětství moje

kamarádka – bylo jí 17 let, dostala akutní leukémii. A během 3 měsíců zemřela a odešla. Tehdy v šoku, když jsem zažil to úmrtí, jsem si řekl: Hergot, já jsem tady krátce.“ (Nevíte, jak dlouho tady budete, když nejste ještě spojení s Bohem.) „Mám dvě možnosti. Buď budu svět vidět dobře a bude mi dobře, anebo ho budu vidět blbě a bude mi blbě. Tak jsem si vybral tu první variantu.“ Jak jednoduché! Jak snadné. Jde si zkrátka jen říct: „Teď z toho uvidím to lepší.“

Vysvětlovala jsem vám, že Bůh nás miluje. Jsme jeho děti, jsme buňky v jeho vlastním těle. Jediná příkoří tedy, která si děláte, jsou vaše negativní hlediska. A děláte to jenom sami sobě. Stačí si jen uvědomit: „*Proč to vlastně mám odmítat? Je to tak, jak to je. Přijímám to.*“

Připravte si prosím na odpoledne dotazy, budu vám odpovídat. Toto je vlastně takové veliké veřejné aurické sezení. Odbourat bloky v minulosti je jednoduché, ale nesmíte do minulosti šfárat a roztahovat to, rozepisovat. Je zbytečné se někam vracet. Všechno můžete vyřešit tím, že vyhodíte věci, které tady a teď vyřešíte. I při pohledu zpětně. Jenom přijmout události, které se v ní staly.

Jedna kamarádka v Ústí mi vyprávěla kouzelnou příhodu o panu Duškovi. Já se s ním nikdy nesešla. Je mimochodem narozený ve stejný den jako já, 30. dubna, jen on je o 2 roky mladší. Jeho představení jsem viděla jednou, a to bylo loni, a velmi se mi líbilo. 5. dohoda jsou Toltékové. Tedy jedna část, která se oddělila. Pan Castaneda, to ne! To jsou černí čarodějové. Ale část Bible vešla do toltéckého učení. Moje kamarádka Evička mi povídala, jak on někde vyprávěl, že přišel někde na záchod, kde byl jiný pán a konal potřebu. A tak úlevně si řekl: „Ježíš, to jsem odpustil.“ [smích] Přesně takový pocit má člověk, který odpustí. Říkala jsem si, že vám to musím povědět. To je ono. Přijde obrovská úleva.

Paradoxní je, že lidé, kteří ještě žijí v zapomnění, neví o tom, že si tvoří všechno sami. Třeba člověk, který nebude umět 3. čakru, bude se zlobit „do hmoty“ (třeba na konkrétní lidi). Takže jakmile prožije ohromnou zlost, už víte, že mu nebude dobře, vytvoří se mu karma v levé části 3. čakry. Zažili jste někdy pocit, když jste přišli do skupiny lidí, třeba na nějaké party... nebo ve škole, nebo v práci, že najednou v blízkosti někoho reagujete úplně jinak než s druhým člověkem? A cítíte, že vás ten člověk něčím provokuje? Něco vám dělá a vy nevíte co. Neumíte to pojmenovat. Buď na něj štěkáte, nebo mu něco provedete, nebo mu odmítnete udělat, co po vás chce. Vy zkrátka musíte. Je to takový divný pocit, který vás nutí. Zažili jste to? To je vaše reakce na jeho karmu. Kdyby zlost nevytvořil a karma si na jeho 3. čakru nesesla, tak by vás takto neprovokoval. Jenže to on neumí, takže si k sobě přitahuje lidi, kteří ho přijdou naštvat. Ale je to v něm! Kdyby konečně už jednou pochopil: „*Tak mě to nepomůže. Proč se budu zlobit? Demoluji sebe...*“ a neudělal to tam, má už jednou provždy klid.

Celá tvorba je na vás a týká se každé čakry. To, co neumíte, se musíte učit. Protože vy jste všechno. Vaše božství je univerzální. A je v každém druhém člověku. Takže to, co děláte ostatním lidem, děláte ve skutečnosti sami sobě v zapomnění. Do puntíku.

Jestliže tedy někoho kritizují, budu kritizovaný. A pak se asi budu čertit: „Jak to, že si (on) dovolil mě kritizovat za ...?“ Člověk sám sebe vždy vidí trochu lépe, než jaký ve skutečnosti je. Toto si uvědomte. Vše se k vám vrátí. Je to ve všech textech napsané, v různých formách a různých ukázkách. Ano, protože vy to děláte sami sobě.

Zde v pozemském čase a prostoru, který tu vnímáte smysly, to nějaký čas trvá, než vás to dostihne. Ale jistojistě vás to navštíví. Je to proto, že v té chvíli jste jakoby ztuhlí, zkamenělí, rigidní. Ego to nechce pustit. Ego vás umrtvuje. Jako když dostanete u zubaře injekci, ztuhnete. To samé na dvojce, neodpuštění. Nebo lítosti či, nedej Bože, nenávisti. Všechny vaše tělní buňky pak učíte, aby si to vzájemně dělaly. Odžijete si tedy nějakou zdravotní ošklivost.

Když už tedy přijde takový zdravotní zádrhel, je nutné vědět dvě věci. Zaprvé přestat dělat tyto negativní reakce. Když už víte jak nevytvářet karmu. Někdy se vám to podaří lépe, někdy hůře. Přijdou větší zátěže. A jsou nutné, abyste byli hodně prozkoušeni. Pak se začnou odvíjet platby. Opravdu přijdou. Bude nějaký zdravotní zádrhel, ale buďte opět jenom spokojeni. Kdybyste byli nespokojeni, už byste to odžili někde na pravé noze (nesouhlas se situací). Anebo kdybyste někoho nespokojeně hodnotili, tak na levé noze. Jestliže mě tedy něco bolí: „Dobře, bolí mě. *Budu v pohodě. Vyležím se, vyléčím se. Jsem ale rád, že smím zaplatit.*“ Všechny neduhy pominou, odezní, odplavou z vašeho života.

Buďte spokojeni se vším. I tehdy budete pracovat za vaše drahé, kteří žijí okolo vás. Je to velmi jednoduché vnímat duchovníma očima. Vaše třetí oko, až se vám trvale otevře, to uvidí. Žena, která bude zdrcená tím, že musela porodit císařským řezem, a bude z toho byt jen smutná, ještě neumí trvale žít optimismus. Je to veliká zkouška. Přitom se miminko narodilo zdravé, krásné, prosperuje. Je hodné, spí, jí, všechno pracuje.

Dívejte se, co se skutečně děje. Jestliže žena stále řeší a je smutná z toho, proč k tomu muselo dojít, a stále šfouřá do minulosti, není v přítomnosti spokojená. Tím vytváří hormon, který není endorfin. Jednička se jí tedy trochu zužuje, bude tam únava. Když to bude hodně extrémní, smutek. Ale hlavně ona žena kojí a vytváří hormon, který nekoresponduje s otevřením 1. čakry. Tehdy její dítě tento hormon pije a i ono se učí být takto odmítavé a nespokojené. Protože si vybírá své rodiče, narodilo se k určité matce, aby si tohle spolu všichni prošli. Je to pro něj nejlepší matka. V minulosti to totiž také neumělo.

Ale stačí málo. Svou spokojeností budete pomáhat všem ve vašem okolí. Nebudete na lidi kolem navalovat své lítosti... a tak dál. Když budete nešťastní z toho, že se někomu něco v rodině stalo, tak budete zdemolováni. Odžijete si zdravotní nesnáze a svým zdravotním zádrhelem budete demolovat lidi kolem. Navíc to vaše okolí vycítí a mohou mít pocit viny: „Máma je ze mě nešťastná, že jsem se nedostal na školu.“ Takhle ne. „Nedostal ses, to nic není. Zkusíš to za rok znova.“ Nebo: „Teď se tohle rozbilo, to nic není. Koupíme nové a koupíme lepší.“ Těmito reakcemi vy podepíráte

lidi okolo sebe. Takový člověk už jen svou přítomností, svým optimismem, roznáší spojení svých bližních k Bohu. Čímž jim sloužíte tou největší měrou.

Skutečně jste se všemi spojení. Když by mé dítě bylo rozhozené z toho, že mu někdo ublížil, budu se snažit mu jeho negativitu směrem k ubližujícímu člověku vymluvit. Protože vím, že on trpí. Je tu opět ohromná láska k lidem. Naučila jsem se vlastně takhle přemýšlet díky tomu, že jsem vás tolik milovala. V dětství, když jsem chodila do školy, děti někdy umí být kruté, občas slabší jedince vystrčili z kolektivu. A já jsem to nesnesla. Jakmile máte kolektiv, tak musí být všichni spokojení a šťastní. Jakmile jeden není, už to cítíte. Cítíte někde nějakou mezeru, už vás to táhne. Vždy jsem tedy přitahovala takové ty odstrčené jedince zpět do kolektivu. A aby netrpěli, tak jsem vždy viděla v té situaci důvod, proč mají být šťastní. A ten jsem jim předložila. Až jsem se naučila myslet jen tímto způsobem. Už jsem nikdy v tom, co se dělo, neviděla špatnost. Vždy na tom bylo něco dobrého, co se dalo zužitkovat. Tímto velice lidem pomáháte a de facto je léčíte.

Jestliže máte vedle sebe zdemolovaného člověka a řeknete mu jen tak běžně, lidsky: „To nic není, prosím tě. Teď se udělá tohle, tohle...“, tak ho tím zklidníte. Tím se mu upraví stažená čakra, na které to neumí. Někdo neumí jednu, někdo jich neumí více. O to horší pak dopad je. Stažení čaker pak cítí ti druzí. Takže když pomůžete jednomu z rodiny, uleví se všem. Jste spojení. Většina lidí si to vůbec neuvědomuje, i když vy už v téhle fázi ano. Jakmile přijдете domů, otevřete dveře... a pokud by tam předtím proběhla nějaká negativita, už to cítíte u dveří, aniž byste ty lidi viděli. Jak se říká, dá se tam krájet vzduch. Protože aury těch lidí, jejich prožitky, tam jsou. Někdy je to velmi těžké.

Ve svém životě jsem zažila neuvěřitelné zázraky, abych si uvědomila, jak nás božství prozkouší. Kdysi dávno jsem jezdila do rodiny, která se rozpadla. Dnes už není. Tenkrát ta rodina měla malou holčičku. Žili v jednom malém městečku vysoko v horách. Jeden večer jsem tam s nimi seděla, malá holčička přišla k nám (jezdila jsem za její babičkou). Na krku jsem měla svazek kamenů a jí se líbily. Dala jsem jí je tedy na krk. A ona si s nimi tak hrála a pak odešla domů spinkat. Druhý den, když jsem odjížděla, tak najednou ta babička, která to předtím nikdy neudělala (já jsem viděla její oči, najednou se na ni zadívaly), jí říká: „Už si vrátila Ivance ty kameny?“ – „Ne.“ – „Tak běž pro ně, ty musíš najít. Víš, kde jsou?“ – „Nevím.“ – „Tak běž pro ně, protože jinak se na tebe budu strašně zlobit. Ivanka jede domů.“ Mně ještě tak bliklo v hlavě a říkám si: „Co jí to říkáš za blbosti? To je nesmyslné. I kdybych si je nevzala na krk a zůstaly tady, tak je mi to úplně jedno.“ Nicméně ta malá Terezka vyběhla nahoru. Ireně jsem říkala: „Nedělej z toho takovou vědu“. Ale najednou se začaly dít úplně neuvěřitelné věci.

Měla jsem zaparkované auto před domem a najednou slyším troubení. Bylo to načasované úplně přesně na tuhle zkoušku. Troubila tam velká skříňová dodávka, která nemohla kvůli mému autu projet. Takže jsem šla a přeparkovala ho, aby dodávka mohla odjet. Když jsem přeparkovala a přicházím zpátky do domu, tak slyším, jak se z něj ozývá šílený řev. Vběhnu tam a říkám: „Co se to tady děje?“ A teď

scéna jak z filmu... Malá brečela úplně nepřičetným způsobem. Křičela, protože si myslela, že já už jsem odjela domů. Že babička se na ni bude zlobit a nebude s ní mluvit. Do toho byli zataženi rodiče Terezky, protože tam přišlo obviňování: „Cos jí to řekla!?“ Vidím, jak babička sedí u stolu, zvedla oči a já viděla oči Nadjá, jak mě prozkoušely. Jen jsem zalapala po dechu a říkám: „Prosím vás, uklidněte se. Vůbec o nic nejde. Terezko, neblbni. I kdybych ty kameny nedostala zpátky, jsou tady. Jen jsem přeparkovala.“

Zde bylo zapotřebí mě prozkoušet, jak dokáží dramatickou situaci uklidnit. Opravdu to bylo dramatické, oni se na babičku strašně zlobili. Došlo by mezi nimi z takovéhle hlouposti ke konfliktu, ale ti lidé to nevidí. Oni z lásky, z lítosti nad dítětem, udeří tam, protistrana zase jinam. Je to rozdávaní ran na všechny strany. Stačí jenom zklidňovat. Jakoukoli dramatickou situaci můžete svým klidem obrátit k lepšímu. Využívejte toho. Věřte mi, začnete vidět jiné, podstatnější věci. Začne se vám vylupovat skutečná podstata vašeho bytí. Zjistíte, že všichni jste jedna bytost, která je překrásná, dokonalá, milující, trpělivá. Naberete všechny vlastnosti, které má On, vaše skutečná podstata. Vy si totiž vzpomenete a začne ji využívat.

Ego by vás mělo i v případě, kdy byste si o sobě mysleli, že když se tam ta negativní věc ozve, že je vaše. Není vaše. Nedělejte si výčitky. Negativita nejste vy. Je to iluze, kdy vás hranice egoismu nutí, abyste ji přijali za svou. Není to tak.

Tím bychom asi mohli dopoledne ukončit. Připravte si na odpoledne otázky a já vám je pak ráda zodpovím. [potlesk]

3. FORMÁLNÍ ČÁST

Můžeme posunout ten stůl trošku dopředu? Já jsem fakt daleko. Mně to vadí. Tak, už jsem u vás, miláčkové.

[dotaz:] *Bílá magie. Můžete vysvětlit, o co se jedná?*

[IA:] Magie obecně je prosazování vůle dotyčného člověka. Černou magii dělá člověk tehdy, když prosazuje direktivně svou vůli. A pokud není po jeho, tak se zlobí. Božství už je v něm velmi mnoho, takže dokáže posílat energii na lidi, kteří mu jsou nepohodlní. Ublíží jim, vše ke svému prospěchu. Vždy jde o jeho prospěch. Bílá magie naproti tomu je odlehčená, protože bílý mág už chce konat dobro. Ale zasahuje do Boží vůle, do božího dění svou vlastní vůlí.

Představte si, že byste si vyprosili dopad někoho jiného na sebe. Je to sice oběť, ale takový člověk dělá obrovskou chybu, protože my jsme se sem přišli učit. Když jsme se sem přišli učit, tak důsledek měl přijít na konkrétní osobu, která si to zasloužila. Aby pochopila, že to nemá dělat. A dotyčný člověk nepochopí. Ten mág mu ublíží. Víte, že bod A a B je daný. To znamená, že člověk má své pochopení mezi těmito body napsané. Jestliže já jako mág zasáhnu, ten člověk se vyléčí, nepřišel na něj dopad, nezasloužil si ho. A tak musí znovu prožít obtížnou situaci, ve které znovu selže. A je to mnohem horší, protože pozemský čas, který tu běží, se posunul. A on už dávno měl k tomuto pochopení dojít. Následek je tedy pak mnohem drsnější.

Bílý mág vůbec netuší, že ublížil i sobě, protože zasahoval svou vlastní vůlí. Ublížil ale i tomu člověku. Protože ten mohl už třeba deset let žít v klidu tak, jak si představoval. A namísto toho, bude třeba 5–6 let řešit nějaké obrovské dopady, které tam bylo nutné dočistit. Toto je pohrávání si s Božím tělem. Tudy cesta nevede. A i ti bílí mágové, kteří už z toho chtějí jenom slávu, takové to: „JÁÁ jsem vyléčil...“, nikdy to od nich není čisté. Někteří lidé mi píšou, že když jsem jim poradila, přišlo uvolnění a přestali mít bolesti. Ano, ale to vy (!) se přese mě léčíte. Když pochopíte, tak vaše božství přes mé, respektive přes moje ruce, vám odevzdá to, co jste pochopili. Jediný, kdo vás může ze všech nemocí vyléčit, jste vy sami! Nikdo jiný. Protože se přicházíte pouze učit a uvědomit si, kdo jste.

[dotaz:] *Narodí se invalidní dítě. Je mu možné pomoci?*

[IA:] Jestliže se narodí postižené dítě, přináší si s sebou svou karmu. A i rodiče si ho navolili s tím, že se jim takové dítě narodí. To je původní Boží vůle osudu. Je to z mnoha důvodů. Oněm rodičům se má třeba otevřít srdce. I dítě má své důvody. Má tam náběr trpělivosti, sebelásky a jiné. Je to vždy karmické a tito lidé jsou v tomto stavu dokonalí. Takoví, jací jsou. To znamená, že se od vás chce jenom takové dítě přijmout ve stavu, v jakém je. Vy totiž udržíte jeho stav úplně ideální jenom s pocitem přijetí. Jakmile byste takové dítě nepřijali... mohou vás provázet lítosti, výčitky. Už tohle to dítě cítí, už blokuje samo sebe.

Nedávno jsem mluvila o karmických nemocech, které si sem přinášíte. Jako je třeba roztroušená skleróza... různá postižení. Lidé se s nimi už narodí. U spousty nemocí, jako třeba tvrdnutí páteře, by se lidé udrželi ve stavu, že by odešli úplně normálně. Druzí by třeba ani nepoznali, že jsou karmicky nemocní. Demoluje je jejich stav na čakrách. Nepřijetí nemoci. Jak ji odmítají, jak si připadají špatní, jak litují, že osud je tak postihl. A proč oni a proč ne jiní. Tento postoj má nejvíce ničivý dopad. Jestliže svůj osud přijmete takový, jaký je, minimalizujete tak následky a prodloužíte si spokojenost a štěstí. A vše pokračuje bez problémů. Pak to umíte. Může se potom dokonce stát, že i to dítě bude v mnohem lepším stavu, než by bylo. Což vy samozřejmě nemůžete posoudit, ale to tak zkrátka je.

Já mám třetího vnoučka Rafaela „trošku jiného“ – tak tomu v rodině říkáme. To je úžasné dítě. On vyučoval svého otce. Můj zeť z toho ze začátku byl velmi smutný a Rafael mu dával posílení. Jednou mu vyprávěl, že má kamaráda. A ten kamarád, když si spolu hráli, mu říká: „Hele, proč máš vlastně jen 3 prsty na rukách?“ Rafael, tenkrát mu bylo 5–6 let, se usmál. Pozor, to už je pokora! A říká mu: „No víš, já jsem se tak narodil. To je jako když ty máš modré oči. Já mám 3 prsty. Jsem takový, jaký jsem se narodil. Ale jestli ti to vadí, tak si s tebou nebudu hrát. Když bych ti ubližoval...“ A ten kluk říkal: „Nééé nééé, já tě mám hrozně rád.“ Takže to smazali a jeli dál.

Jeho táta Aurelien z toho byl úplně hotový. Já mu říkám: „Vidíš, je zbytečné to dítě litovat.“ Tohle je už vyučování druhých, když je to dítě takto silné. Přestože není „jakoby dokonalé“. Tak, jak my jsme zvyklí. Nikoliv. Dokonalost vězí v něčem úplně jiném. Dítě je vždy dokonalé. A člověk je vždy dokonalý ve stavu, v jakém se narodil. Toto je třeba si uvědomit. Protože tento stav přináší náběr různých učebních jednotek, jako je třeba trpělivost a sebeláska.

[dotaz:] *Mám krédo: „Čemu uděluji energii, tak to potom funguje.“*

[IA:] Ano, měl byste to dělat rád. Tím tomu tu energii dáte. Pokud byste dělal něco nerad, tak nejen že tím neudělujete energii, jak tomu říkáte vy, ale hlavně vám to zdemoluje tělo. Především ramena, bedra. Kdybyste měli nějakou činnost, která by vás nebavila, a říkali byste si: „To musím udělat,“ tehdy vás začnou hodně bolet ramena. Zbytečně si zatěžujete své fyzické schránky. *Musím* není radost. Radost je endorfin, kdy se vám čakra otevře. Vzpomeňte si, když děláte něco s láskou, nějaké hobby, tak to děláte s radostí. I kdyby to bylo něco hodně těžkého, tak vás to posiluje. Protože endorfin (spokojenost), že to děláte, když vás to baví, vám otevře přívod Otce, a ten to dělá za vás. Jakmile je to ale *musím* (!), to znamená *nerad*, tehdy se přívod endorfinu zúží, čakra se sevře a vy to odedřete tělem. Tělo vás bolí a jste zdemolovaní, unavení. Hekáte a tak podobně. Pokud tedy chcete udělovat energii, poskytnete ji věcem, které děláte rád, které pro vás mají smysl. Pak vám to půjde.

[dotaz:] *Nejdůležitější člověk na světě?*

[IA:] My jsme všichni stejně důležití. Není tu někdo výš a někdo níž. Neexistuje někdo důležitější. To není možné. Existuje Celek, který je složený z ohromného počtu buněk.

A kdyby jedna chyběla, už byste to všichni pocítili. Neexistuje zkrátka nikdo důležitější. Z pozice Jednoty je to nesmysl. Otec potřebuje každou buňku, aby byla na svém místě. A tou jste každý z vás. Jestliže si někdo připadáte méně důležitý, nebo nedůležitý, nebo špatný, už demolujete své tělo. Protože se odsuzujete do oddělenosti. Toto se musí změnit.

Správně je psáno, že máte milovat druhé jako sama sebe. Ale jsou i lidé, kteří milují druhé a nemilují sebe. To je také velká chyba, protože sebeláska je důležitá. To je poslední buňka z Božího těla, kterou byste neakceptovali. Bůh je ale Celek. I zdánlivě, když třeba uvidíte nějakého bezdomovce, opilce, který nic nedělá, je líný, kolikrát smrdí, takový člověk je neuvěřitelně důležitý pro své okolí. Neumíte si představit, kolik lidí kolem takového člověka denně projde a uvnitř si říká: „Ježíšmarjá, takhle bych nechtěl dopadnout.“ Takže pak pracuje a snaží se dělat věci, aby tak nedopadl. I to je působení, což většina lidí neví. I tento člověk má svou funkci. Ale hlavně: on si potřebuje tuhle životní roli prožít, aby doplnil svůj kaleidoskop životů.

Věřte mi, že tyhle jakoby „nejmizernější“ životy vám dávají ty největší prožitky. Protože tito lidé, kteří takto žijí, vědí, že všechno funguje. Přežívají, přestože peníze nemají. Znáám několik bezdomovců, kteří si ani nechodili pro důchod. Rodina je třeba donutila, aby si ho vyřídili, i když ho nechtěli. A pak si ho nešel takový člověk ani převzít, vůbec to nešel ani podepsat... Že ho nikdo nebude okrádat o čas. [smích] Tady je náběr i pro zainteresované příbuzné. Pro lidi, kterým s podivem stojí rozum, že to jde přežít.

Většinou jsou uvrženi do takových situací z hlubokých příčin. Já si pamatuji, jak v Teplicích byl jeden pán bez nohou. Jezdil na vozíku, byl bezdomovec. Léta jsem ho vídávala v zimě, když byly mrazy, víchř, a schovával se v jednom ochozu u ledního stadionu. Lidé z blízkých domů mu nosili horký čaj, aby nezmrzl. Vedle Billy v Teplicích byla malá Barumka, kde měnili gumy, a já jsem si je tenkrát potřebovala vyměnit. Přijdu tam a on tam byl. Pán, co měl tu Barumku, tam měl pár zaměstnanců, kteří tam měli i dobré místnosti, že tam mohli i žít. A on se rozhodl, že ho tam nechá přespávat. Za půl roku jsem tam přišla. Bezdomovec na kolečkovém křesle už tam nebyl. A když jsem se po něm ptala majitele, vysvětlil mi: „To nešlo. On to byl takový chudák. My jsme ho sem s radostí vzali a on tady všechny rozhádal. Všechny si proti sobě poštvál. Chtíc nechtíc jsme ho museli vyhodit.“ Vidíte tedy, takový člověk, přestože mohl několikrát venku umrznout, ještě nebyl vděčný za to, že smí žít v nějaké budově a pod střechou. Ještě má hodně silný egoismus, který v něm pracuje. Takže dopad na něj je stále veliký, a proto musí pokračovat v mizérii. Ještě se nedostal na dno.

[dotaz:] *Jak rozlišit, kdy dáváme věcem volný průběh a kdy už jsme líní? [smích]*

[IA:] Lenost je, když se vám nechce. Chtění „ano“ a chtění „ne“, je vždy vaše vůle. Ego se umí někdy zamaskovat. Věřte mi ale, že si šijete na sebe pocity. Primitivní příklad: představte si, že neumyjete nádobí. Na procházce si pak třeba ani neodpočínáte, protože víte: „někde jsem něco nechal“. To nádobí si s sebou nesete. Jak by vám bylo

dobře, kdybyste ho udělali hned. To si musíte prožít. Že odkládání povinností nemá smysl. Dělat věci, když přijdou na řadu, přináší ohromnou svobodu a uvolnění. Je to vlastně volný průběh, když to dobrovolně uděláte. Když už máte náběr pocitů, že se vám pak uleví. Přijde třeba pak i někdo z rodiny, a když vidí, že to děláte rádi, tak vám chce pomoci. Pak si přitahujete i pomoc zvnějšku, protože Bůh je všechno. Jestli máte radost, že to hned uděláte, tak vám pošle i z vnějšího světa někoho k ruce.

[dotaz:] *Co vše patří do bílé magie?*

[IA:] Bílá magie se vyznačuje hlavně pýchou. „JÁ jsem udělal... JÁ jsem uzdravil...“ Jsou třeba duchovní učitelé, kteří rádi učí, jsou skutečně altruističtí, ale najednou se dozví, že jejich žák začal chodit k někomu jinému. A najednou na něj přijde jakési bojování o žáky. To je ještě prosazování své vůle, když takový člověk dělal napřed dobře, snažil se lidem pomoci, ale ještě nemá nabráno, že musí respektovat Boží vůli. Ještě úplně neodložil svou oddělenou schránku. V tomto případě ještě diriguje, co je a není dobré. Nerespektuje to, že my se sami přicházíme učit. A sami se musíme sjednotit s božstvím, které přichází a už křičí, protože tady skutečně je. Každý z vás to musíte cítit, jak vás volá.

Jsou příběhy, které jsou neuvěřitelné. Když budete nezištně a bez různých postranních úmyslů od něj (božství) chtít vědět okolnosti, kdy máte a kdy nemáte někam jít nebo zasáhnout, ono vám to dá najevo. Nesmí to ale být z vypočítavosti. Protože vy jste ten Bůh. Neukryjete žádnou myšlenku. Bůh vás zkrátka prohlíží. On je vy, což vy si neuvědomujete. Takže... kdyby tam byla nějaká skrytá vypočítavost... Vzpomeňte si na příhodu s mým nejstarším vnukem, kdy se ptal maminky: „Když zatáhneme rolety, tak Ježíšek neuvidí, že zlobím. A nadělí mi hodně dárků.“ A Lucka se smála a povídala mu: „Gioví, tak to nefunguje. Ježíšek bydlí v tobě, v tvém srdci a zná každou tvoji myšlenku. Nic před ním nemůžeš skrýt. To nejde. I kdybys zatáhl rolety, zhasl bys, byla by tu tma, vlezl by sis do skříně, přikryl se deseti dekami. On bude vědět, co si myslíš. A jestli zlobíš nebo ne.“ A on si vzpomněl na příhodu s pejskem, kdy na Lucku vyplázl jazyk, a hned na něj vystartoval pes. Říkal: „Aha, tak proto.“ Ti lidé si to zkrátka uvědomují. A děti také.

Náběr přání a chtění je ještě magický stav. Takový člověk už nedělá špatné věci, neškodí druhým, ale neuvědomuje si, že škodí prosazováním svojí vůli. Představte si, kdyby každá buňka vašeho těla prosazovala svoji vůli. Byť v dobré víře. Neznala by tak přání celku, celostní energie. Nastal by ohromný chaos, který by byl destruuující pro všechny. Proto je Boží tělo tak úžasné, že vždy je jen malá část těchto mágů, ať černých nebo bílých. Vždy jen malá část lidí ve svých skupinách. Okolo 1. čakry, okolo 2. čakry, podle toho, jak jsou tady dlouho. A vždy se to mění ve stejném poměru. Jedni se poprvé narodí do této (třetí) dimenze jako lidé, jiní zase odcházejí jako osvícení. Je to jen jakýsi průtokový ohříváč. To přirovnání je hloupé, ale je to úplně stejné.

[dotaz:] *Můžeme si na zharmonizování našich emocí pomáhat Bachovou květovou terapií? Nebo je to už projev naší nespokojenosti, našeho chtění, abychom se cítili lépe?*

[IA:] Ne–ne, není to projev nespokojenosti. Byliny a aromaterapie, to je bylinný proces. Vy vnímáte tělo jako celistvé, ale každá bylina má své vibrace a každá patří do jiné oblasti. Sama jsem zažila v Bystřici pod Hostýnem [www.kralovskaoaza.cz] se Sylvou překrásné sezení, které jsem nikdy předtím nezažila.

Když jsem tam přijela, měla jsem na těle lehoučký závojiček. (Tohle vám nemůžu povědět, je to takové hodně intimní.) Věděla jsem z čeho je, nebudu to konkretizovat. Myslela jsem si: „Je to ještě hodně slabé.“ Ale můžu vám všem říct všechno. Protože ještě kanál není uzavřený, a budu fungovat. Přínejhorším mě někde na těle bude něco tlačit. Nemuselo dojít vůbec k ničemu, protože večer, těsně před přednáškou mě Sylvie pozvala k sobě a nabídla mi: „Já se celý život věnuji aromaterapii. A já bych ti ji chtěla udělat jako dárek.“ Měla tam obrovskou krabici, z které jsem si vybrala 3 esence. Ty si vytáhne vaše Nadjá, protože ví, co potřebujete. Během aromaterapie jsem zažila úžasný okamžik, kdy jakmile se nadechnete, tak vůně přesně „docvakne“ tam, kam patří. Tam, kde máte mezeru. A doladí tam vibrace. Okamžitě závojiček zmizel. Sezení bylo nádherné. Povídala jsem jen o svých pocitech. Kam kde co padá – jaká vůně. Pak ještě přišla poslední. To byla Saracénská růže, kterou jsem si vybrala. To je nejvyšší květina ze všech a je nejvíce duchovní. To božství mi tuhle esenci přihrálo, protože vědělo, že jsem si zasloužila to „odpuštění“ té mé malé závady, protože jsem přece jen ještě člověk. Ale přicházím k vám s velikou láskou, abych vám pověděla to, co potřebujete vědět. Sylvie pak esence rozdělala v oleji, a ještě tam byla hodinová masáž. A já byla jako narozené miminko.

Na světě se vyskytuje spousta věcí, které lidstvo zatím ještě neví a nezná. Jednou z nich je, že na planetě se nachází ve všech rostlinách, co tu jsou, látky, které dokáží vyléčit jakoukoli nemoc, která existuje. Jenom tím, že si doplníte její vibrace. Musíte ale přestat dělat zádrhele, kterými byste si ji znovu přivodili. To samé platí pro homeopatika. Ideální je už teď sahat po homeopatii, protože klasické léky už někdy nezabírají. Někdy jsou ještě nutné... To záleží na tom, jak jste jemno nebo hrubohmotní. Homeopatika vás doladí. Je ale nutné pacienta upozornit na to, aby změnil chování. Protože pokud by pokračoval v tom samém počínání, tak by se donekonečna jeho obtíže opakovaly. Vy se přicházíte učit, naučit se neubližovat svému tělu. Přijímat se tak, jak jste.

[dotaz:] *S čím souvisí špatné trávení?*

[IA:] Špatné trávení je vždy záležitost třetí čakry, kdy se buď ještě „umíte zlobit“ do hmoty, anebo nepřijímáte všechny životní situace takové, jaké jsou. Vy je vlastně odstrkujete, bráníte se jim. To je záležitost moci, vždy na třetí čakře. Odmítnutí začíná na 1. čakře. Napřed se vám tedy něco nelíbí, nejste spokojení. A nejste spokojení právě v úrovni 3. čakry. A pak se nespokojenost tlačí z 1. čakry na třetí. Takže přehodnotit! Jste Bůh, který si přišel zahrát roli dotyčného, kterou tu má hrát.

A zvolil jste si veškerou hmotu, což jsou všichni lidé jako herci na plátně vašeho života. Ale zvolil jste si i situace. Pokud i situace nepřijímáte (lidi už ano), pak záleží na tom, do jaké míry. Někdo je pouze odtlačuje, považuje je za horší. Ale někdo už díky situacím prožije i zlost, což už má za následek velké zdravotní zadrhele ohledně zažívání. Jinak zlosti obecně, třeba žlučník, jsou vždy prožité zlosti do hmoty. To znamená ke konkrétním lidem.

[dotaz:] *Jak poznám, zda jde o zkoušku, kterou je třeba překonat, nebo o marnou snahu zažít zkušenost, která mi nepřísluší? Někdy mám potíže s rozlišením vnitřního vedení a hlasu myslí nebo ega.*

[IA:] Myslím si, že by člověk neměl šťourat do toho, co je zkouška a co ne. Máte jenom přijímat to, co přichází. Tak jak to je. A nekomplikovat si život. Už při šťourání do těchto okolností, jakmile něco odmítáte přijmout takové, jaké to je, tak to jednoduše nezvládáte. Jsou lidé, kteří už vidí spoustu věcí, a ti, kteří ne. Nedávno mi psala paní: „Můj partner mě nechce. Co mám dělat, abych se odmilovala?“ [smích] To je přece blbost! Člověk, který miluje druhou bytost, vydává lásku. A prožívá nejkrásnější pocity, které jsou. K čemu by vám bylo se odmilovat? To by vám bylo špatně. Vy (!) byste přišli o krásné pocity.

Vysvětlovala jsem stav lidské lásky a božské lásky. Jestliže se překlenujete přes šestou čakru, měli byste už začít milovat láskou božskou. S čímž někdy mají problémy i vysocí duchovní žáci. Uvědomte si, že když člověk někoho miluje lidsky, tak si ho vyzdvihne výš nad ostatní. Což je chyba. Potom v takovém vztahu může být žárlivost, nedůvěra, strach... že o partnera přijde, že mu ho někdo vezme. Člověk pak druhého partnera jakoby vlastní. Nikoho nemůžete vlastnit, ani sami sebe! Sami moc dobře víte, že nemáte dělat druhému to, co nechcete, aby druzí dělali vám. Také nechcete být někým vlastněni. Láska buď přijde, to je vstup do učení, anebo zkrátka nepřijde. Anebo potom láska mezi lidmi 3. dimenze končí, když se mají rozejít. Což ještě ve 3. dimenzi mnoho jednotlivců umí. Ne. Jestliže mě partner přestal milovat ve smyslu, že chce být se mnou, to ještě nutně neznamená, že mě i přestal milovat. Tak já musím být stejně dál nejlepší. Vy o toho člověka nikdy nemůžete přijít. Můžete zůstat přáteli, dokonce mnohem lepšími přáteli, než to bylo dřív. Hlavně nepřijdete o své příjemné pocity, ale jen respektujete dotyčného člověka, kterého milujete, že se rozhodl být s někým jiným. Což je dobře. A v tu chvíli s tím budete souhlasit, protože chcete, aby mu bylo dobře. Neboť ho milujete.

Pokud se v této zkoušce u vás objeví pocit, že něco odmítáte, už jste to nepřijali. Každou zkoušku poznáte podle toho, že se ve vás objeví pocit odmítání. Nemusí vůbec existovat. Ale záleží na vás, jak se na situaci podíváte. Vzdát se partnerství je někdy samozřejmě těžké. Ale věřte, touto zkouškou jsem prošla. A velice lehce. Můj partner byl v šoku. A k rozchodu tedy nedošlo. Došlo mu, o jaký poklad by přišel. [smích]

[dotaz:] *Čím jsou způsobené a jak vznikají podle lékařů závažnější duševní poruchy (psychózy)? Proč po vysazení léků dochází ke zhoršení a co je jejich příčinou? Jak se dají vyléčit?*

[IA:] Hlavní příčinou vzniku těžkých, zejména depresivních stavů, je naprostá absence optimismu. Takový člověk tu zkrátka nechce být. Nelíbí se mu tady, odmítá veškeré chování lidí okolo sebe anebo životní situace, kterými právě prochází a vadí mu. Neumí se s nimi vyrovnat neboli neumí jim říct: „Ano, je to tak, jak to je.“ Odmítnutím přijmout životní okolnosti ve svém životě vytváří bloky. Psychiatrie je v současnosti jedním z „nejhorších“ odvětví medicíny, i když i to se teď trochu zlepšuje (mluvila jsem nedávno s Haničkou). Protože i tam se ošetřující personál mění a (jeho) vědomí nabývá lepších obsahů. Psychofarmaka, která se dnes vyrábí, vám ztlumí tělo, ale nevyřeší vnitřní bloky. Pacient má tedy apatické tělo, ale neodstranil bariéry. Nic se nevyřeší ani tím, že tyto léky vysadí, když neopravil bloky.

Lék je, jako kdybyste si udělali „vajíčko“ (ochranu) – to by udělal bílý nebo černý mág. Tímto způsobem ne! Vy jste se přišli něco naučit. Jestliže se blokuje, před něčím se chráníte, tak odmítáte přijímat váš osud se vším, co jste si tam navolili jako Bůh. A toto se děje takovým lidem. Ve „vajíčku“ nemůže dojít k vyřešení problémů. Je to, jako kdybyste foukali cigaretový dým do bubliny. Ona zešedne, zahustí se, nemůže z ní odcházet vzduch. Takový člověk se nemůže spojit se svým božstvím, aby věci vyřešil. Je absolutně zablokovaný. Takového člověka je nutné vést k optimismu. Jestliže nenajde nit, je to s ním velmi obtížné. Proto tělo pak nevyrábí příslušné hormony. Takže takový jedinec je pak úplně prázdný, ve stavu vyhoření.

Psychotické stavy, třeba schizofrenie... Už jsem někdy vysvětlovala, že lidstvo neví, že je vlastně schizofrenní, protože v něm mluví zároveň hlas ega a hlas Nadjá. Člověk je tedy v samém jádru bytostně rozdvojen, což si nikdo neuvědomuje. Vy jste třeba zdraví, ale představte si, jak s vámi ego cloumá, když něco chce. A vy to odmítáte, vlastně s ním bojujete. Největším nepřitelem je člověk sám sobě. Nikdo jiný vám nemůže ublížit. Nejde o to, co vám udělali lidi kolem vás, ale o to, co jste nepřijal, že vám provedli. Mně klidně může kdokoli, cokoli udělat. Mně to bude úplně jedno. Jde o to si to uvědomit. Pak přijdete do fáze, kdy vám už nikdo nikdy nic neudělá. Je zbytečné, aby to dělal. Už to absolutně umíte a my jsme se sem přišli naučit jen tohle.

[dotaz:] *Nevím si rady s bytostmi, které mě obtěžují v noci na každém lůžku v mém domě. Několik měsíců spím mimo dům, tam je to lepší. Nesouvisí tyto podivné věci s magií? Začalo se mi to dít s nástupem do nové práce před pěti lety. Někteří moji kolegové jsou romské národnosti, mají k těmto věcem blízko. Můžete mi nějak poradit?*

[IA:] Víte, obecně vás učím sjednocení, abyste se takových věcí zbavili. Může tu v tomto případě být náběr toho, co jste si přinesl (nebo přinesla) z minulosti. Bylo by to na osobní rozhovor, abychom vše doladili. Může se stát, hypoteticky, že někdo, kdo si třeba zakouří jednou marihuanu – může i nemusí, jen zvažují všechny možnosti, tak si poruší astrální tělo. Proto jeho prasklinami pak mohou ze spodních úrovní stvoření vzlínat bytosti, které vás obtěžují. Někdy se to stane i člověku, který je duchovně chráněný.

Sama na své kůži jsem zažila něco, čemu bych nikdy nevěřila, že je pravda, protože mé Nadjá mě potřebovalo vyzkoušet ještě ze strachu. To bylo tak živé... V noci jsem spala, ležela na levém boku, a najednou jsem cítila průvan, co mi šel na záda. A z toho... někdo nadzvedl deku, lehl si za mě a přitiskl se na mě. Začalo mi tak bušit srdce... a říkám si: „Někdo vlezl do bytu...“ Ani jsem nedýchala. Stále jsem cítila tu bytost přilepenou na zádech. Napřed jsem si říkala: „Budu dělat, že spím. [smích] Třeba odpadne. Hlavně, že nebude dělat nic dalšího.“ [smích] Najednou mě napadlo: „Co když přijde maminka? Tak to tedy ne!“ Tak jsem si sedla s tím, že mu tedy řeknu: „Tak to teda ne!“ ... a on tam nikdo nebyl. Vyloženě jsem cítila doteky i dýchání. I závan, jak se zvedla deka. Bušilo mi srdce... Vaše Nadjá vás někdy potřebuje nečekaně prozkoušet. Pokud byste se těchto bytostí báli, už vás takový strach otevírá těmto zážitkům.

Abyste se ubránili, pokud by to bylo eventuálně z magických stavů druhých lidí, jde to zarazit jen tehdy, kdy to nikomu nebudete mít za zlé. Kdy budete každého člověka milovat, kdy se láskou vplížíte do Jednoty. Pak vám nemůže ublížit ani ten nejvyšší mág. Je to běh na dlouhou trať, ale jde to. Hlavně se toho nebojte. Žertujte. Mně cokoli se dělo, ať zevnitř nebo zvnějšku, tak jsem to vždy brala jako náramnou legraci. Legrace je pozitivní emoce. Rozhodně je lepší než agresivita. To už je nepřijetí. A tím se oddělíte od lásky Otce, která by vás chránila. Pokud je tam jakýsi otevřený tunel, lhostejno zda od lidí, které uvádíte, nebo od někoho jiného, zkuste to brát tak, že si to zasloužíte. To je přijetí toho, co se děje. Protože možná v minulosti, vzhledem k tomu, že jste schopni slyšet tyto přednášky, tak pár posledních životů jste museli prožívat magické stavy. Je tedy možné, že je tam pouze u vás nějaká dočasná karma, která skončí. Kdybyste měli problémy nadále, tak mi napište.

Nicméně je pravda, že teď nestíhám číst ani emaily. Denně mi přichází 30 až 50 emailů. A já stihnu denně odpovědět asi na pět, protože pracuji a dělám jiné věci. Představte si, jak by vás tahle fůra korespondence drtila, když by stále nabývala. To nejde. Já si to nesmím připustit k tělu, takže se velice omlouvám, ale obecně vám mohu říct: Píší mi třeba lidé, kteří mě žádají o léčení svých nemocných dětí. Dospělých dětí. Já nesmím nikomu zasahovat, když nezná přednášky. To bych vlastně dělala bílou magii. Stáhla bych zápis a ten člověk by nepochopil. Každý musí napřed vyslechnout přednášky, aby věděl, jak opravovat. A teprve co pochopí, mi sám pustí. To nicméně dělá jeho božství, nikoli moje. Je tedy zachovaná čistota. Je to možné pouze v této transformační době, protože jde o vaše urychlení. Ti, co mají projít, jsou velmi rychle přitahováni různými informacemi a neuvěřitelnými životními zkušenostmi. Ti, co nemají projít, jsou pomalinku odstrkovaní, ale už budou velmi čistí pro další (vodnářský) věk.

[dotaz:] *Velmi a dlouho (5 let i více) mám velké bolesti a brnění po těle. Nejhorší stavy mám v noci kolem úplňku. Asi 3 dny mívám prudké světlo do oka. Letos jste mi po telefonu pomáhala. Některé věci jsem už přijala, ale asi jich ještě spousta zbývá. Po pěti letech bolesti (lékařské vyšetření bylo bez nálezu) jsem velmi vyčerpaná. Mohu s tím něco dělat? Nebo mám čekat, až mi Bůh tento stav odebere?*

Možná se bráním a bojím se, že padnu na dno. Ale to je strach, iluze, negativní emoce. Po vašem telefonátu mi přišla do života těžká zkouška. Asi jsem ji špatně vyřešila, jinak bych už asi bolesti neměla.

[IA:] Veliké bloky, které si vytvoříte, se musí postupně odbourávat. Nejde to najednou. Stačí, že něco vyřešíte. Nebo že to vyřešíte třeba o pět procent lépe. I to je oprava. Kdybyste si už myslela, že jste to vyřešila špatně, už máte opět náběr. A tlak na dvojku, kde byste si mohla vyčítat, že jste něco špatně vyřešila. To je zbytečné. Ozvěte se případně, můžeme si o tom ještě popovídat. Já bych tu nerada na kohokoli takto před veřejností sahala. Mohla bych, ale je to hloupé, tyto věci takhle řešit. Bolesti jsou vždy z toho, že božství není v těle. Jste pesimističtí, někde říkáte „ne“, něco se vám nelíbí. Snažte se věci jen přijmout. Jde zvládnout úplně vše, co se stane ve vašem životě, ve vašem osudu. Včetně situací ve vašem těle. I lidí, které milujete. Teprve tehdy se vaše situace změní. Jde tu o to zastavit prosazování své vlastní vůle.

[dotaz:] *Jak s láskou přesvědčit blízkého člověka, aby na mě nesahal, protože je mi to odporné? [smích]*

[IA:] Tedy, vy jste super... [smích] Záleží na tom, co myslíte tím blízkým člověkem. Jestli je to partner, já bych si věděla rady, ale to tady teď nemohu říct. [smích] Rozhodně byste si měla udělat alespoň pravidla. Nemuselo by vám to být odporné. Odporem, který vytváříte, se odsuzujete k blokům na příslušných čakrách. Třeba na dvojce, když by se týkal sexuality. Dobrá je zlatá střední cesta. Vědět, že dotyčný má svoje potřeby a že vás má rád, anebo nějakým jiným způsobem vás potřebuje. Nicméně si můžete dohodnout pravidla, abyste je oba respektovali. Říct mu třeba: „Já tě mám ráda, žiji s tebou (nevím, v jakém jste vztahu), ale nemůžu pokaždé. Potřebuji mít něco k tomu.“ Evidentně jste žena. Většina žen potřebuje tak zvanou předeheru, ale jsou to ženy, které ještě neprožívají stav otevřeného božství na srdci. To znamená, že žijí lidskou (nikoli božskou) láskou k partnerovi. Člověk, který prožívá vyšší stavy božství, je trvale naladěný na přijetí druhé buňky. V těchto situacích už máte vybraného partnera pro partnerství. Všechny ostatní osoby vidíte jako lidi, nikoli jako muže a ženy. Většina lidí si do těchto stavů ještě nedošla.

Když se vám přístup druhého člověka k vám nelíbí, když tam něco chybí, je to pak velmi obtížné a vytváří to bloky. Nicméně si ale uvědomte, že on je vaší učební pomůckou v přijetí Boha. Buď takového partnera mám, budu ho respektovat a snažím se s ním v dobrém dohodnout. Anebo v sobě potřebuji vyčistit odpor, a pak se s ním rozejdu. Protože pokud byste to nezvládali, začaly by další problémy. V tomto odporu nicméně nemůžete žít. Potřebujete ho vyřešit jednou a provždy. Kupříkladu to tedy přijmete takové, jaké to je, a uděláte si pravidla. Někdy to trvá velmi dlouho, než na ně druhý přistoupí, ale musíte v sobě mít ujasněné božství – nechtít mu ublížit. Jen s láskou ochránit na co umíte přistoupit a na co ne.

[dotaz:] *Uváděla jste příklad osoby, která má například karmický zápis na 3. čakře. Když k ní přijdeme, cítíme jakýsi blok. Že něco není v pořádku. A jednáme s takovou osobou, jako bychom to ani nebyli my – odsekáváme a podobně. Ano, děje se mi to.*

A ptám se: Co například to odsekávání? Je to reakce ega? Či nutná reakce, kterou dotyčná osoba potřebuje slyšet, a já jsem prostředník, který ji přináší? A moje tělo ji vysloví, aniž by se toho ego účastnilo? Jak to vlastně je?

[IA:] Představte si, že k takovému člověku je přitažen jiný člověk. Což se většinou stane. A ten člověk ještě není v jednotě. To znamená, že ještě také má svůj egoismus. My se učíme jeden od druhého. Vždy se učí skupina lidí. Kdybych já byla u takového člověka, tak sice ucítím jeho zápis, protože tam ucítím takové divné pocity jakoby tlaku, ale já jsem zase tak ohromně milující, že já bych mu neuměla odseknout. Já bych s ním hezky s láskou komunikovala. I třeba tak, že bych ho odkázala do určité vzdálenosti. Tam, kde má být. Ať by dělal, co by dělal. Mně by to nevadilo. I když to ještě neumíte, ale už o tom víte, tak je to velká pomůcka k tomu, abyste, když jakési svědění odseknout přijde, takto na dotyčného nezareagovali. Vydržte to. Rozdýchejte to.

Zkuste si sami do sebe použít atmavičáru a zeptat se: „Kdo je ten, kdo mu to chce říct?“ Nebo: „Kdo je ten, kdo ho chce trefit?“ Uvědomte si, že když nevydržíte tento vnitřní nápor, tak se zase někdo jiný trefí do vás. My totiž dáváme rány sami sobě, ať je to Tonda nebo Maruška nebo Pepa. To je zkrátka donekonečna. Když už o tomto tlaku, který vás zevnitř nutí, víte, přenechte ty nepěkné reakce (např. odsekávání) někomu jinému. Aby to tímto způsobem někomu „vrazil“. Někomu, kdo je ještě schopen tomuto tlaku podlehnout. Zaměřujte se na ty vaše tlaky. Uvědomte si, že to vlastně ještě je ta bytost tady na druhé straně, která buší do svého okolí.

Když byly moje holky malé, tak každá byla úplně jiná. Starší Lucka byla neuvěřitelně ctižádostivá, dobře se učila, šprtala se, musela mít vše pečlivé. Je znamením panna až extrémně vyvedená [žertovně], a mladší Petra – ta byla flegmatik. Ta jen milovala lidi. Vůbec se neučila. A přitom byla nesmírně chytrá. Bavily ji jazyky. Také tam byl v jejím osudu náběr, že odešla do ciziny. Z nich měla jedničky a z ostatních předmětů měla čtyřky, to jí stačilo. Vysvědčení tedy vypadalo: 1-1-4-4-1-4-1-1-4. A vzpomínám si na její profesorku na francouzštinu, to byla dáma. Ta mě dostala, ta byla úžasná. A mám ji velmi ráda. Ona nás zná, protože její starší dcera se kamarádila s Luckou. A pak učila Petru. Když jsem jednou přišla na třídní schůzky, byla tam celá třída rodičů. Říká mi tam: „Áááá, paní Adamcová, vaše Petra mě neskutečně se*e.“ A já se divím: „Ježíši, proč?? Udělala něco?“ – „No nic. Víte, já tak vykládám v té třídě a vidím, jak mě neposlouchá, jak si bloumá někde ve výšinách. To mě tak provokuje. Vytáhnu ji tedy vždy k tabuli, abych ji vyzkoušela, a musím jí dát pokaždé jedničku.“ Francouzština ji zrovna bavila a ani ji nepotřebovala. Profesorka pokračovala: „Já se úplně třesu, protože ji chci vyvolat, a vím, že ji jedničku dát nechci. [smích] Chci ji potrestat a nemůžu s tím nic udělat! No to je hrozný!“ Toto je příklad toho, jak se všichni učíme ve skupinách. Paní profesorka se učila, že to tělo není ta Petra. A že ji nikdy nemůže chytit pod krkem a nemůže s ní zatočit, aby teď dávala pozor. To jsou situace, kdy boj není nutný.

Chtěla jsem vám ale vyprávět něco jiného: Tyhle dvě holky se k sobě narodily v tomhle stavu, aby se vzájemně učily zmírňovat tenhle tlak jedna k druhé. Lucinka

byla takový typ „naložit se do vany, pěna, vůně...“ Oproti tomu Petra, když přišla z koní, tak ze sebe jen shodila kalhoty a plácla s sebou do postele. Pozor, ona dneska je fakt čistotná... [smích] a Lucka zuřila. Ráno se otevřely dveře, vyběhla z pokojíku a křičí: „Prase jedno!“ a Péťa: „Jaký prase?“ – „No smrdíš! Fuj tajxl!“ – „Jak ‘smrdíš’? Mně to voní!“ A Lucka měla zase jiné záležitosti. Ta byla vášnivou čtenářkou a v noci u knížek jedla jablka. A jak to křupalo, tak Petra, ta byla dobrá, sice zuřila, ale přikryla si hlavu a třásla se pod dekou. Někdy Lucce něco řekla, ale ne mockrát.

Když jsme po létech spaly na Palmovce – Paolo je noční pták, takže třeba do dvou, do tří svítí, a Péťa dneska spí jak mimino, přestože se tam chodí a svítí. Tak mi dnes říká: „Vidíš, mami, jakou mi ta Lucka dala úžasnou tréninkovou školu? [smích] Dneska bych se pos*ala z toho, že Paolo běhá po bytě. [smích] Ne–ne, ta Lucka byla úžasná.“ Vidíte tedy, že vás tyto okolnosti ve vašem životě vždy připravují k nějakému dalšímu přijetí. A když je odmítáte, zbytečně si komplikujete cestu. Všechno přijměte. A to je ono. Neposlouchat ten třas. Neřekněte to (neodsekněte, nevyjeďte na někoho). Přijměte to takové, jaké to je. A uvidíte, že v další lekci budete mít ohromnou úlevu, protože už něco budete umět.

[dotaz:] *Mám pocit, že jsou kolem mě velké balvany, které mi nedovolí dostat se blíž ke světlu a být sama sebou. Jak se mám očistit?*

[IA:] Není to tak těžké. Můžete řešit pouze přítomnost. To je jediné, co existuje. Víte, že přítomnost je spokojenost. To znamená: zaměřte se na to, co teď k vám přichází. Neřešte to, co někdy dávno bylo. To už není. A pokud jste něco z toho neuměli, věřte mi, že božství vám to hned naservíruje na stříbrném tácu, aby vám to zpřítomnilo. To, co bude tedy přicházet, vám vždy přichází správně. A stačí, když to přijmete. Nic neodmítejte. Berte to jako dar.

Honzo, budu vyprávět váš příběh s kolem, mohu? Musím vás pochválit za přístup. Honza mi vyprávěl při obědě příběh, jak jel na kole a ohrozilo ho auto. On si v ten moment tak od plic zanadával. Nicméně ještě ten samý den, za krátký čas poté, sám ohrozil autem nějakého cyklistu. Ale ten cyklista nic neřekl. Když se to člověku vrátí takto velice rychle, je už hodně vysoko. Když vám to božství takhle rychle ukáže, stydíte se. A to je lekce! Ale už pozitivní. Velký náběr už je také to, že vám ten cyklista neřekl to samé, co vy tomu předcházejícímu. Je důležité si to ale nevyčítat. Jen děkovat, že se to stalo. Jakékoli nepřijetí i své vlastní činnosti, nebo někoho druhého, je balvan, který vás nikdy za tím světlem nepustí. Vy musíte vědět, že jste to museli špatně udělat, abyste vzápětí věděli, že už to nikdy neuděláte.

Zaměřte se tedy na přítomnost. Na to, co k vám chodí. Byť by to bylo dennodenní. Jak jsem mluvila o jablkách, které Lucka chroupala a Péťa to nesnášela, to mi nevadilo. Ale mně zase kdysi dávno vadilo, jak moje maminka pije kafe. Tak hlasitě polyká. Když ji dnes slyším... ona to nikdy nepřestala dělat, tak mi to nevádí. A strašně se tomu směji, že mi to kdysi dávno mohlo vadit. Ego člověka si vždy něco vybere, na čem visí. Ukazuje na to pomyslným prstem. Ale pozor: je to ve vás. Dneska maminka, i kdyby u toho ještě zvonila zvoncem a dupala si nohou, tak je mi to úplně buřt. A je to

úžasné, že to dělá. Věřte mi, že se mi jednou, až tady nebude, po tom bude moc stýskat. Ráda bych jí to kafe možná chtěla udělat, aby mi tam polykala hodně nahlas. [žertovně]

[dotaz:] *Jak poznám, kdy ke mně mluví ego a kdy Nadjá. Když se například potřebuji rozhodnout, na jakou nabídku práce, kterou si teď hledám, zareagovat, a na kterou ne?*

[IA:] Ego poznáte tím, že chce výhody. Chce vždy něco lepšího a chce toho víc, než mají druzí. Anebo chce něco lepšího pro ty, které máte rádi. Je tak jakoby zamaskované. Nadjá se chová jako vaše nestranné a čisté svědomí. Mluví hlasem typu: „Jéžiš, nedělej to. To zase není fér.“ Věřte mi, je důležité tohle poslechnout, protože to je váš anděl strážný. To je božská energie, která si vás vzala do opatrovnictví. Zastává část Otce, která je nad vámi a která vám je nejbliž.

Energie, které jsou nahoře, jsou ohromně silné. Ale i ony jste vy. I třeba takový archanděl Gabriel ví, že jsou nižší energie pod ním. Když by třeba tato bytost měla přijít přese mě, tak se musí oprostít od vyšších energetických stavů. To znamená, že do mě se snese třeba jen jedno procento tohoto archanděla, aby nám něco řekl. Kdyby se snesl celý, tak by se ze mě jen zakouřilo a nezůstaly by po mně ani boty. Anděl strážný je část vyšších energií. Oni vědí, kde máte být. Je to stvoření, které je řízené z centra. On jako ta bytost žije. Je ohromná, je nádherná. Vy jste na pokraji ztvrdlé slupky, protože my jsme ještě hmota.

Prohlédněte si všechny vaše důvody, pro které onu práci chcete, nebo naopak nechcete. Je dobré si sednout a zaposlouchat se. Co by vám vyhovovalo a co nikoliv, a z jakých důvodů. Zda to jsou čistě jen sobecké důvody, nebo jestli to chcete pro někoho jiného. Jedna jediná věc se dá udělat mnoha způsoby. Někteří lidé dělají vše pro sebe. Druzí, i když udělají stejnou věc, to dělají jen pro ostatní. Ale toto pozná jen Bůh ve vás, který zná vaše úmysly. Hlídejte si tedy úmysly a rozhodnutí.

Práci byste také měli dělat rádi. Práci řeší v současné době dost lidí. Je také náběr nedržet si jako berličku jakousi nespokojenost a strach o existenci, když nemáte práci. Jestliže dlouho nebudete mít práci a budete ji hledat ve strachu a v beznaději, protože první čakra se svírá, tak ji dlouho nenaleznete. Protože vy se tu máte naučit přijmout jakoukoli situaci, když už jste v té duchovní úrovni, v jaké jste.

Teď dobře poslouchejte. Možná sami o sobě víte, že byste to nedovedli považovat za dobrou situaci, ale ona to dobrá situace je. Vy jste si ji sami navolili, abyste se naučili přijetí svého vlastního jáství. Jestliže jste si jako Bůh zvolili, že třeba teď dva roky budete bez práce, musíte (!) to přijmout jako dobrou situaci. Tedy udržet se v klidu. Ale protože byste to nedokázali, tak si klidně najděte úplně tu nejobyčejnější práci. Já bych si třeba našla i metařku.

Vždycky jsem fascinovala moji maminku řečmi: „Já těm metařům tak závidím, protože jsou venku, v přírodě, mají tu svojí popelnici. Já bych vytrhávala i travičky, co rostou okolo obrubníků.“ Protože když si najdete práci, a pozor (!) spousta lidí to

neumí, spousta lidí by si řekla: „To je pod moji úroveň, to neudělám. Přece mám takovou a makovou školu. Tohle neudělám.“ – Ne! Jde tu o to se zpřítomnit. Nebýt jen na krku společnosti, ale něco tady udělat. Člověk, který by jen seděl doma, koukal do čtyř stěn a bál by se, že nemá práci, si nepřijetím ublíží. Takže najdu si tedy nějakou práci, nebo dvě, tři brigády jen na pár hodin denně, a začnu pracovat. Ale budu to dělat rád, protože jako důvod si vyberu, že si vydělávám nějaké peníze a mohu platit složenky. Jestliže se takto zpřítomníte a budete to stále dělat rádi, po čase přijde sama nabídka. Neboť jste nepodlehli pesimismu a vše se vyřeší. Nakonec můžete dojít až do nepředstavitelných míst.

Má starší dcera je velmi pracovitá a mnohé zastane. Jako jediná cizinka, která dělala konkurz na psychiatrickou kliniku v Paříži, když byla po první mateřské, tak se dostala na místo recepční. Objednávala vyšetření, dělala kafe, půjčovala knížky... jakási „holka pro všechno“. Už dva měsíce po tom, co byla v této práci, přijela k nám do Čech se dvěma francouzskými knížkami, které jí koupili pacienti, kteří na tamním oddělení leželi. A říkali jí: „Lucie, my víme, že jedete na dovolenou. My vás máme moc rádi a něco jsme pro vás vybrali. Když víme, že máte službu, tak sem přijdeme. Když je tu ta druhá směna, tak sem nejdemo. To vám chceme dát pro vašeho chlapečka.“ Vedoucí jí také chválila: „Lucie, mám vás moc ráda. Protože když vás opravím, že buď děláte něco špatně, anebo že nevíte (protože ona byla cizinka, teprve se francouzštinu učila), tak už to nikdy neuděláte chybně. Už to nikdy jakoby nezkazíte. Jste pečlivá.“

Nebyla ctižádostivá ve smyslu, že by se tlačila na něčí místo, nechovala se nečestně. Během jednoho jediného roku čtyřikrát postoupila, aniž by chtěla. Až se okolí dívalo, zda se někam nedere. Nic takového tam neprobíhalo, pouze respekt. A nakonec dělala sekretářku řediteli a majiteli kliniky. Měl dokonce dvě kliniky a zrušil místo sekretářky na té druhé klinice, takže dělala i mzdovou agendu. Zároveň jí ale řekl, že si k tomu musí dodělat školu. Začala tedy studovat první vysokou školu (bakaláře). To bylo v době, kdy už odcházela na mateřskou, a pak si udělala ještě další školu zaměřenou jinam. Musíte si tedy zpřístupnit božství. To znamená tady a teď něco dělat. Ne jenom sedět a bědovat. A myslet si: „Tady pro mě žádná práce není.“ Věřte mi, že té práce je hodně. Jde tu o to, jak si zpřístupníte čakry, jak nic neodmítáte. To jsou jakési nevědomé berličky, které vám mohou nesmírně pomoci.

[dotaz:] *Jak vyřešit v rodině výchovu dětí, když jeden z rodičů je pro oplácení „oko za oko“ a druhý chce respektovat rozhodnutí, hledat řešení v dobrém. Aby nevznikl mezi rodiči konflikt.*

[IA:] To je celkem závažná situace a děje se to v mnoha rodinách. Víte, jde tu o to, jak vyřešíte „být příkladem“. Uvědomte si, že když dítě vidí jednoho rodiče negativního (že se chová negativně) a vidí druhého, který se chová pozitivně, tak si může vybrat. Pozor, i to dítě si vybere. To je to, co vy nevnímáte. Program je zkrátka daný. Jestliže si člověk při narození nabere genom, vybere si i z nabídky povahových rysů jednotlivých rodičů. Ani by si toho nevšiml, kdyby neinklinoval při svém příchodu na svět k pokračování v těchto věcech.

Můžete situaci zachránit, když nebudete tlačit na pilu. Dítě vám nepatří. V rodině může být pět dětí, a každé z nich bude úplně jiné. Protože si každé z vašeho chování vybere něco. Když už byste se nechovala pozitivně, stačí mu jen vysvětlit a zachovat klid, ať druhý říká to či ono. Kdybyste se mezi sebou hádali, už byste předváděli to samé negativní chování. I kdyby program dítěte byl jiný. Muselo by to být hodně duchovně vyspělé dítě, které by se poučilo z chování obou rodičů. Ale to už by byl výjimečný jedinec. To už je dítě, které patří do Jednoty a ví, že rodiče miluje takové, jací jsou. Jenom s tím či oním nesouhlasí a nechce tak vypadat.

Je pro vás velkým darem a náběrem, když sami můžete dávat pozitivní příklad. Buďte si jistí, že dítě si vybralo přesně takového otce, který například urputně lpí na „oko za oko“, a matku, která na tomto nelpí. Záleží už potom na tom, jak vy budete či nebudete nitrem bojovat. Musíte to respektovat. Jinak byste vytvářela odpor. A také byste přidávala do světa něco špatného. Tedy: mluvit, vysvětlit, nezlobit se a nechat dítě si vybrat. Nechat to projít.

Nedávno mi Lucka položila otázku, když tedy smí dětem jen vysvětlit, co dělají špatně, a nemá se zlobit ani kritizovat, co má dělat tehdy, když se děti nepoučí? Odpověď zní: Nemůžete dělat vůbec nic. Nicméně mi věřte, že jejich program je takový, že jestliže mají v plánu, že to pochopí, tak Boží tělo do nich bude bušit. Projdou takovými zkušenostmi a dostanou tak do těla, aby opravdu pochopili. Je nutné, aby dostali za vyučenou. Sice dostanou do těla, ale nic se jim nestane, jenom pochopí. Pozor, nesmíte se o ně bát. Při jejich „zkušenostních nakládačkách“ jsme prozkoušeni jako rodiče proto, abychom se o ně nebáli. Program je skutečně daný. Nikdo to svou vlastní vůlí neovlivní. Uděláte nejlépe, když půjdete zlatou střední cestou. Buďte klidní, vyrovnaní, mluvte, vysvětlujte. Záleží jen na Nadjá ve spolupráci s egem dítěte, co přijme a co ne.

[dotaz:] *Syn se mě ptá, proč nedá Bůh důkaz o tom, že je. Lidé by se snažili být lepší a změnili se. Nebylo by ateistů a svět by byl hezčí.*

[IA:] Tohle vše je iluzorní. Je vidět, že váš syn skutečně neví vůbec nic. Je totiž jedno, zda jste ateista, nebo nejste. Já jsem celý život vlastně vyrůstala v ateistické rodině. Mí rodiče sice byli křtění, ale já ne. Já nejsem ani křtěná. Já jsem si přinesla křest z minulosti v srdci. Když mě navštěvovali, tak mě oslovovali „sestro v Kristu“. Někdy v minulosti už jsem zkrátka prošla do jiných dimenzních polí a žiji láskou. Jinak jsem to neuměla. O „vnějším“ Bohu, jak ho vidíte v kostelích, jsem nevěděla. Věděla jsem o vnitřním Bohu, vždycky. A když jsem chodívala do kostela, bylo mi divné, jak je možné, že tam ti lidé se chovají jinak, než by měli. Prosili tam, za odpuštění, za to, co udělali, uměli nazpaměť pasáže z Bible... Ale když jsem pak viděla, jak se chovají v běžném životě – jak pomlouvají, vyhazují své děti z domova, a dělají věci, které by neměli dělat, tak jsem věděla, že oni věřící nejsou. Věřící byli naopak ti, kteří podle lidských měřítek byli ateisté. Já jsem se nikdy modlit neuměla a dodneška neumím. Pro mě je modlitba věcí zbytečnou. Je to vlastně prosba. Přesto jsem hluboce věřící.

Bohu je jedno, zda o něm člověk ví, nebo neví. On tady je. Váš syn to v jednom životě pochopí. Také k tomu přijde, až přijde jeho čas. Bůh nepotřebuje dávat lidem důkazy o své existenci. On tu zkrátka je. Jeho programem je vnitřní božství člověka. Pokud někomu zatím nedovolí prohlédnout tuto iluzi, tak ještě není takový člověk připravený. Ateismus byl brán také z jiné polohy. Dříve označovali za ateisty lidi, kteří se nechodí modlit do kostela a nevěří v Boha. Tak to není. Ateismus je stav člověka, který si přečetl všechny dostupné dokumenty, nebo se alespoň snažil hledat, a pak se rozhodl, že nevěří. Toto je vědomý ateista. Bylo mu předloženo třeba křesťanství, buddhismus, Korán... a rozhodl se, že nevěří. Rozhodl se říct NE Bohu.

Lidé, kteří se tu za totality považovali za ateisty, byli vlastně „duchovní lenoši“. Tak bych to nazvala. Protože oni nehledali. Jen se přiřadili ke skupině lidí, kteří tvrdili, že Bůh není. Ale neudělali nic proto, aby si to v hlavě srovnali. Věřte mi, že když se někdo do posvátných textů začte, najednou zjistí, že náboženské a filozofické směry mluví o jednom jediném. Pouze to má jiné jméno a jiný tvar. Najednou vám začne docházet, že to tak není. Že Bůh skutečně existuje. A že zbytečně mezi sebou extrémní stoupenci různých náboženství brojí. Ale i to je dobře.

Já vás učím, že vše je dobré. Zatím tu byla doba, kdy ve třetí dimenzi lidé museli bojovat. Takže v každém životě jste se rodili do jiné víry a bojovali proti těm zbylým (neznabohům). Tahali jste se vlastně o jediného Boha. My všichni. Já to také v minulosti dělala, nebojte se. Každý si to zkrátka musí prožít. Pozor, Bůh nedělá nic špatného. To dělá pouze egoismus lidí, kteří se oddělují v nevědomosti od božství. To by pak uměl každý věřit v Boha, kdyby mu Bůh dal důkaz. Tak to není. Vy si ho musíte najít sami.

Já bych se tedy na vašem místě se synem nedohadovala. Nepředkládala bych mu žádné důkazy. Jestliže se to má dozvědět, tak se to dozví sám. Božství si ho samo najde, protože on žije v něm. Možná, že se změní, až přestanete důkazy předkládat. Mladí si většinou chtějí sami přijít na své zkušenosti. Někdy je jejich Nadjá dovede do takových situací, kdy jim ukáže, že Bůh existuje. V současné době k tomu dochází ze všech stran. Z fyziky, z matematiky, z hudby... božství promlouvá.

[dotaz:] *Myšlenky se zastavují, mizí paměť. Říkala jste, že to není Alzheimer. [smích] Mizí, ale nemám chuť něco plánovat, něco dělat, jen být. Není to lenivost nebo projev ega?*

[IA:] Ne–ne, v tomto případě si musí hlídat hladinu. Plánovat... Když už se dostanete do stavu skutečného bytí, všechno se skutečně dostaví samo. Ale vy musíte přispět i tělem. Toto si hlídejte. Nebojte se ničeho. Uvědomte si, že Bůh jste nejenom vy, ale i ti ostatní okolo vás. A pokud žijete s někým, kdo vaši přítomnost potřebuje, tak byť by se vám teď najednou nechtělo, a víte, že ten člověk to potřebuje, je třeba rozhybat tělo a pomoci mu.

Já třeba žiji s maminkou, ona je úžasná. Já jsem celý život dostávala jen dary. Dokonce jsem se i těšila na dobu, kdy mamince budu sloužit. Mýt jí okna, podlahu,

žehlit. Jí je 78 let a je tak nesmírně pracovitá, že dodneška si okna myje sama. Ani je mýt ode mne nechce. Myslí si, že bych jí to udělala špatně. Kdybych se toho obávala a měla starosti co s ní, tak skutečně dojde k tomu, že se o ni třeba léta budu starat. Není tam v mém případě vypočítavost. Kdybych toto dělala z vypočítavosti, tak by se to nestalo. Bůh skutečně zná vaše čisté nebo zamaskované úmysly, protože vy jste on. To by tedy nefungovalo. Já jsem opravdu nikdy neměla postranní úmysly. A ona dodneška zastane takové práce, kterými i mně uleví, protože za vámi mohu jezdit. Snažím se navracet velmi brzy, takže po přednášce odjíždím za maminkou, abych s ní zítra byla a mohla jí vynahradit dva dny, kdy jsem nebyla doma.

Je tam nicméně náběh. Když jsem tenkrát dělala laboratoř, tak jsem věděla, že jednou – a vidíte to plánování: „jednou“... Kdyby maminka onemocněla a byla nesamostatná, takže mohu být doma. Pracovat, a ještě se o ni mohu starat. Skutečně k tomu došlo, protože v roce 2002 dostala mrtvici. Rychle se z ní dostala, bylo to u ní na očích, ne na nějakých jemných orgánech, ale proběhlo to úžasně. Je v pořádku. Ale hlavně, abyste viděli skutečnost konání a že vše je dobré, a tak jak má být – do té doby nikdy nepřijala odchod tatínka. A měla lítosti a výčitky. A měla pocit, že já dělám blbosti. [smích] Já jsem už pak byla ve stavu, kdy mi to nevadilo. Přijala jsem všechno její chování, všechny „mouchy“, které měla, a najednou po mrtvici z ní byl jiný člověk. Božství vědělo, že už nepotřebuji prozkoušet tímto způsobem, takže se maminka úplně změnila. Je to anděl v lidském těle. Už nebylo zapotřebí, abych se učila přijímat nějakého odpůrce v blízkosti, a tak se okolnosti změnily.

Tenkrát jsem vybudovala laborku proto, abych se o ni mohla postarat. A vím, že to byl můj dopředu naplánovaný čistý úmysl. Já jsem dnes v klidu. I když nevíte, co se kdy stane. Já jsem i pracuji doma, a budu tam, dokud maminka bude žít. A budu tam pro ni. Velice ráda. Láska vám pomůže prohlédnout, co je lenivostí a co ne. Kdybych byla líná, tak se nebudu navracet. Budu se vyhýbat, nebudu dělat věci tělem, abych dopředu něco vyřešila. Z lásky pro druhého uděláte cokoli.

Vy totiž nevíte, i když teď už to možná můžete prohlédnout, že to děláte pro sebe. Když totiž dnes člověk nepomůže milovanému člověku, kdybych já jí nepomohla s nejlepším vědomím a svědomím, tak jednou, až by odešla, bych ublížila sama sobě. Protože bych si třeba dělala výčitky. To člověka dožene. Vy vlastně pracujete tím, že dnes splníte své povinnosti vůči druhým i vůči sobě, tak jak máte. A nebudete líní. Sobě sloužíte. Pak jednou, až člověk odejde, budete spokojení a klidní, že jste pro něj udělali všechno. Poslední dopad tedy vždy dolehne pouze a jenom na vás.

4. FORMÁLNÍ ČÁST

Takže... prosím vás... posadte se, čas se navršil, máme jenom hodinu. Pro mě je hodina jenom jako když kýchnu, věřte mi. Děkuju všem za dárečky, které jste mi dali, za květiny, kameny, cukrátku, za srdce, za objetí, fakt jste úžasní... Za šperky... já jsem dostala dokonce překrásný šperk, děkuju. Takže děkuju vám za všechno, já vím, že je to projev obrovské lásky.

Já vás taky nesmírně miluju a kdysi dávno jsem skutečně dostala vzkaz z hůry. Dostala jsem ho ale psaný a přišel lidskou běžnou poštou. Byl napsaný jednou bytostí, přes kterou přišel někdo vysoký, a já jsem jenom věděla, že ty věci, které tam psal, byly skutečné, protože byly ty samé, co jsem dostávala seshora... a tam bylo napsáno: „Celý život jsi, dítě moje, jenom milovala všechny okolo sebe a vždycky jsi jenom pracovala pro druhé. Zapomínala jsi na sebe, takže já ti to teď vrátím. Spousta lidí tě bude milovat.“ A vidíte, už se to děje... takže já vám děkuju. Jste mým velikým dárkem, který jsem dostala shůry.

[dotaz:] *Ked' mi vadia zvuky počas spánku od susedov, vrzgajúce dvere alebo chrápanie spoluspiaceho... mám sa to naučiť prijímať, keď ma to vyčerpáva?*

[IA:] Tohle je obrovský úkol, věřte mi. Ono to jde. Vždycky to odmítá vaše ego. Samozřejmě, když spíte a vedle vám někdo vrčí do ucha, to je obtížné, ale dá se to přijmout. Od těch sousedů je to přece jen lepší, ty zvuky jsou vzdálenější. Věřte, že to nevadí vám, ale vašemu egu. Protože... když bych tam byla já, mně by to vůbec nevadilo.

Já jsem nedávno měla krásný zážitek. Všechno řeším s maminkou, ona je můj nejbližší človíček, pak se vždycky tomu smějeme. Předminulý týden, než jsme jely do Lysic, tak jsme spolu pracovaly u ní nahoře v kuchyni a ona říká: „Slyšíš toho psa? Já ho zabiju!“ Já říkám: „Jakého?“ „No ty ho neslyšíš?“ Od sousedů štěkal pes, takový malý hlásek. Ona říká: „Já nemůžu v noci spát, on celé noci štěká.“

Prosím vás, stačí, když si uvědomíte, kdo je ten, kdo to nechce slyšet. Tady pomáhá velice dobře uvědomit si to. Já jsem následně k tomu byla minulý týden prozkoušená, protože jsem seděla u počítače v ložnici a najednou venku před barákem jsem slyšela takové pravidelné trubení – tūt, tūt, tūt – a najednou jsem cítila, jak se ve mně vzedmul takový odpor, až mě polilo horko. A tak na to koukám a říkám: „Ale mně to nevadí.“ A teď ta bublina horkosti zase zalezla zpátky. Ono se to někde objeví... a věřte mi, že jde skousnout úplně všechno.

My žijeme ve dvoudomečku a ten souseď je velice pracovitý člověk. Je to mladý člověk, je mu kolem 40 a pořád něco dělá a kutí v domečku, což je báječné, aspoň ten domeček vypadá krásně. A on před 2 roky dělal místo oprýskaného sklepa takový sklípek na sezení, takže vždycky o těch víkendech od pátku až do neděle tam byla sbíječka. A tam jsem si uvědomila, jaký já jsem skutečně jakoby ignorant. On se šel naobědvat a v jednu hodinu, když jsme my měly po obědě a já jsem si šla lehnout, on začal s tou sbíječkou. Já jsem usnula i s tou sbíječkou.

Jestliže si uvědomíte skutečnou realitu, přestane vám to vadit. Je to ve vás, není to v tom vnějšku. I vy vydáváte nějaké zvuky, z toho bytu taky musí jít nějaké vrzající dveře, ale zaměřte se na pátrání po tom, komu to vadí. Zkuste to. Budete možná překvapená, jakých dobrých výsledků docílíte. Ale vždycky, když vám něco vadí, ať jsou to zvuky nebo chování někoho z vnějšku nebo situace, je to ve vás. A je magií – nemagií, vysokým stavem, kdy na to umíte přijít. Že vlastně nezdemolujete ten svět za to, co ten svět dělá, ale musíte změnit svůj postoj. A tohle je práce už hodně vysoká.

[dotaz:] *Ako rozlíšiť, keď máme nepríjemné pocity vo vnútri na bránici... či je to varovanie nerobiť to vôbec, skúška pustiť sa do toho... nejaká ponuka práce, atď.*

[IA:] To bych musela s vámi rozebrat konkrétně, protože většinou tlak na bránici je něco, co odmítáte. Tam ta vaše trojka se nepovolí. Každý z nás má svůj kontakt s božstvím. Někdo slyší informace skutečně, jako by je někdo řekl. Já ty informace získávám jiným způsobem. Nevidím auru člověka, vidím pouze svou auru a jen za určitých podmínek a jsem za to velmi vděčná.

Zkuste si představit, kdybych chodila po ulici a viděla všechny ty vaše bloky a barvy. Ze začátku bych byla z toho zoufalá, dneska už ne. Protože bych chtěla každému pomáhat, už bych chtěla ty barvy vyčistit. To nejde, to vás ruší, to byste se z toho zbláznili. A vaše Nadjá ví, co byste unesli a co ne. Jestliže tady máte něco udělat, tak vám dá přesně dar, který potřebujete. Takže jenom když jsem byla požádána...když k tomu byla vhodná doba a bylo to možné...strčím ruku do vašeho aurického těla... tak cítím bolest. Je to skutečně taková bolest, jakou byste vy prožili. Ale protože vás miluji, tak mně to nevadí. Já to hned spálím nebo voda to odnese, ona zmizí ta bolest. A já tam zase strčím ruku, jestli mi ten Otec ještě něco dá... a zas to bolí... tak stahuji, dokud necítím nic.

Jakmile tam není nic, už vím, že to je to, co vaše Božství pustilo, co jste pochopili a už jsem vám pomohla urychlit svůj vývoj, abyste dostihli to, co v tom plánu máte. A věřte mi, že v tom plánu jste měli, že mě zkontaktujete, že jsme se sešli, protože jestliže se s kýmkoliv z vás sejdu, (i na fyzické úrovni nebo i v té pomyslné virtualitě, která je na internetu), tehdy já vás mám napsanou ve hmotě mého života. Protože jsem splnila úkol, který jsem dostala, než jsme se sem narodili... každému z vás konkrétnímu člověku... a vy mě máte taky ve své hmotě života, protože jsme si vzájemně důležití. Jsme si potřební. To je zápis kontaktu, a to je velmi důležité.

Takže pokud jste zvyklá, že přichází tlak a je to varování... nebo že máte zkušenosti, že se dostavilo něco špatného, to bychom si musely fakt promluvit o samotě. Anebo naopak, víte, že v tu chvíli něco odmítáte, že se něčemu bráníte, tak pak už je to na vaší úrovni učení a neodmítejte to.

[dotaz:] *Můžete se prosím zmínit o paralelních světech? Je dobré do nich vstupovat a tam v meditaci něco ovlivňovat? Jsou dobré hypnózy, meditace a jiné stavy mysli?*
Eva

[IA:] Vaše božství je dokonalá záležitost. Sami svou vůlí byste neměli dělat vůbec nic. I třeba takové holotropní dýchání je taky zvědavost. Je pravda, že část populace ještě musí těmito stavy projít. A ony vlastně nejsou špatné, i když ten dopad nějaký přijde, protože si potřebujete nabrat zkušenost toho, že nejdete slepě... že něco takového existuje. Lidé si potřebují ověřovat (když zapomenou, kdo jsou), jestli fakt je to pravda nebo není. Ale věřte mi, že to vaše Božství... když přijímáte ten život takový, jaký je... ono vás skutečně ochrání od zbytečných komplikací a nemusíte do nich vstupovat.

Já jsem nikdy tohle nepotřebovala vědět, mě bylo jasné, že tady a teď jsem nejlepší a jestliže se mám něco dozvědět, tak mi to Božství řekne. Anebo mi to neřekne. Takže o své vlastní vůli vstupovat do jiných světů je od vás riziko, protože vy si můžete otevřít brány, které mají zůstat zavřené. A tak jako vy je navštěvujete bez klepání a dovolení tam... tak i oni budou chodit k vám. S tím musíte počítat, protože to, co děláte druhému, musíte skousnout i zpětně.

To se může týkat toho původního dotazu, který tady byl na začátku, že někoho na těch postelích v tom bytě něco obtěžuje. Tam v minulosti skutečně mohlo něco takového být, kde jste to třeba v minulých životech sami vytvářeli... tak dneska sklízíte. To taky je jedna z možností. Takže: nedělat.

Hypnóza prosím vás, v žádném případě. To je programování. Ještě taky záleží na tom, kdo vás uvádí do hypnózy, protože on do vás může nahrát věci, že byste se z toho pak jednou mohli zbláznit. A nejen to – nejsou tací, kteří umí dokonale (těch je velice málo) uzavřít všechno tak, aby se to krásně zacelilo. A zkuste si představit, kdybyste třeba v tomto životě jeli autem a někoho byste srazili. Třeba by ten člověk přežil, ale někoho byste zranili. Nebyli byste třeba schopni si to odpustit, pořád byste to viděli, až do smrti, pořád by vás to trápilo, že jste někomu ublížili. A teď si zkuste představit, co v minulých životech jste dělali. To zapomení je velikým darem. A ten, kdo otevírá tyto stavy a neumí je uzavřít, vám může z minulých životů přitáhnout okamžiky, které pak budete vidět. A ty okamžiky by vám možná přinesly výčitky, co jste všechno vyváděli. Je to velice rizikové.

Meditace ano, ale je to taky berlička. Meditujte si, ono je to zpřítomňování. Bude mít potřebu meditovat ten člověk, který není schopný být trvale v přítomnosti. Proto já jsem nikdy nemusela meditovat. Já jsem byla spokojená, takže nebyl důvod se zpřítomňovat.

Samozřejmě já jsem taky přišla učit se věci, ale tam byl už takový náběr... díky tomu, že jsem čekala tolik let „ve spánku“, protože to Božství vědělo, že bych těch let tady musela prožít hodně... Takže oni mě nechali trošku zapomenout a v květnu 1992 mi zvláštním způsobem otevřeli 2 bloky, takzvané zámky. Ty zámky jsou na páteři, jeden je nad 3. čakrou a jeden je nad 5. čakrou a ty bloky mají bytosti, které se sem narodily z těchto důvodů. A dokud by je neotevřeli uměle, tak já jsem sice žila čistě, tak jak se správně mělo, ale tak běžně. Já bych tady ještě něco řešila. Řešila jsem drobnosti, ale řešila jsem je. Kdybych byla v tomto stavu, tak bych je dávno neřešila a teď bych tady

viděla všechno jako nesmysl, všechno by mi bylo vzdálené, zbytečné. Což je hrozně těžké... Zkuste si představit, že byste nic neřešili. Dneska vám třeba vadí, že řešíte tohle a tohle, ale kdybyste to neměli, co byste dělali? To je vlastně vaše zábava. Já vím, že je to drsné, ale je to tak. Vy tu něco musíte řešit.

Takže teprve v tom roce 1992 došlo k uvolnění těchto bloků. Stalo se to neuvěřitelným způsobem. Pak se to ještě dočišťovalo, ale pak se to teprve rozjelo. A díky tomu, že mě nechali spát, já jsem potom po nocích viděla, jak jsem jela po své DNA velkou rychlostí, protože jsem vlastně přeskočila osudové určité životní období, které jsem nemusela prožít. To bylo to uspání. A byla jsem připravená na to, co vám mám říkat. Ale to je jenom stav, kdy jste skutečně trvale spokojení.

Jestliže nejste schopní udržet si trvalou spokojenost, musíte meditovat, protože tím se urychlují rozpady vašich bloků v minulosti. Tam se zpřítomňujete. Ale počítejte s tím, že rychle dojde – za prvé – k nápravným situacím... ale také k bolestem, protože bolest vás zpřítomní. Vy se v přítomném okamžiku odmítnete chovat... přijmout něco... což je vlastně výkyv... vypadnete z přítomnosti neboli spokojenosti, takže bolest, která přichází, vás zpřítomní. Zkuste si vzpomenout: když vás něco bolí, tak zapomenete něco odmítat, třeba souseda, který dělá rachot někde. To jsou zbytečnosti pro vás. Ta nemoc vás skutečně zpřítomní. Ona nemoc je vlastně meditací. Takže meditovat můžete, ale hypnózy ne. Žádné vědomé štourání ze zvědavosti do něčeho minulého. Je to docela riskantní. Vaše Nadjá, když bude vědět, že máte něco vidět, tak vám to samo ukáže. A začne s vámi i spolupracovat. A kolikrát přes lidi, o kterých byste to vůbec neřekli.

Já si pamatuji, když mi bylo 25 (mně se narodila moje druhá dcera, byla velice malinká) a jednou přišli mí rodiče domů – oni žili v prvním poschodí (tam žije maminka dodnes, já v přízemí) a setkali se před domem s mým mužem, který šel z práce domů. Já jsem byla doma na mateřské, měla jsem obě děti doma. Oni si povídali na chodbě a najednou můj muž, (který nemá do dneška ponětí o těchto věcech), tak on na mě otočil oči – já vidím ty oči, Bůh je v každém člověku, byť zdánlivě neduchovním – a říká s takovou blažeností (kterou bych od něj nečekala): „Já se tak těším na dobu, až ti bude 50.“ Já jsem si tenkrát říkala: Ty jo, tomu šiblo. Jak se může těšit na dobu, až mně bude 50? Dneska samozřejmě po těch letech mi to došlo, že tenkrát přišlo promluvit to Božství. Člověk, který zdánlivě vůbec neměl tušení, že takové věci existují, a do dneška je tam veliké „oddělení“, tak přišel ten Bůh přes něj. Ano, on je skrytý v každém z nás. A ten člověk je vždycky dokonalý, i když nevěří, i když je jakoby ateista. Je takový, jaký je. On má svůj čas, protože Bůh v něm ví, do kdy ten člověk má být pod jhem nevědomosti.

[dotaz:] *Jak se zachovat v případě, že si všichni okolo stěžují na situaci nebo někoho pomlouvají? Mám se vložit do hovoru a snažit se kritiku zmírnit, sama proti všem, nebo mlčet a myslet si svoje?*

[IA:] Ano, to je velmi dobrá otázka. Je zajímavé, že jsem včera o tom povídala. Jako holčička kdysi dávno na zubárně jsem taky vyrovnávala ty lidi. Pozor – pokora je ta, že

víte, že ti lidi, kteří kritizují, že si ubližují. To je nasnadě, že je to někdy dostihne. Takže já z veliké lásky jsem vždycky opatrně navodila téma, kdy jsem zmírnila ten pohled. A myslela jsem si, jak dělám dobře, samozřejmě. Nicméně jednou se ta moje kamarádka otočila na mě a říká: „Ty seš furt v opozici.“ A najednou mi to došlo, že vlastně jakoby furt bojuji. Nebojovala jsem, ale snažila jsem se je upozornit trošku na ty dopady, aniž by to věděli. Je pravda, že jsme si o tom tenkrát popovídaly. Já jsem jí říkala: „Podívej se, ty říkáš o své kamarádce, že vlastně je špatná, když dala maminku do ústavu. Ale zkus si uvědomit, v jaké ona je životní situaci. Ona nemá práci, takže chodí různě brigádně uklízet, musí pořád někde cestovat. Maminka je v takovém zdravotním stavu, že neví vůbec kdo je, kde je. Mohla by podpálit barák, kdyby si třeba chtěla ohřát jídlo, a ona nemá peníze na to, aby jí někoho dohodila, kdo by ji za peníze pohlídal. Takže jediné řešení, které je, je skutečně tu maminku umístit někam, ale to neznamena, že je to špatné. V tu chvíli je to jediné dostupné řešení.“ A ona chvíli mlčela a pak říká: „No asi máš pravdu.“

Člověk musí znát všechny podmínky těch lidí. Ano, někteří to skutečně udělají jakoby, že nechtějí. To už potom padá na jejich hlavu. Ale je pravda, že já sama jsem před 2 lety byla na jednom sezení, kde jsem předváděla šperky. A byly tam ženy, které nevěděly vůbec, co dělám a já jsem nikdy vědomě netahala lidi do těch věcí. To nejde. Ti lidi, kteří se sami ke mně dostali, budiž. Ale když já sama jsem šla se šperky, bylo to jenom pro šperky. Přišly tam ženy a jedna žena byla hodně dobrá. Byla to Češka, která se přestěhovala po letech z Kanady zpátky. Všechny tam byly hodně dobré, bylo jich asi 10 – těch žen. Hezky jsme si pokecaly, bylo to před Vánocemi, udělaly jsme si takovou „mikulášskou“.

Načež tam někdo z nich navodil téma, že viděl nějakou docela negativní scénu a teď začala kritika. Jak to mohl udělat... A já jsem jenom věděla, že nemůžu povídat... že to nejde. Tak jsem si jenom popíjela kafe a čekala jsem, až se to vybije, až si každá řekne to, co musí... A najednou ta žena z té Kanady zvedla oči a říká: „My jsme hrozný, co?“ Vidíte, vy mlčíte, nepřidáte se. Já jsem si myslela, že si toho nikdo nevšimne. Všimly si toho. Protože vaše Božství zůstalo otevřené i k těm lidem, kteří tam dělali věci, které oni kritizovali. A pozor – v tu chvíli se tam děly stejné věci jako tenkrát v té situaci. Ten člověk přidává ty samé věci. A ona to poznala. Takže ono je někdy lepší jenom to nedělat. Když můžete a víte, že někdo je duchovně trošku lepší, tak trošičku zapracovat na tom, abyste mu napověděli, co by neměl dělat. To stačí...

[dotaz:] *Mohou se na hřbitově ke mně vtělit tmavé duše? A jak se chránit?*

[IA:] K vám se může nalepit jenom někdo nebo něco (nějaké entity), když jste negativní, když něco silně odmítáte. Když nejste láskyplní a skutečně nezareagujete podle toho, co vás tady učím. Protože jakoukoliv negací si v sobě otevřete tunel v určité úrovni, ať je to na trojce, na hlavě nebo na krku. Vy jste neuvěřitelně spojení.

Já mám kamarádku, která prožívala velice těžké chvíle. V jejím sousedství bydlel člověk, který byl nesmírně negativní a dělal neuvěřitelné věci. Tam docházelo k obrovským výpadům a k neshodám. A ona je velmi dobrá, ale tenkrát před mnoha

lety tam ještě trošku byla duchovní pýcha, takže on byl pro ni obrovským učitelem. A ona prošla různým vývojem té osobnosti. Dneska je kouzelný člověk, ale bylo období, kdy to bylo jinak. Pak říkala, že kdyby mě neměla... Já jsem jí říkala: „On ti přináší praxi. Já ti jenom narovávám ten pohled. On tě učí žít. On je stejně dobrý jako já. Nedívej se na nás jako na jednoho dobrého a na druhého špatného. To není pravda.“ Po letech to samozřejmě pochopila.

Ona má dvě úžasné čisté děti, to jsou fakt obrovské duše. Má chlapce a holčičku. Jednou odpoledne před Silvestrem mně volala a říká: „Prosím tě, můžeš se podívat na tu mou holku? Ona má šílené bolesti hlavy, tak hrozné, že nemůže ani ležet. Ona jenom sedí, a jakmile se položí, může se zbláznit.“

A když jsem tam sáhla, tak tam byl skutečně tunel. Tam si něco sedlo. Já říkám: „Ona je tak čistá, to je divné, jak se to tam dostalo?“ A vždycky, když jsem to chtěla vyčistit, tak se to nadzvedlo, jako když se nadzvedne ptáček, a zase si to zpátky sedlo. Zkrátka nechtěl se hnout. Ono to pokračovalo jeden den, dva, tři, a to už ona začala mít strach. Ona je sama lékařka, tak říkám: „Běž na neurologii, aby ses uklidnila.“

Vždycky se to trochu zmírnilo, pak se to zase vrátilo. Bylo zapotřebí si s tou holkou promluvit. Říkám: „Copak jste řešili?“ Ta holčina litovala tu maminku, protože viděla, jak ji bere ten soused. Vidíte, jak jste spojení? Už z lásky k tomu svému dítěti...se mnou nesmí hnout nic, aby mě nelitovalo nebo neprojevalo nějakou zášť... Protože to bylo čisté dítě, a to čisté dítě najednou, když vidělo, jak tu maminku to deptá, tak udělala něco, co by nikdy předtím neudělala. Zkrátka, řeknu to hezky: Neměla ráda souseda. Bylo to sice trošku silnější, ale tak to vyznělo. A to otevřelo tunel k entitě, která byla stejných vibrací.

Takže pokud se nebudete otvírat negativitami, nemusíte se ničeho bát. Nemůže vás nikdo ohrozit. Vy děláte k sobě ty tunely, kterými navracíte to, co si zasloužíte. Takže nebát se. I strach je negace.

[dotaz:] *Ked' si chcem nájsť partnera cez internet, aj to máme dopredu predurčené? Alebo to chce len naše ego? Ďakujem.*

[IA:] Důležité jsou vaše úmysly, ty jsou nejdůležitější. Já mám kamarádku a ta celá léta chtěla partnera. Byly jsme spolu na sezení, (my se vidíme jednou za rok a pak propovídáme mnoho hodin), a ona si velice přála partnera. Já jsem jí to rozmlouvala, říkala jsem: „Nedělej to, buď spokojená tak, jak žiješ, a neboj se, až budeš spokojená, on sám přijde.“

My jsme se setkaly zase za rok a bylo vidět, jako by mi něco chtěla říct, ale vždycky to oddálila. Teprve těsně před tím, než jsme vstaly a odcházely, řekla: „Pamatuješ, jak jsi mi před rokem říkala, abych nechtěla toho partnera? Já jsem tě neposlechla. Já jsem měla takový problém. Ono jich bylo asi pět. Já jsem se pak zamykala a schovávala jsem se a kličkovala a nemohla jsem se jich zbavit. Jeden horší než druhý.“

Já říkám: „To tě vyučili.“ „No, ale teď jsem úplně OK.“

Jenže ono to mělo další pokračování. Já jsem jí říkala: „Poslyš, on se teď ještě ten tvůj skutečný partner musí rozvázat. Nech to být, on přijde. Buď jenom spokojená, tím to jenom uspíš.“ Najednou jsem to viděla.

My jsme se za rok zase potkaly a bylo zase vidět, jak mi něco potřebuje říct: „Víš, já si chci ověřit, jestli jsem neudělala chybu.“ Ono to souvisí s tím internetem. „Já jsem fakt tak spokojená, mě nic nechybí. Já jsem do pěti v práci, nikdo mě nehoní, pak si udělám večeri. Teď jsem tady měla na Vánoce obě dospělé děti a ty pak odjely, ale na Silvestra jsem byla sama. Ale bylo mi dobře. Já jsem ještě byla v práci, pak jsem si udělala chlebičky, pak jsem brouzdala po internetu a hrála jsem hry, a tak jsem si to užívala. Jenže přišla jsem 2. ledna do práce, a když jsem tam řekla všem, že jsem byla sama na Silvestra, tak všichni: „Ježišmarja, ty jsi byla sama?“ Pak mi volaly moje holky, když se dozvěděly, že jsem byla sama na Silvestra, a taky byly vyděšené. Tak jsem přišla domů z práce, já jsem fakt vlezla na ten internet a odpověděla jsem na nějaké inzeráty. Neudělala jsem chybu?“

Já říkám: „Ne, tentokrát ne. Tentokrát jsi to nedělala pro sebe, ty jsi byla spokojená. Tys to dělala pro ty druhé z lásky, aby si o tebe nedělali starosti.“

Vidíte to, dvě stejné věci a jsou úplně jiné. Bůh odečítá to, co skutečně máte v úmyslu. A byť by deset lidí bojovalo za tu stejnou věc, pokaždé je jiná. A tato vnitřní realita je tou pravou skutečností.

A přišel její muž, dneska už jsou asi 7 let manželé. Je to úžasný člověk, jsou super. On měl tři děti z prvního manželství, taky dospělé... A tam nedělají vůbec rozdíly v těch dětech a vnoučatech a fakt mají celistvou rodinu. Ono se skutečně vyplatí čekat a být sjednocený s tím Božstvím.

[dotaz:] *Dobrý den, zajímal by mě váš názor na asistovanou reprodukci, při které vznikají děti bez lásky na laboratorní misce. Děkuji za odpověď. Jana. Díky za váš čas, který věnujete nám všem.*

[IA:] Víte, ono je to trošičku jinak. Uvědomte si, že skutečná realita těch rodičů je, že to dítě chtějí a milují se.

A pokud jsou tam různé drobnosti, které nedovolují... A uvědomte si, že i ta medicína je taky Bůh, je v lékařích a ve všech lidech a v tom vývoji, co se děje... ono to tady je. Všechno paralelně postupuje, všechno je Jednota. A pokud něco fanaticky odmítáte, už děláte „chybu“.

To znamená, že žena, když dlouho nemůže otěhotnět, většinou je tam „vztahovka“. A ty nejvyšší duše se skutečně někdy rodí rodičům, kteří řeší hodně obtížné (třeba rodinné) situace, tam jsou různé varianty. Dělalí nějaké osudové zádrhele. A teď pozor. Ta matka s tím otcem musí být prozkoušeni na to, aby skutečně jim to nevadilo, že ten člověk jim to dělá. Většinou to dokážou, ale jsou stavy, kdy to dítě už skutečně má přijít na svět, a věřte mi, že kdyby se to nemělo povést, tak se to

nepovede ani při umělém oplodnění. Skutečný stav je, že se vezme buňka a buňka, ale ti lidé se samozřejmě milují. Ta pomoc může přicházet i z druhé strany.

Mě vždycky upozorňovali na to, že nezáleží na tom, jaká pomoc – ale s jakým úmyslem – přijde. Je pravda, že mě to nikdy neinteresovalo, dloubat do toho kdo, jak, s jakým úmyslem mi třeba pomohl. A jednou mě za to pochválili a řekli mi: „Ano, je to správně. Protože jestliže vám má být v tom božím těle pomoženo a bylo by obtížné, než by k vám dopravili nějakou čistou duši, pomůže vám někdo blízko, kdo má třeba i nečestné úmysly, třeba nějakou vypočítavost.“ Tady jde o to, aby vám bylo pomoženo. Nezáleží na tom, jaké ten člověk má úmysly. On si to odžije sám, on si to zaplatí. Tady jde o to, aby to boží tělo vám tu pomoc poslalo.

Bůh je skutečně všude. Až se prožijete do těchto stavů, pak půjdete po ulici a budete všude vidět to božství. Ono na vás bude mrkat a šklebit se na vás a budete z toho valit oči. A budete skutečně slyšet jenom to Božství, které tady bude pracovat. Už nebudete rozlišovat, že ten člověk ještě umí udělat tohle a tamto. Ne, vám to bude úplně lhostejné. Vidíte jedno jediné Božství, skutečně existující.

[dotaz:] *Prosím o vysvětlení svobodné vůle, když vše důležité je dáno.*

[IA:] Ano, to je docela důležitá otázka. Ale já jsem o ní dneska už mluvila. Já vím, že je to někdy těžké pochopit. Tady je důležité si uvědomit, že jste Bohové. Vy jste Bůh, který si přišel zahrát roli vašeho jména. A všechno, co se vám v osudu děje, je vaší skutečnou a pravou vůlí – boží vůlí. To je skutečná realita. Jestliže ale to vaše jméno, ta osoba odmítá něco z toho osudu, už nerespektuje tu původní vaší vůli a zaměňujete tu skutečnou vaší vůli za tu iluzorní – toho těla. Tady se vlastně kříží dvě skutečnosti. Jedna je virtuální a jedna je skutečná.

To znamená, že přijmout svoji vlastní skutečnou vůli, je vzdát se svojí vůle jako člověka. Paradoxní je to, že tohle je skutečná svobodná vůle vás jako Boha. Tady se sebezpoznaíte, najednou se všechno rozplyne. Najednou vidíte, že tady a teď je dobře a nikdy nebylo líp. Že vždycky je jenom dobře, ať děláte to nebo tamto, že nemůže být ani líp ani hůř, že je vždycky jenom dobře a že vy jste to chtěli. Protože ten, kdo se přichází učit přijímat svoji vůli, je sám Bůh. To je jediná realita, která existuje.

Paradoxní je, že dokud ten člověk ještě brání ty své postoje a nepovolí, nerespektuje je nitrem, tehdy se nestane součástí celku. To znamená, že on pořád bojuje v tom stvoření o něco. Jakmile ale tohle povolíte, zjistíte, že skutečně všechno je vaše... a všechno dostanete v pravý čas... a že vlastně bez své vůle – toho jedince – si dosadíte vůli božskou. A to je vaše skutečná realita. A tehdy už jste skutečně svobodní. Tam máte zase jiné náběry, protože těch postupů a vývojových fází je ještě mnohem víc.

Jinak z pohledu té naší reality se bude hodnotit svobodná vůle úplně někde jinde... ale tohle je skutečnost. Vy vlastně tu původní vůli máte (to co je) i se všemi situacemi – ta je uložena v pravé straně vašich čakerních soustav... a v levé straně jako lidi... Takže vaší vůlí je, že máte nenávislného souseda, který vám obtěžuje žití a dělá vám příkoří. Protože vaší vůlí je naučit se toho člověka přijmout.

Jakmile přijmete všechno, co tam je, na jakékoliv soustavě – jedničky až šestce – tehdy on zmizí. Už jenom proto, že ho nevidíte. Už nevidíte to příkoří. Ale většinou je to tak, že ten člověk to přestane dělat. Nebo se odstěhuje... úplně se to změní. To může být ze dne na den.

[dotaz:] *Byla jsem učena, že je-li zraněno fyzicky nebo psychicky například mé dítě, že mám nejdřív pofoukat bebíno a potom situaci rozebrat o chvílku později, když už nebude v nemoci a bude moci přijmout změnu přístupu k situaci, případně i pocit z ní nebo názor na ni. Ty říkáš „to nic není“, když se něco stane. Máme dělat něco mezi tím přiměřeně situaci? Děkuji. Ivana*

[IA:] Vy od začátku učte vaše děti přijmout cokoli. Stačí takové to lidské „to nic není“, to začíná už od těch hraček a dochází to do vyšších věcí a věřte mi, že teď už zabírají i malé děti. V Ústí je jedna úžasná holčina, ona je maminka a má dvě malinké děti, ten starší je chlapec, je mu 11. Ona ke mně chodí od začátku, co byly ty přednášky minulý rok... a my jsme teď měli v létě setkání s mou starší dcerou, která tady byla. Holky občas pořádají takové sezení, kdy se sejdeme, uděláme něco dobrého, povídáme si. A ony chtěly vidět i naši Lucinku, tak jsem ji tam přivedla a ona vyprávěla ta Petruška úžasnou věc.

Předtím asi měsíc mi psala SMS: Ty jo, dějí se neuvěřitelné věci. Ten můj chlapec – je mu 11 – přišel za mnou a říká mi: „Mami, co je to ego?“ Říkám: „Já bych ti to neuměla tak dobře vysvětlit, já ti pustím kus přednášky Ivanky.“ On sedí, má ty sluchátka na uších a já běhám po kuchyni, a když něco cinkne, tak udělá: „Sss.“ A zase civí. Seděl asi hodinu, poslouchal, odložil sluchátka.

Za dva dny nastalo něco neuvěřitelného. On si šetřil na nějaké hry a ono to stojí hodně peněz, kolem 6000 Kč. Já jsem si půjčila pětistovku z té kasičky a dávala jsem mu ji tam zpátky a najednou ten kluk přiběhl, že mu tam chybí spousta peněz. Přiběhl, vytřeštěné oči: „Mami, někdo mi vzal peníze! To je hrozný!“

Šel do pokojíku a přišel asi za hodinu a říká: „Mami, co mám dělat, mně je strašně.“ Ona mu říká: „Měl bys tomu člověku odpustit.“ „Jak se to dělá?“

„Vzpomeň si na to, co říkala Ivanka u toho ega. Nemělo by ti to vadit, že ti to udělal. Když ti to nebude vadit, přijdeš na to, ono ti to řekne vlastní Nadjá.“

Odešel, vrátil se za půl hodiny z pokojíku a říká: „Maminko, já už jsem odpustil. Mně je tak krásně, to bylo něco hrozného, co mi tady sedělo. Já jsem si uvědomil, že já to vlastně nepotřebuji, protože já jsem za vysvědčení tu hru dostal od tatínka, takže já tu pětistovku, která tam zůstala, mám navíc. No to je úžasný.“

Ona říkala: „On byl tak šťastný, on vlastně poprvé v praxi najednou viděl to odpuštění, a jak se cítí úžasně.“

A tyto děti k tomu mají velice blízko. Když je naučíte skousnout cokoli v tom raném dětství, vy o ně nemusíte mít strach, protože oni budou zdraví, nebudou trpět. Je pravda, že je zapotřebí hodně mluvit, hodně vysvětlovat. Ale teď už víte jak, můžete

jim říct daleko víc věcí než před mnoha lety. Že třeba člověk, který něco neodpustí, trpí.

Ano, já jsem vždycky poukazovala na ty druhé, aby si ty děti uvědomovaly, co ony prožívají. Vždycky před spaním jsem si neodpustila každý večer jít s dětmi do jejich postele a hodinu jsme si povídaly. My jsme rozebíraly ten jejich den, co řešily, jak s zachovaly a jestli by to šlo ještě líp, a nevědomky to bylo úžasné učení... A já potom, když se obě dvě odstěhovaly v sedmnácti letech daleko do ciziny, jsem nikdy o ně neměla strach. Věděla jsem, že se jim nemůže nic stát. Leda v případě, že by si to zasloužily, kdyby někomu samy ublížily. Ale ony byly ve stavu, kdy by to už neudělaly.

Pokud nějaký dopad má přijít, tak skutečně přijde. Tady je zapotřebí vysvětlovat, mluvit. Ta komunikace je strašně důležitá, protože my tady se skutečně předáváme. Ale taky je důležité – prosím vás, tohle dodržujte – chovejte se tak. Vy můžete tisíckrát těm dětem ukazovat, co mají a nemají dělat, ale když to nebudete žít, ony to nebudou dělat taky.

Já jsem je učila, že největší, co tady je, je láska, nic jiného neexistuje. A když nebudou dodržovat její pravidla, že to vždycky špatně dopadne. A potom najednou přišla situace, kdy já sama jsem cítila, jak ony najednou koukaly na mě. Ony nekoukaly na tu těžkou situaci, ale na to, jak se ta maminka zachová. Když ta maminka jim to říká, jestli to umí se tak chovat. A pozor – pak se děly neuvěřitelné zázraky, kdy já jsem se zachovala jakoby v nejhorší variantě směrem k sobě, já jsem všechno odevzdala. Nebyl tam egoismus, byla tam obrovská láska a odpuštění. Přestože my jsme přišly úplně o všechno, ony viděly ty zázraky, které se děly. Druhý den jsme dostaly ještě víc peněz a bylo to legálně a morálně. Ony viděly ty dopady tohoto konání.

Stejně potom po letech mi ta jedna dcera řekla: „Mami, my jsme s tebou žily tolik let, myslely jsme si, jak všechno umíme a neumíme nic.“

Takže nezkratný optimismus vás vždycky zachrání, tohle jim pomůže. Nemůžete ani mít potom v té cizině – v té dálce – ruce kolem těch dětí, abyste je chránili. Ale můžete je naučit, jak se chránit. Tohle je velmi důležité.

[dotaz:] *Chtěla jsem se zeptat na čakry. Jak s nimi pracovat a jak je pročišťovat. Děkuji.*

[IA:] Jo, to je dobrá otázka. Člověk někdy ani neví, že někde něco udělal, už jsou to třeba léta. Některé bloky jsou dokonce už třeba z dětství. Ale ony vás stejně doženou samy, nemusíte do nich štourat. Když budete mít čas a třeba budete meditovat, zkuste si pobýt v některé čakře.

Krásné cvičení, které existuje, (kdysi dávno jsem se s ním setkala a defakto jsem si ho doupravila, dá se říct) bylo, že jsem si jenom klekla, uvolněně jsem si dala ruce na stehna a vešla jsem do první čakry. Zkuste se představit jako rozhlednu, kdy vidíte na sever, jih, východ, západ... kolem je příroda... a teď se díváte na všechny směry, jestli náhodou tam někde není nějaký divný pocit v tom bodě. Tam jsem se vždycky

rozhlídlá, jestli jsem někde na té jedničce něco neposuzovala za špatné. Ať situaci nebo člověka nebo konání toho člověka. Nic jsem tam nenašla, tak jsem si vylezla o patro výš do dvojky. Tam jsem se zase dívala, jestli tam není někdo, kdo mi vadil. Byť byste to byli vy sami – to je vlastně výčitka. Anebo situace, to je taky důležité. A nesmí vám skutečně nikdo vadit. V té trojce, jestli jsem se na někoho nezlobil. Ale tam ucítíte buď tíhu či uvolnění... nebo takové sevření. Pokud tam bude sevření, tak přijímejte. Přijímejte ty lidi, kteří vám přišli do života, a třeba na té trojce jste se na ně zlobili. To musíte vědět jenom vy.

Věřte mi ale, že po tom přijetí ještě přijde opravná situace... a velice rychle. Počítejte s tím, protože vy jste to v té skutečné realitě přítomnosti toho života v tom tunelu neudělali hned. Ale to obecně stačí... protože víte, že vás z té minulosti všechno dožene, co neumíte v praxi... A věřte mi, že to přijde.

Já jsem před 14 dny vyprávěla příběh jedné paní. Ona mne kontaktovala, je to pár měsíců zpátky, protože oni měli jet na víkend, který měli domluvený velice dlouho... a měli se tam sejít s lidmi, které měli rádi... a mělo to být chození po horách a výlety. Najednou 2 dny před tím měla hrozná bolest v noze a otok. Fakt problémy, tak hroznou bolest, že nemohla došlápnout. Napsala mi, když jsem byla u počítače, jestli jsem doma a jestli nemůžu chvíli na skype... jestli mám čas. Že má problém a že má odjet na ten víkend. Já jsem jí řekla: „Jdu tam.“

Připojila jsem se na skype. Já jsem tam sáhla a tam byl 7 let zpátky záznam, že odmítla nějakého člověka a vadil jí. Říkám jí: „Je to 7 let zpátky, zkus si uvědomit, co se tam tenkrát dělo.“

Ona říká: „Sedm let? To jsme spolu začali chodit s mým mužem (oni jsou druzí manželé). Ty, já už vím. Já jsem tam žárlila na jednu ženskou. Víš, já jsem ji vlastně ani nikdy neviděla. To byli lidi, o kterých se mluvilo. Jenom o nich vyprávěl, oni měli nějakou skupinu a chodili tancovat a já jsem žárlila úplně bezdůvodně, ale to bylo hrozná.“

Vidíte, tohle je naplánované. I tohle je v plánu, že máte teď zaplatit. Protože ona je v takové vývojové fázi, kdy už by jí to nevadilo. To uměla přijmout. Tohle už umí.

To byla sranda, já říkám: „Někdo ti ji teď musel připomenout.“

„Víš, že máš pravdu? Oni v pondělí volali telefonem, někdo z té skupiny, co tancovali.“

Já tomu říkám „lžička“. To je jako když zamícháte usazený lógr... a už platíte. Takže ona si to uvědomila, přehodnotila všechno. Dneska v přítomnosti už to umí. Takže jsem jí říkala: „Teď to bude ještě doznívat... možná to bude 2 dny bolet, ale ten víkend už odjedeš.“

A ona mi pak napsala, když přijela z víkendu, že v sobotu už to bylo super, že mohla chodit, ale ještě to cítila... A v neděli se vzbudila, a jako kdyby v životě s tou nohou nic neměla. Všechno odeznělo.

Takže i takto se platí. Tím, že najednou to Božství vám připomene, aniž byste si na tu událost skutečně vzpomněli. Připomene jenom vzpomínkou. Kdybyste tancovali tamhle někde v romantickém objetí s někým a pak vás ten člověk někde jako by podfoukl, stačí písnička. Naše Božství je dokonalé. A ty platby jsou dané. Určitě někdy (víte, že to moc nedoporučuji) navštívujete kartáře. Ale jsou úrovně, kdy to ještě musíte dělat... To existuje. I v těch kartách je vidět, jestli se vám stane úraz nebo budete mít zdravotní problémy. Ano, je to naplánované.

Kdysi dávno můj muž nechal udělat astrologický rozbor a tam bylo, že prožiji v roce 1999 obrovský emocionální výbuch. Tak jsem se těšila, jaký to bude úžasný výbuch. Ty jo, to bylo! Bylo to 7. listopadu. Nemůžu vám říct, co to bylo, ale bylo to teda úžasné. To bylo emocionální až až... Takže vidíte, jak všechno je naplánované. Úžasné, všechno je vždycky v pravý čas a v pravou chvíli.

[dotaz:] *Kdysi dávno v minulosti, když mi bylo 15 let, se mi přihodila zvláštní situace, kterou jsem dodnes zcela nepochopil. Při horečce se mi objevilo světlo a z něho vystoupil paprsek ke mně a cítil jsem, jako by již byl konec. Prosil jsem, abych mohl ještě zůstat. Po delším přemlouvání jsem stále tu. Oni mi řekli, že se tu však budu trápit, budu mít nemoci a bolesti. Než jsem slyšel tvá videa, tak jsem žil jen podle toho, snažil se z toho všemi možnými způsoby vymanit. Dnes se tomu již zasměji, ale stále to na mě vykukuje. Jak to vidíš? Dušan.*

[IA:] Dušane, je úžasné, že se tomu dneska už směješ. Je to báječné. Tady jde o to, že to Jáství nám vždycky ukáže skutečnou existenci. Je jedno, co se děje. Já jsem zrovna včera vyprávěla, jak když jsem měla zmáklou minulost, kterou už jsem neřešila (to mi bylo cizí, co se stalo... ať se stalo cokoliv, tak to člověk nezmění... jenom nemocí se zablokuje, když následně vytvoří emoci), ale zase mi byla ukázaná budoucnost. Já jsem viděla to, co se tady teď bude dít a kde budu bydlet, s kým budu žít. Všechno bylo nádherné. A to je další těžký skok pro to, abyste se udrželi v té přítomnosti, protože pak zase chcete už tam být. To nejde. Trvalo mi strašně dlouho, než jsem se vymanila.

A teď ještě jsou další podmínky. Aby vás Jáství prozkoušelo dokonale. Pak zase začne období, kdy najednou třeba v noci přišel satan a řekl mi: „Co když to není pravda?“ A já jsem mu tenkrát říkala: „To nevádí. Pravda je to, co žiju. Já přijímám všechno a je mi jedno, že čekám tolik let. Jestliže má tohle někdo žít, tak to bude žít i za mě třeba. Já jsem spokojená s tím, co je.“

Takže vidíte, že ty náběry všech zkoušek jsou jakoby částečné. To je částečná pravda, kterou vy potvrdíte další pravdou, ale nesmíte se nechat strhnout vlastní vůlí. To znamená rozhodovat o tom, co je dobré a co je špatné. Ono je totiž všechno dobré. Jakmile to přijmete, ono se stejně to, co tam bylo vidět, stane. Ale nehodnotit...

Jestliže se tady objeví takový paprsek, je vidět, že to Jáství ti dalo najevo, že existuje. Nemusí se člověk bát. Ono nemusí dojít ani k bolestem ani ke starostem. Tady je třeba možný náběr k absolutní spokojenosti. To znamená, že už kdyby ses bál toho, že

ty nemoci a bolesti budeš mít, tak už nedodržíš podmínky situační. Takže pozor... to už je tvorba nitrem. Nebát se ničeho... Dobře – jestliže mám mít v tomto životě bolesti, tak je mít budu. Přijímám to. Tečka. Tím je absolutně zminimalizuješ.

Tady se může pracovat na všech úrovních. Ale hlavně přijetím. Někdy to ego dělá bububu ve spolupráci s Nadjá, jestli se skutečně dokážete zpřítomnit, uvědomit si Božství. Tohle je strašně důležité. Hodně lidí teď komunikuje různými způsoby s druhými světy. Ale nikdy to nechtějte vy sami, to prosím vás dodržujte. Musí se to otevřít samo.

Já sama jsem zažila neuvěřitelné věci. Kdy třeba v noci – ohromný blesk z nebe. Fakt jsem viděla – letělo mi to sem, proletělo tělem a ono to šlo dvakrát a kolem mě – zkuste si představit prskavku. Ono to bolelo, mně se spalovala karma. Spalovala se karma a byla to boží vůle. Oni mě ještě chtěli očistit před tím, ono by to asi časově nerezonovalo. A to prskání bolelo... to prskalo, jako kdybyste hořeli. Bylo to nahoru – dolů, nahoru – dolů... a klid. Já jsem ještě 2 hodiny ležela, tlouklo mi srdce. Bylo mi teda krásně, to je úžasné zažít boží dotek.

Pozor, kdysi dávno před lety nám i tohle říkali jako dobré cvičení a je to čisté, to nám doporučovali seshora. Máte si sednou do klidu, tak jak sedíte na židlích, nebo si lehnout... A máte si představovat, že jste prskavka. A začnete prskat od palců a na každém kloubním místě se chvíli zdržíte. A pokračujete dál, přejdete na další klouby, kotníky a pomalinku prskáte... prskáte... až si projedete celé tělo až nahoru. Fakt je to úžasná úleva. Je to typ soustředění se na Jáství směrem dovnitř a po čase zjistíte, že to na vás má ohromně dobrý dopad, protože přestanete vnímat jakoby ten vnější svět. Vnímáte víc to Jáství, které se tímto čistí. Je to dobrá cvičební úloha.

Prosím vás, na koho se nedostalo, mě to nesmírně mrzí, ale nemůžu s tím dělat nic. Moje maminka mě čeká. Já se omlouvám všem. Doufám, že mi to odpustíte. My teď budeme losovat šperky.

1. NEFORMÁLNÍ ČÁST

Dobrý den, vítám vás tady. Doba je velice zvláštní. Část bytí, které tu existuje, my můžeme spatřovat svými smysly, ale všichni vidíme svět jinak. Každý pohled buňky je jiný. Jako každá buňka v těle má svoji pravdu, tak i vy máte svoji pravdu, protože pravda je ve skutečnosti stav vaší duchovnosti v jakékoli přítomnosti.

V Olomouci mi položil (já většinou využívám příležitosti, kdy mě vaše božství navede na to, co potřebujete vědět, abych vám mohla odpovědět) jeden kouzelný pán asi 30 otázek, až do něj jeho manželka šťouchala, aby už přestal [smích]. Začal tím, že pronesl: „No to jsem ale zvědavý, jestli vás teď naštvu.“ A já: „No zkuste to, možná se vám to nepodaří, protože mě už léta nikdo nenaštval.“ Když máte minimalizované ego, tak to už snad ani nejde, protože není, kdo by se naštvál, že? Měl zajímavé otázky a zeptal se mě velice krásně: „Jste si jistá, že máte pravdu?“ Toto je celkem častá otázka – máš pravdu? / nemáš pravdu? / kdo má pravdu? – ale nikdo neví, co pravda je. Pravda je váš stav. Abych vám to přiblížila, představte si, že lidské tělo je složené z milionů buněk a každá má svoji pravdu, protože jinou pravdu má jaterní buňka, jinou ledvinová. Už jenom funkcí, kterou na svět přijdete splnit. Svoje nadání máte nabrané ve vašem genomu. To je, zda inklinujete k matematice, k malířství, k jazykům, podle toho, kam váš osud směřuje a kde máte být. To je vaše základní pravda. Proto si lidé jakoby zcela nerozumí. V něčem ano, v něčem ne. Jaterní buňka bude mít jinou pravdu než ledvinová, takže s ní nemůže souhlasit. Ona vidí svět jinak. Když se narodíte v bodě A, který má i základní buňka, a odcházíte v bodě B, což je náběr vašeho vývoje, tehdy se vaše pravda v průběhu vašeho života ve vaší roli pozměňuje. Narodíte se tedy s nějakou pravdou, nabíráte zkušenosti, něco odkládáte, něco přibíráte, a i vaše názory se v průběhu celého vašeho života mění. I vy se tedy vyvíjíte.

Vidíte tedy – teď je důležité, co říkám – že pravda celku, tedy celého těla, a když si to převedete o řád výš, tedy celého světa, je vždy součet všech pravd v daném okamžiku. Jediné, co je trvale pravdivé, je vývoj. Pravda, kterou vám tedy teď předkládám, je obecná pravda, která přichází přes změnu Božího těla. Je to, jako kdybych měla veliký tác a na něm nabízela spoustu cukrátek a každý z vás si z této pravdy nabere to, co potřebuje. Někomu stačí už pár procent a má dost, někdo si nabere 90 %. Tím, že jste schopní toto mé povídání slyšet, jste vždy na tuto pravdu, byť částečnou, připravení. Když se podíváte do dějin lidstva, platí to pro každou planetu ve vesmíru, vždy pravda přichází v rámci změny, která je v akašickém plánu, to znamená ve vyšší pravdě, která má přijít. Vývoj je daný. Planeta teď postupuje, protože část lidstva si musí uvědomit svou změnu vědomí tím, že jsou bohové, a je to tím, že odloží svoji vůli. Není to vlastně odklon od vaší vůle. Jestliže Bůh, kterým jste každý z vás, si přišel zahrát roli vašeho jména a vašeho těla a sáhl si pro celý osud, který je hotový, vaše původní vůle je to, co žijete. Stačí to jen klidně nitrem přijmout: „Dobře, teď mi někdo ukradl peněženku. Co můžu dělat...“ Když se budu zlobit, nepřijímám to a zablokuji se. Nebo se mi někdo nelíbí nebo ho kritizují, to jsou všechno uzávěry na čakerní soustavě, které děláte, a je to zbytečné. Je to pouze zvyk, který jste odkoukali od minulých generací a lidí kolem vás, a jako děti jste se to samozřejmě naučili. Někdo v menší, někdo ve větší míře. Můžete si už ale uvědomit, že takové věci, které neskousnete,

demolují vás. Ale hlavně: vy je vidíte. Když spolu půjdeme po ulici, mně už nebude vůbec nic vadit, vše pro mě bude harmonií, byť by se třeba dva lidi prali. Já vím, že oni se učí. Mohu pouze zasáhnout v určitém stavu inertnosti (odolnosti), aby oni mi neublížili. Jestliže budu mít některou čakru zablokovanou, dostanu od nich po čumáku. Při mém zasahování musí být splněny jisté podmínky. Když vy uvidíte okamžik, kdy se dva lidé perou, tak pro vás to ještě bude nepříjemný zážitek a odmítnete to. Pozor! Vy jste je viděli, já jsem je neviděla, ve smyslu odmítnutí. Není nikdy chyba v okolním světě, je vždy ve vás. Vy jste to neuměli přijmout. Jestliže tu věc budete umět akceptovat, nebude vám už vadit, i kdyby tam byla. Je to jakási „magie nad magií“ – jen přijmout to, co se děje ve vašem vlastním Božím těle. Jde tu o to vzpomenout si, kdo jste.

Vzpomenete si tehdy, když přijmete ve vašem osudu vše tak, jak jde. Smíte ale tvořit. Nedávno jsem dostala otázku od jedné ženy, která se ptala, proč někteří autoři uvádí, že my sami nitrem tvoříme, ale já říkám, že osud máme daný z bodu A do bodu B. Ano, obojí je pravda. Smíchala tu ale dvě věci, které jsou neslučitelné. Váš osud je nabraný, ten jste si zvolili a máte se naučit jej přijímat takový, jaký je, abyste si vzpomněli na vaše skutečné Božství. Jestliže se bráníte vlastní vůlí iluzorní role, to jest vašeho jména a tvaru (těla), pak zapomenete. Jedině optimismus, to znamená přijetí. Nemusíte se radovat z obtížných věcí v osudu. Stačí, že to jen berete tak, jak to je: „Ano, teď se mi to stalo, tak co mohu dělat? Nic.“ Pak to zmizí. Zmizí to proto, že vám přijde pomoc, pomocná ruka, přijdou i třeba peníze, o které jste přišli. A všechno se zahladí. Lidé už v tomto stadiu začínají vnímat, že je nad nimi něco, co tvoří.

Minulý týden v Lysicích jsem vyprávěla příběh, který se stal před 14 dny, tak vám ho budu vyprávět, abyste viděli tvoření, která se odehrává. Na tomto stupni už člověk nemá chtění. Chtění je jakákoli nespokojenost s tím, co je. Máte být jen spokojení, pak dostanete přesně v pravou chvíli, co potřebujete. Vracela jsem se v neděli večer z Mnichova u Loun, kde jsme pracovali s Petruškou. Nosili jsme kameny, cihly, byli tam všichni kouzelní lidé, hlídali nám děti, všechno klapalo. Vracela jsem se tedy kvůli práci do Teplic a domluvili jsme se, že v úterý večer Petruška s Paolem přijedou, abych jim uvařila bramboračku. A já jsem věděla, že doma nemám majoránku. Ten den jsem měla moc práce, tak jsem v rychlosti mezi všemi různými povinnostmi vběhla do Sparu a říkám si: „Já určitě na tu majoránku zapomenou. Nesmím, to bych nemohla udělat bramboračku. Vždyť za dvě hodiny přijedou, už ji musím vařit. Když ji zapomenou, tak ji zapomenou. Ještě jednou skočím do auta a pojedou pro ni. Ozvalo se: „Nezapomeneš.“ A já říkám: „No, uvidíme.“ Já si s ním někdy tak jako zažertuju. Nicméně vběhla jsem do toho obchodu. Když nemám velký nákup, tak si neberu těžké košíky. Vezmu jen ty malé, jak je taháte za sebou. Jenže žádný takový tam zrovna v té chvíli nebyl. Jindy jich tam jsou desítky. Tak si myslím, že budou asi u pokladen. Proto jsem šla po jednotlivých pokladnách a až u páté kasy vidím první takový košík. Sehnula jsem se pro něj a na dně ležel sáček s majoránkou. Pomyslete si, tam jsou tisíce potravin, jenom v sekci koření, kolik jich tam je. Stejný Bůh jako já, s jiným jménem a s jiným tvarem, mi ji tam připravil, abych na to nezapomněla. Toto je absolutní spojení. Máte mít pouze potřeby.

Nedávno jsem četla článek o tzv. sankalpě, což je vizualizace, představa dobrých věcí. Nedělejte to prosím. To je také přání. Představte si, že miliony buněk v těle by si vizualizovaly, co by chtěly. Je to, jako když kradete druhému z kapsy něco, co patří jemu. Ideální harmonie celého těla je ta, že zkrátka jste spokojeni s tím, co je. Pak vám tělo pošle přesně v pravou chvíli to, co máte mít. Neděláte tak chaos a zmatek svými požadavky, protože pak už máte jenom potřeby. Jde tu o sloučení se s celkem. Vy jste bohové. Skutečně jste bohové! Nejkratší cesta k Božství je samozřejmě láska. Ta je nejsilnějším motivem, neboť z lásky můžete nabrat pokoru. Pokora bez lásky není možná. Jestliže prožíváte cokoli těžkého a nepřijmete to v sobě... Vždyť se učím a druzí se také učí. Skutečně nikoho nevlastníte. Egoistické touhy nitra, které se jakoby zacvaknou, ať už k lidem nebo k věcem, pak vytvářejí disharmonie v běžném světě. Jsou zbytečné. Všechno jste vy a všechno je vaše. Buďte jenom bedliví, pozorujte a buďte spokojeni. Pak to vaše k vám dorazí, ale samo bez vašeho přičinění, protože tehdy začnete tvořit.

Je k tomu celkem dlouhá a trnitá cesta, ale spousta lidí to v této době dokáže. Tisíce let, nejen stovky let, je tady množství předloh a takzvaných berliček. Začalo to buddhismem. Buddhismus je úžasný, je tu už 3000 let a odvedl svou práci. Je to nejmírumilovnější náboženství, které existovalo, protože působilo v oblasti, kde to bylo nejvíc zapotřebí. V nejširších vrstvách obyvatel se tam dějí ještě i v současnosti opravdu kruté věci. Těch, kteří došli osvícení, spojení s Bohem, bylo velice málo. Byli to ti v ašrámech, ve vysokých horách. Byl to pouze vývojový stupeň. Už jsem vám vysvětlovala, co je to pravda, to znamená, že i pravda, kterou vám dnes předkládám, bude jednou zastaralá, protože se budete učit něco dalšího a věřte mi, vývoj nikdy nekončí. Ani osvícení není poslední etapa. Nahoře jsou obrovské náběry vibračních vrstev a vždy se budete učit něco vyššího, protože dimenzí je nesmírně mnoho. Je omyl si myslet, že teď uteču osvícením. Není to tak. Jsou skupiny lidí, které budou tvrdit, že teď umějí nejvíc, že jsou osvícení a že už je to konečná. Není to tak. Je to opět jen bublina egoismu. Vývoj pokračuje dál a pokračovat vždy bude. Uvidíte jen svoji vrstvu a svět kolem vás takový, jak si ho tvoříte. Jsme u toho, jak jsem říkala, že to jsou oddělené věci. Osud máte nabraný, vybrali jste si ho, je vaší vlastní vůlí. Tvoříte nicméně pohled na svět. Když tady budou stát v řadě desítky, stovky lidí, tak jednu jedinou situaci uvidí každý jinak. Podle toho, jak je schopný ji vidět.

Letos o prázdninách jsme byly s mou dcerou na sezení skupiny kouzelných děvčat v Ústí. Samy dvě jsme byly na dovolené a ostatní se nás ptaly, jak jsme se tam měly. Jedna z nich mi říká: „Tebe se ptát nebudu, pro tebe je všechno dobrý. Lucí, jak to bylo?“ [smích] Opravdu to každý vidí úplně jinak. Podle toho, jakou má náladu, jestli byl hladový nebo zda se mu to či ono líbilo nebo nelíbilo. Opravdu to tak je. Vnímá to tedy i můj italský zeť. Loni jsme byli na grilovače u známých a tam mě nesmírně rozesmál, protože se ptal známého, který tam seděl: „Tomáši, prosím tě, já potřebuji tvůj názor na tu usedlost v Mnichově, protože já musím mít pohled někoho normálního. [smích] Iva, to je optimista, ta vidí všechno dobře. Dalibor (můj bývalý muž) je zase pesimista, ten vidí všechno jakoby špatně. Já potřebuju slyšet někoho normálního, kdo je někde mezi tím. Takže se na to ptám tebe.“ Jenže, a teď dobře

poslouchejte, když jste optimisté, tak váš čakerní systém je tak otevřený, že se k vám to dobro skutečně dostane. Někdy to dobro nevypadá jako dobro. Někdy se zdá, že se stala jakoby špatná situace, ale není špatná. Poznáte to až třeba za týden, za měsíc. Jestliže to budete vnímat hned, je to už známka vysoké duchovní zralosti.

Letos jsme zažili neuvěřitelnou věc. Byli jsme na dovolené na Zvíkově a mezitím Petruška našla úžasnou firmu, která si rozebrala střechu na vedlejší budově v Mnichově, na kterou zatím ještě nemáme peníze. Jde o firmu, která sbírá staré trámy a dělá z nich drahý nábytek někde v Rakousku. Rozebrali si ji zadarmo, ušetřili nám práci, nemuseli bychom nic platit. A navíc ještě střecha roztláčovala okolní obvodové zdi, takže ohrožovala statiku. To bylo úžasný, protože bez peněz by se to vyřešilo. Máme tam i kouzelné sousedy. Vždy říkám, že jsou dalšími prarodiči mých vnoučat. Oba dva manželé jsou takoví čistí, harmoničtí lidé. Oni nám to tam hlídali a když ta firma přijela, spadl oblouk. Jsou tam vyzdžené dva oblouky, které chtěl Paolo zachovat, a třetí se úplně zřítíl, přestože byl před dvěma lety opravený, aby nespádl. Paolo se snažil pocitově udržet, říkám mu: „Paolo, nešťourej do toho, až to uvidíme, tak to uvidíme.“ Když jsme tam přijeli, to byla katastrofa. Předek totálně spadl, zboural se, jen hromada kamení... Jenom jsem řekla „Tě péro!“ [smích] Ale Paolo mi udělal velikou radost, protože před lety, myslím, by z toho byl zdrcený. Ale bylo to krásné. Objevil se tam ohromný prostor, kde se dá tvořit. Ten prostor tam pro vás jednou bude větší, krásnější, bude tam i venkovní sezení. Tvoří se to vlastně samo a Paolo to pochopil asi do čtvrt hodiny. Napřed z toho byl vyděšený, stál tam, bušilo mu srdce a já se ho ptám: „Tobě se to nelíbí? Mně jo.“ – „No, něco na tom je...“ začal jakoby tát.

Víte, boží tvorba je dokonalá. Funguje tak: vy si myslíte, že to je v té vaší slupičce (těle), že Boha něco napadne. Například postavím tam a tam barák. Pozor, v Akáše už je zapsáno, že onen dům bude stát například v roce 2015. A teď záleží na vás. Vás to tedy napadne, protože Boha to napadne. My jsme jakoby nádherně řízení. A samozřejmě ve vás mluví i druhá strana, protože se učíte. Je například zapotřebí, abyste se naučili trpělivosti do té doby, než se dům postaví. Proto se to také děje. Dojde tedy k různým událostem a záleží na vás, jak jste chytří a vnímaví. Jestliže se do toho hrnete po hlavě, to je ono prosazování své vůle, lhostejno co tvoříte, tehdy dostanete pěkně po čumáku, aby vám Božství ukázalo, že tak to není. Tedy buď na to mám peníze a mohu začít... kdo se do toho hrne až příliš a půjčí si nebo udělá další kroky, které by byly zbytečné, protože to chce hned a teď, tak si zkomplikuje život. Když vydržíte, tak peníze na to přijdou nebo přijde přesný čas, kdy bez komplikací se vše krásně uhladí. Kolikrát se stává, že pak třeba jdete na nějaký úřad a nemůžete zaboha dostat razítko. Tak se vztekáte a posuzujete úředníky. To je zbytečné. Takto ne. Udělám pro svou věc tělem všechno. Půjdu tam, zažádám si o něj, a když mi ho nedají, protože něco chybí, tak opět v klidu na tom zapracuji, ale v klidu! Nebudu se přičít, protože dům bude stát až tehdy, kdy stát má. Pak to jde vždy hladce, protože Božství ví, že jste na to byli připravení, protože ono vás zná. Jste to totiž vy. Vy sami jste ti, kteří se přicházejí učit. Jste Bůh, který sestoupil do hmoty, aby si sám na sebe vzpomněl. Jestliže se přičíte, je největší důvod, abyste zrovna tohle prožívali. Sami

sobě tak házíte klacky pod nohy. V tuto dobu je čas pro to, abyste tuto tvorbu prohlédli. Uvědomte si, že kdybyste už byli dokonalí a neodporovali ničemu, tak i kdyby se tyto věci děly, tak je neuvídíte.

Setkali jsme se nicméně proto, abyste se ptali. Přála bych si, abyste se ptali, protože máte spoustu otázek, které jsou nesmírně důležité pro pochopení. Řeknu vám proč. Na základních přednáškách jsem uváděla, co znamená aurické sezení. Musím vám k tomu ještě vysvětlit, co je „magie nemagie“ – to nijak s magií nesouvisí, je to sjednocení se s Otcem. Přestože jsem dělala celá léta aurická sezení, tak jsem nikdy osobně jako Iva Adamcová z nikoho nic nestáhla, i když k tomu došlo. Děláním pro vás jednu jedinou věc, že moje čakry jsou trvale otevřené, to znamená, že já jenom souhlasím. Jsem skutečně jenom optimista. Nic jiného jsem nemusela dělat. Nikdy jsem nemusela meditovat, protože moje čakry byly stále otevřené. Nic mi nevadilo. Lidé, kteří meditují, se zpřítomňují od svých bloků odmítání a prosazování vlastních vůlí svých rolí. Meditací si pak doladují pocit harmonie. Když s vámi teď mluvím, tak cítíte jakési jemné vrnění. Někdo více, někdo méně. Tím, jak mluvím, se vám otevírají čakry a už se harmonizujete, už Božství přichází. Nejvíce na vás přijde dopad dnes v noci (vždy noc po přednášce), kdy mnozí mohou mít i zážitky, ale to je pouze to, co k vám vysílám slovy.

Když jsem dříve dělávala aurická sezení, tak jsem nikdy nemohla sáhnout na člověka, který by neznal základ. Každou sobotu jsem tedy od rána do večera 6–9 hodin povídala základní přednášku, aby ti lidé věděli, co je skutečnou realitou. Pak jsem teprve na ně mohla položit ruce. Uvědomte si toto: jestliže ve mně je Bůh, protože mu neuzavírám cestu, nějaký člověk ke mně dobrovolně přijde, protože je Božstvím poslán a připraven. Kdybych totiž na vás mluvila a bylo vám špatně, pak nejste v úrovni, abyste to pochopili, a odešli byste. Když nejste schopní mě poslouchat, nemáte tu skutečně co dělat.

Vidíte tedy, že váš vývoj, váš náběh A až B je daný. Jestliže někde mezi bodem A a B máte dojít osvícení, tak to tam zkrátka je. Vždy je někdo poslán, aby lidi učil. Docházelo tedy k tomu, že Bůh ve vás ke mně byl přitážen, aby si vyslechl skutečnou realitu, a tehdy mohu na takového člověka přiložit svoje ruce. Ale pozor! Nedělám to já. Děláte to vy sami, protože vy jste Bůh a jen přes moje tělo, které se Božstvím neuzavírá, si stahujete ale pouze to, co jste pochopili při mém povídání. Odblokujete se tedy třeba od neodpuštění toho, co vám někdo kdy udělal. Nebo od zlosti, kterou jste někde pociťovali, když se nějaká situace děla. Pochopili jste, že to vlastně bylo zbytečné. Že vlastně člověk, který vám přišel něco udělat a vy jste mu neodpustili, tak mu vlastně máte poděkovat, protože jste zjistili, že neumíte odpouštět. Jak byste jinak zjistili, že odpouštět umíte nebo neumíte, když by vám to někdo nepřišel udělat?

Ten samý mechanismus funguje i během přednášek. Když dnes na přednášky chodí 300–400 lidí, tak už to časově nezvládám. Živí mě zuby a za aurická sezení jsem si nikdy nic nevzala a nevezmu. Začínám ráno v 7 hodin a končím o půlnoci, a ještě se musím starat o maminku, protože ji miluji a ona mě potřebuje. Když je přes den čas, tak mohu s někým na Skypu mluvit. Je to zkrátka pro mé tělo, které mě drží,

ve kterém žiji, obtížnější. Takže v brzké budoucnosti nebudu moci dělat Skype sezení ani aurická sezení, ale odehrávají se ve skutečnosti čistě v danou chvíli na přednáškách. Velmi vás všechny miluji, ale v tom množství vás zkrátka nezvládám. Při popovídání i setkání se mnou, když třeba přijede rodina, vždycky se něco zdravotního semele, protože vedle mě se všechny bloky dotyčných uvolňují. Jsem jakási lžička, která to tím, co jenom povídá, zamíchá. Jsem vlastně nebezpečný člověk [smích], ale věřte mi, že si to rychle odžijete, rychle vám to dojde a máte zapláceno. Nebojte se toho, nic to není. Nebraňte se, ani kdyby přišlo nějaké vybití, protože člověk třeba řekne: „Teď mě bolí prostředníček u pravé nohy...“ Máte si říct: „Super, teď se mi něco hojí.“ Ano, přes bolest se hojíte. Pak to rychle pustíte. Jakmile ale byste to, že vás něco bolí, považovali za špatnou situaci, už si přiděláváte bloky, něco odmítáte, a tak se to objeví někde v budoucnosti. Ne! Přijímejte to, co je, a věřte mi, že jednou budete mít těla absolutně zdravá.

Je pravda, že na některých aurických sezeních lidé zažili zázraky, ale to nebylo mnou. Chci vám říct, že jste tu proto, abyste se učili. Já nikdy zázraky záměrně dělat nebudu. Vy je budete dělat teprve tehdy sami, až odložíte vlastní vůli. Do té doby, když byste ji neodložili a přitlačili byste vlastní vůli, to znamená, že byste se rozhodovali, komu pomoci a komu ne... Pozor! Budete prozkoušeni přes lidi, které nesmírně milujete, kteří jsou kolem vás, třeba přes děti. Nezapomeňte, že i oni se učí, a i oni musí pochopit. Byť by vás to velmi táhlo určitému člověku pomoci. Ne! Vy byste mu ublížili a sobě také. Byla by to ještě magie prosazovat svou vůli do stvoření. Všeho se zbavíte, nebojte se, ale jenom tím, že to přijmete.

Já jsem vlastně Harry Potter. V té knížce je skutečně návod úplně na všechno. Minulý týden jsem malovala mamince kuchyň. Od rána jsem ji škrábala, ve tři odpoledne jsem slezla ze štaflí a šla večer přednášet. Pokračovala jsem ještě přes víkend a zažila jsem úžasnou věc. To ráno šla maminka nakoupit. Já jsem mezitím šla škrábat a měla jsem to rychle hotové a nebyl z toho ani nepořádek, všechno bylo krásně suché. Maminka se vrátila, tak jí říkám: „Podej mi smeták, já to zametu, ať se nezašpiníš.“ Smetávám to, nabírám na lopatku do koše a maminka tak zašveholila: „Já jsem koupila šampíčko! Budeme se mít dobře.“ A najednou jsem to viděla. Dívala jsem se zmazaná jak čuně do koše, kde byla halda seškrábaného svinstva a říkám jí: „Ale mami, my se máme dobře.“ Tehdy už neodmítáte nic. Ani takovou práci ani makovou, ani takového nebo makového člověka. Nic. Je to jenom v tunelu vašeho života, který jste si vybrali. A ona mi oponovala: „No né, my se budeme mít lépe.“ A já: „Mami, ale nejde se mít lépe, všechno má stejnou hodnotu.“ Další den došlo na šampíčko, protože maminka ho má moc ráda. Já jsem před lety vůbec nepila, teď si kvůli ní dám. Všimla jsem si, že dávají Harryho Pottera. Před lety jsem ho četla. Vnímala jsem v něm, že přesně zobrazuje všechny podoby egoismu, všechny pozice mágů. Uvědomte si, že Mudlové jsou lidé, kteří nevědí, že existuje magie, a těch je většina. Už jsou ale černí a bílí mágové, což je ještě pořád boj, a je to hlavně prosazování Boží vůle. Jejich hůlka je symbolem jakéhosi „Teď se to stane!“ a když ne, tak bude zle. V posledním díle, který je vyvrcholením celého příběhu, je zachyceno, jak Harry Potter, Ron a Hermiona mají nejsilnější, nejmocnější hůlku, stojí na mostě a Ron mu

říká: „Nenič ji, můžeme si ji schovat.“ A Harry Potter na to: „Ne. Aby na to ani nikdo nemohl pomyslet, že bude silnější než druzí.“ Zlomí ji a zahodí ji. To je okamžik, kdy je ve stejné úrovni toho, co já vám vyprávím.

A já se vrátím k tomu, co se stalo. Maminka tyhle filmy nemá ráda, hrozně moc. Já jsem byla tedy hotová už v šest hodin, i laborku jsem stihla vymalovat. Byly jsme tak spokojené, ale tak zmakaný, takže jsme se v šest najedly, daly jsme si to šampíčko a ta maminka mi ve čtvrt na devět říká: „Já jdu spát, to víno mě dorazilo.“ Já jsem se mohla koukat na toho Harryho Pottera. To je první díl. On vlastně najde tajemnou komnatu, kde vidí to kouzelné zrcadlo a v něm viděl svoje rodiče. To ještě ale nevěděl, že to bylo zrcadlo přání. A Brumbál mu tam vysvětluje, jak to vlastně funguje, že má všechny věci tady a teď. Jen ono přání, které odhaluje zrcadlo, což je pokřivený pohled na svět, což dělá vaše ego. To, co nemáte a chtěli byste to mít, to vám činí utrpení. Člověk je jakoby poněkud vysunutý z těla a chce jen trošku něco jiného, než má. Tím trpíte a tím nemůžete dostat to, co potřebujete. To je ono oddělení. Kdybyste tento pocit neměli, máte všechno na světě, neboť se stanete vším. Tohle je iluze, kterou mnozí nevidí. Není to zas tak lehké dostat se do těchto úrovní, ale v této době je mnoho lidí připravených. Boží tělo zraje, což je úžasná zpráva.

Vrátím se k vrnění... Když takto na sezení mluvím, čímž vlastně probíhá aurické sezení, vám věci docházejí a hlavou vám běží váš život. Do „kartotéky“ si dosazujete příběhy, abyste si porovnali, že je to vlastně pravda, že se vám to vlastně také stalo. Že najednou, když jste se něčeho vzdali, tak jste to dostali. Jsou v ní momenty, kdy jste to měli jakoby na tácku, jenomže v té rychlosti to přehlédnete, jak běžíte životem. Když si toto člověk uvědomí a spousta lidí už to dosáhla, a začnete pracovat, je to úžasné, co se pak děje. Zůstáváte samozřejmě mezi velkým počtem lidstva, které tu je. Oni mají své názory a vy jiný pohled. Budou vás třeba považovat za ignoranty nebo že jste laxní: „Představ si, ono mu to nevadí. On má štěstí, všechno se mu samo nějak vyřeší.“ Není jim ještě možné vysvětlit, že oni sami jsou tím uzávěrem, který jim brání.

Už jsem řekla, že sem přijde jen ten, kdo je schopný to přijmout. To je tím, jak se vám uzavírají čakry. Pokud by tady byl člověk, který to není schopný slyšet, tak mu skutečně bude špatně. Na prvním setkání v březnu 2012 v Jičíně k tomuto u jedné paní došlo. Ještě, než jsem tam toto řekla, jedna paní přišla za pořadatelkou, že to nemůže poslouchat, že jí je špatně a jde domů. Nebyla ještě připravená si uvědomit, že vlastně neexistuje, odložit svou existenci v oddělenosti. Tato připravenost či nepřipravenost je naplánovaná. Už když jste se narodili, tak tato transformace tu byla. Už tehdy bylo dané, kdo projde a kdo ne. Je to stejné, jako když vidíte, že se spojí vajíčko se spermií a začne se tvořit morula. Každá ta tkáň má svoje informace. My jsme teď také takovou morulou. Každý z nás tedy ví, kam má jít – to jsou ty vaše programy A až B. A teď se už ptejte. Jestli chcete být anonymní, tak vám dám prostor napsat dotazy na papírky, ale myslím si, že je to zbytečné.

[dotaz:] *Mě uchwátilo, že mám pocit, jako byste odpovídala na moje dotazy... A na moje taky.*

[IA:] Ano, toto pracuje, protože já nikdy předem nevím. Lidé se mě třeba ptají, jaké bude téma, a já jim říkám, že nevím. Já to nevím do vteřiny, než si před vás sednu a pak jenom mluvím. Uvědomte si, že jestliže mám otevřené čakry, Bůh přichází a ví nejlépe, protože je ve vás ve všech, co potřebujete slyšet. Přiznám se vám, že mi někdy také stojí rozum, protože si říkám, že stále melu to samé dokola a všichni po přednášce říkají: „Dneska to bylo úplně jiné.“ [smích] Je pravda, že si každý naberete jen to, co potřebuje.

Ještě k Harry Potterovi... Jestli jste ho neviděli nebo nečetli, tak si ho prosím přečtěte, protože tam zjistíte, jaké v něm jsou návody. Paní Rowlingová je totiž napojená bytost a vidíte, je to dokonce povinné čtení po celé planetě, protože děti jsou jiné. Pozor! Ne všechny děti to vědí, protože některé děti patří do nižších dimenzních polí než jiné, ale je tu v této době hodně děťátek, které jsou buď indigové nebo křišťálové. Opravdu jsou kouzelné. Jestli si vzpomenete, tak ve třetím díle byl – z mého pohledu, protože celý tento příběh vidím jinak – detailně popsán strach. V jedné epizodě se třeba učí, jak se bránit druhému negativnímu světu. Ve skříni je bubák, který tam buší, a děti se ho bojí. Učitel jim tam říká: „Pamatujte si. Ten bubák tam je. V té skříni je zavřený. Vy ho musíte umět zvládnout. Bubák se vždy přetvoří v to, čeho vy se bojíte.“ Ano, to se děje. Jestli se budete bát nevím teď čeho, tak to budete vidět jako první. Nejde se k tomu otočit zády a nevidět to a obejít to. Musíte se postavit proti tomu a beze strachu tím projít a ono to zmizí. Učitel je tam učí: „Pamatujte si, že jakmile se ty dveře otevrou, tak vyleze to, čeho se nejvíc bojíte. Dokážete to ale potom zlikvidovat.“ V této situaci tam říká formuli, což je z mého pohledu samozřejmě blbost. „Hůlkou musíte máchnout a v sobě najít sílu to zesměšnit.“ Vyleze pak obrovský pavouk a chce malého kluka sežrat. Ten se potí, jak se pavouk k němu blíží. V tom máchne hůlkou a najednou má pavouk na koncích nohou kolečkové brusle a začne padat a všichni se začnou chechtat. Slyšíte? Chechtat. Takže to zmizí. Najednou je skříň opět zavřená a bubák je schovaný. To je ono. Navíc strach je egoismus. Je to iluze. Iluze nižších vibračních světů. Už víte, co je přítomnost Božství. Spokojenost. Je strach spokojenost? Není, že? Ale především, přítomnost je spokojenost. Nebojíte se do minulosti, to je blbost. Nebojíte se ale ani v přítomnosti, což si většina lidí myslí. Bojí se, co bude. Teď se ještě nic neděje, že? Je to tedy nespokojenost, a ještě zaměřená do budoucnosti. To je virtuální realita. Tím se uzavřete.

Většina lidí teď prožívá celkem dramatické, stresové pocity a různé fobie. Zbytečně. Deptají sami sebe. Nejsou schopni se naladit na spokojenost, a to je velmi škodlivé. Když to lidem alespoň takto rozeberu, protože na aurické sezení nemám čas, tak mi pak leckdo napíše, že ano, že si vlastně uvědomil, že to tak je. Někdo je schopný zapracovat i na tomto, aby mu došlo, že sám sebe týrá. Ano, máte třeba děti, ale můžete jim vysvětlit: „Toto se nedělá, tamto se nedělá... chovej se slušně“, protože už víte, že když to dítě bude ubližovat světu, tak svět bude ubližovat jemu. To je logické.

2. NEFORMÁLNÍ ČÁST

Děti vám nicméně nepatří. Každé má svůj nabraný osud. Mohu něco řešit až tehdy, když se to stane. Dřív ne. To byste pak byli jen svázaní a nemohli byste vůbec žít. To nejde. [smích] „No, ty jsou kouzelné, ty jsou sladké, jak štěbetají.“ (Mluví o dětech, jak jdou.)

[dotaz:] *Bylo mi ukázáno, jak si sama poradím se svým strachem. A to tedy tak, že když jsem se jednou bála hada a ocitla se opravdu před ním, tak jsem se zeptala nahoře: „Dobře, mám strach, co mám dělat?“ A bylo mi v tu chvíli pomozeno, že jsem se dostala nad tělo. Viděla jsem, že nejsem toto tělo, a tím automaticky strach odpadl. Dokonce jsem vnímala, proč přišel. Je to otázka připoutanosti. Vím, že je to jedna z nejtěžších věcí.*

[IA:] Ano, je to oddělenost.

[dotaz:] *Když se bojíte o sebe, tak to ještě zvládnete, ale počkejte, až přijdou zkoušky, že se budete bát o svoje drahé. Například když mám drahého člověka vážně nemocného. Pracuji ve zdravotnictví, obrátí se na mě, tak prostě strach o něj mám. Mám ho ráda, miluji ho, snažím se mu najít pomoc, jenže strach mě svazuje, takže mám ještě další strach, že se špatně rozhodnu.*

[IA:] Potom ještě ale ubližujete i tomu člověku, pozor, protože my se učíme ve skupinách. Jestliže budu mít dítě a budu se o něj bát, už oba dva nesplňujeme podmínky, nejednáme v souladu s Jednotou. Takovému dítěti se stále bude něco dít, protože je zapotřebí, abych já byla vyučovaná. Prožili jsme takovou situaci s mým zetěm, kdy on se nesmírně bál o Frančí. Máme 4 kluky a jednu holku, ta holčička je tak trochu jinak vychovávaná. Kluci tak jako drsnáčky, jsou to chlapi. Holka je trošku jiná. Paolo je úžasný psycholog. Nedělal ale dobře to, že se o ni bál, a jí se stále něco dělo. Stále někde odřená, padala. Vždy, když ke mně jako rodina přijedou, tak něco takového spolu řešíme. Fakt se to semlelo, sedli jsme si spolu s Paolem a fakt to pochopil. Od té doby nic.

Takhle, jestliže se o někoho nemocného starám a je vážně nemocný, musím být tady a teď zaprvé v klidu proto, abych jeho posílila. Vy jste spojení, takže když on ucítí, že vás to znepokojuje, tak se pak oslabuje na různých úrovních. Třeba si vyčítá, že je nemocný a přiděluje vám starosti, a tak podobně. Zatěžujete ho a to znamená, že už se nemůže lehce uzdravit. Jste vlastně balvanem u nohy, aniž byste to chtěla. Zadruhé on má svůj osud napsaný a jestli se má vyléčit, tak se skutečně vyléčí, ale hlavně – on se učí. Někde selhal ve vztahu k Jednotě, jinak by nebyl nemocný. Když už teď znáte pravidla, tak jde o to ho nasměrovat, protože vidíte, kde ona nemoc je, tedy co má ze svého života vytěsnit. Jestliže má nemocné vylučovací ústrojí, tak někde někomu neodpustil. Většinou lidé, když jsou nemocní, tak o těchto záležitostech mluví. Jejich mysl se jim k tomu vrací, protože to stále řeší. Tito lidé nejsou v přítomnosti, jsou v minulosti a neustále to promýšlejí. Například: „S tou švagrovou, jak ho obrala o kus pozemku...“ a různé podobné blbosti, které tam probíhají. Opravdu to z nich padá. Pamatuji si na jednu starou paní z mého příbuzenstva, to jsem byla ještě 17letá

holčína a ona vídávala svého partnera, jak líbal nějakou ženskou v průjezdu. To bylo před 50 lety. V okamžiku, kdy odcházíte na druhou stranu, tak vám projede myslí celý program vašeho života. Jestli to ale nezpracovala teď, tak to bude zpracovávat v dalším životě, protože to neuměla. Vy hadí silou pokračujete z té úrovně, co už umíte. Je tedy zapotřebí s takovými lidmi mluvit, ulevovat jim. Už tím, že pochopí, se jim ulehčí. Jestli se mají vyléčit, tak se skutečně vyléčí. Jde o to být s nimi až do konečné chvíle a být šťastní, že s nimi můžete být. Jestliže se o ně bojíte, už se jejich stav nemoci prodlužuje, spíš věci komplikujete.

Když už o tom mluvíme, ozvalo se mi několik žen, které byly po porodu, měly malinká miminka. Zajímavé bylo, že toho bylo více a bylo to vždy stejné. Žena byla relativně na celkem vysoké duchovní úrovni. Všechny tři žily už duchovně, těšily se na porod a na miminko, ale kupodivu porod byl vážný a vždy muselo dojít k císařskému řezu. Psaly mi třeba po 2 či po více měsících, že jsou z toho smutné, proč se to stalo? To už je opět nepřítomnost! Není to ještě úplné žití spokojenosti. Není to ještě optimismus. Jestliže prožiji císařský řez, ale dítě mám zdravé, tak budu šťastná, že mám zdravé dítě a neřeším, jestli byl porod takový nebo makový. Ale pozor! Jestliže už to řeším a jsem z toho smutná, že se to stalo, vytvářím už odporový hormon, který mi stahuje jedničku. Hrnou se tedy ke mně v životě pesimistické situace, ale především kojím tímto hormonem dítě a učím ho tak být pesimistou. Přenáším to tedy na osud dítěte a někde nás to opět potká. Tímto způsobem to roznášíte. Nejste od vašich blízkých oddělení. Jste všichni spojení, ale nevnímáte to. Vidíte hmotu, která tu je, ale ona není konečná. Já třeba jako rodič jsem tady, děti mám v cizině, ale žijí i tam a oni i tady. Na dálku to cítíte. I co ti lidé cítí, co dělají, jak se mají... Já to přesně vím. Když měl třeba můj třetí vnuk v noci bolesti po operaci, a to jsme se neviděli půl roku, protože ke mně přijedou třeba jednou za půl roku nebo za rok, ale pak třeba na 2 měsíce. Někdy Francouzi nemohou přes Vánoce přijet, jedou třeba na hory nebo nedostanou tolik dovolené.

Můj zeť je úžasný otec. To byl „papá“, pak „papá“, pak dlouho nic, a potom možná „mamó“ [smích]. Lucka mi jednou volala, já miluji její humor, a tenkrát mi říkala: „Mami, a už toho mám dost!“ Malej, když začal mluvit, tak to bylo jenom „papá“, všechno bylo „papá“ a „mamó“ ne. A Lucinka říká: „Tak a teď ti volám, protože jsem nakrknutá. Představ si, dobře, vzdala jsem se toho, že mi říkal „mamó“, říkal „papá“. Ale když už řekne „spiderman“ a neřekne „mamó“...“ [smích] On tak miluje tatínka. Aurelien je vlastně adoptované dítě a měl velmi drsné dětství, než ho rodiče adoptovali. Prožil si obrovsky kruté věci. Je ale duší, která to opravila a nedělá to svým dětem. Naopak ví, co děti potřebují. Já vždy říkám, že je jakýsi táto–máma. Mohl by být matkou i otcem. On na miminka šeptal. Většinou je tátové vyhazují a dělají s nimi věci, až mámám přechází zrak. On jim šeptal a zpíval, prostě kouzelný. Lucka tedy v noci měla klid. Vždy se ozvalo „papá!“, takže on pendloval [smích] a ona mohla spát.

Jednou mi v noci volala a ptá se: „Mami, tys to dnes necítila?“ Já jsem to tedy cítila (věděla), protože jsem byla hluboko do noci v laborce a věděla jsem, že on mě

potřebuje. Ptám se jí: „Proč jsi nezavolala? Já jsem se neodvážila sáhnout, protože mě musí rodič dítěte do 15 let za něj požádat. V noci Gioví začal volat: „Mami“, začal volat babičku (mami je babička). Aurelien pak říkal, že Gioví nemohl spát, stále se vedle něj obracel. „Půl roku tě neviděl a on si na tebe vzpomene.“ Takže bylo vidět, že mu není dobře, a to dítě vědělo, že jsem mu schopná pomoci. Když měl třeba Giovánek dříve růstové bolesti – on velice rychle jeden čas rostl – tak ho v noci velmi bolely nohy, plakal, volal na celé kolo. [vedle zrovna křičí batole] [smích] Ale jemu pomoci nemůžu, maminka by mi musela říct [smích].

Vidíte tedy, jak jsme všichni spojení. Jsou děti, které se rodí na určitých místech, většinou v České republice, a které mi přijdou povědět, že patří tam a tam do rodiny, že se narodí, a já je čekám. Jedna holčička někde na Plzeňsku se mi takhle přišla ohlásit, je kouzelná. Před nějakou dobou jsem tam byla, dlouho jsme se neviděli. A ona vidí lidi barevně. [napodobuje] „Tatínek je modřej.“ A já jsem pro ni bílá teta. Někdy jsem fialová, někdy bílá, podle toho, v jaké úrovni mě nechají plavat. Ale děti jsou super, fakt že jo. Já jsem pak osudem přitažena k těm rodičům, se kterými se pak přátelíme, a tím přátelstvím se vlastně proměňují, protože je to pro tyto děti záhodno. Oni pak působí na ty děti. Nic není tedy náhoda. U této maličké nemohli dlouho otěhotnět. S maminkou jsme se nikdy nepotkaly, já znala pouze tatínka, a když jsme se prvně viděly, bylo to, jako když jsme se tisíc let neviděly, jak se na sebe těšíme. Hned se mě zeptala, jestli bude nebo nebude mít děťátko. Říkám: „Budeš mít holčičku, ale ještě si počkej, ještě se musíš něco naučit. Za půl roku přijedu.“ Sedím takhle v laborce a najednou se dítě ohlásilo, že přichází. Když jsem za ní pak za měsíc přijela, tak mi šeptla: „Já už jsem těhotná, ale nikomu to neříkej. Přeci jen už je mi hodně. Kdyby do 3 měsíců něco...“ [smích] Ty děti mají určitý úkol a těchto dětí je opravdu hodně.

[dotaz:] *Moje dvouletá dcera se v noci stále budí. Pořád mě volá, nahmatává, leze mi kolem hlavy, skončí, že leží na mně. Já ji sundávám, že jsem znovu těhotná, tak už je to nepříjemné. Čím to je?*

[IA:] Víte, tahle ta země ještě projde docela těžkým vývojem a děti cítí tíhu z okolních vibračních rovin. Nevím, kde žijete, jestli na nějakém sídlišti, tak se to tam může jakoby koncentrovat. Třeba ke mně, když chodili seshora, tak přicházeli pouze v nočních hodinách mezi jednou a druhou hodinou. Jednou jsem se ptala, proč se to děje takhle v noci a oni říkali, že většina lidí spí, takže je pro jejich komunikaci jakoby čistější vzduch. Je pravda, že tyto děti jsou velmi čisté a vidí události i do minulosti i do budoucnosti. Vy také máte přístup tam i tam, což vy nevíte. Váš program je hotový. Jestliže jste Bůh, tak uvidíte i směrem do budoucnosti i do minulosti. Proto jsem vždy říkávala, že učit se nějaký dějepis je blbost. Události v něm jsou stejně zkreslené. Zapiše je vláda, která zrovna vyhraje. Vzpomeňte si na éru komunismu. Za nich to bylo jinak, předtím to také bylo jinak a stejně polovina z toho je pravda. I dnes se věci neřeknou z různých důvodů tak, jak jsou. Člověk má ještě ego a kdo je nahoře, tak rozhoduje, že? Uvědomte si ale, že i kdybyste se dostali svou pamětí do oné dávné doby, kdy jste tenkrát žili, tak to stejně uvidíte ze svého pohledu. Je to tedy k

něčemu? Jednou dojde k tomu, že se lidé budou učit mluvit s druhými, budou se učit být dobrými lidmi. Toto by se spíše mělo vyučovat – lidství.

Já vás vlastně toto učím, učím vás komunikaci s těmi „plástvemi“, protože všechno jste vy. Pak může všechno hladce fungovat. Nedávno se mě ptala paní, zda může k informaci o mé přednášce dát letáčky, že budou volby prezidenta a že se nějaká paní chce dostat do politiky. A já: „Zadržte prosím, já se nebudu k politice nikdy hlásit. To je absolutní nesmysl, protože tady je ještě egoismus. Já jsem přišla z jiných důvodů a nemohu to udělat ani z lásky k vám, protože si představte, že by si někdo šel poslechnout mou přednášku a když by se dověděl, že na ní bude někdo politicky agitovat, tak si řekne: „Tak ne, na to se vykašlu.“ A měl by pravdu. Já jsem tu proto, abych z nejširšího pole změnila člověka. To jsem dostala v mé roli za úkol. Čekám na to celý život. Věřte mi, byla jsem tak prozkoušená a mé ego je tak minimalizované, že v tomto směru nikdy nešlápnu vedle. Jsem tu proto, aby se část lidstva úplně očistila od iluze oddělenosti. Teprve tehdy, až tu bude hodně velká skupina čistých lidí, může nastat změna, která je už dnes připravená. Dojde k ní. Když se podíváte po celém světě, tak se bortí ekonomika. I ekonomika, internet i umělé světy, které jsou, všechno funguje na principech, o kterých vám povídám. I ty samy zaniknou, pokud v nich bude egoismus. Každý se teď musí přeměnit, aby mohlo dojít ke změně. Když si to vezmete zpětně, tak ten socialismus nebo komunismus měl ve svém základu dobré myšlenky, jenže nebyl člověk, který by je naplnil. Jestliže má člověk ego, tak jakmile se dostane k moci, zapomene na dobré myšlenky a začne hrabat směrem k sobě, začne si vymýšlet a nepohodlné lidi zavírat, co kdyby ho svrhli, už by přišel o židli (funkci), kterou má.

Víte, všechno je iluzí. V Jičíně jsem dostala pěknou otázku: „Jak mi vysvětlíte, že dobráci a hodní lidé se mají tak špatně a lumpové a mizerové se mají dobře?“ Já se začala moc smát a říkám: „To ale vůbec není pravda. To vůbec není pravda.“ Vy nevíte, jak se osvobodíte, jestliže máte čisté svědomí. Jdete po ulici a víte, že vám nemůže nikdo nic udělat, nemůže vám nikdo vynadat, nemůže vám de facto nikdo ublížit, protože karma je karma. Pozor! Všechno jste vy. Vše je stejné Božství jako vaše, to znamená, že co komu uděláte, to musíte sklidit. Pokud máte skutečně čisté svědomí, letíte, nevidíte samozřejmě do úplně všech záhybů, ale stačí teď pouze přijmout nějaký zádrhel: „Dobře, já ho přijímám.“ A něco se vybijí z minulosti, kterou si třeba ani nepamatujete. K tomu si představte, že se někde k něčemu dostanete nelegálně, jste bohatí. Pozor, zdánlivě bohatí. Strachem, že se to provalí, nemůžete spát, nemůžete jíst... I to, že člověk někomu zalže, nechcete ho třeba vidět. „Nejsem doma.“ Doma jste a druhý den se bojíte vyjít. Lezete všemožnými oklikami, abyste ho nepotkali. I to vás svazuje. Jediný, komu člověk ubližuje, je sám sobě, což druzí nevnímají. Člověk, byť by byl jakoby chudý, pozor, nikdy nebudete úplně chudí, vždy dostanete v pravou chvíli. Vyprávěla jsem na základních přednáškách ze Starých Křečan, jaké se pak dějí zázraky, třeba s tou polévkou, kterou jsem dostala.

Jednou u mě byli úžasní manželé, pán je novinář, a já jsem vyprávěla spousty příběhů, i těch, které nemohu běžně na veřejnosti vyprávět. Můj život je fakt velmi

pestrý. Moc se smál a říkal, že bych měla napsat knížku: „Jen kolik máš těch příběhů!“ Pak zažíváte tak pestré věci, ale můžete je mít jen tehdy, když máte opravdu čisté svědomí, že vás nic netíží. Jakkoli totiž člověk něco z vnějšího světa odmítá, tak sám sebe uzavírá do bubliny a nemůže vnímat Boží nádheru, Boží krásu. Opak je tedy pravdou. Lidé, byť jsou bohatí, oni trpí. Každý řeší něco jiného a vaše Nadjá vždy dokonale ví, do jakých poměrů se máte narodit. Jestliže máte být bohatí, máte si třeba prožít onu nejistotu: „Ježíši, miluje mě nebo moje peníze?“ To je potom peklo. Jsou různé varianty a věřte mi, že tu není člověk, kromě lidí, kteří přejdou na druhou stranu v osvětlení, který by něco neřešil. Jeho osud je přesně na něco konkrétního ušitý, protože se sem rodíme proto, abychom se učili. Věřte mi, že se učí každý.

3. NEFORMÁLNÍ ČÁST

[dotaz:] *Téma migréna.*

[IA:] Můžete se vymísťovat do budoucnosti s obavou „Co bude?“... Musela bych si na vás sáhnout. [smích] Mohou tam být jemné nuance. Ale hlavně, také co bolí, je vývoj.

[dotaz:] *Já jsem to přijal, má mě to asi něco naučit. Vy jste někde říkala, že jste si něco vzala a pak vám bylo zle, protrpěla jste si třeba dva dny a pak to přešlo. A já si říkám, zda si mám vzít prášek nebo jestli si to mám protrpět?*

[IA:] Je pravda, že pokud je to k nevydržení, tak si prášek klidně vezměte, ale když to jde vydržet, je to bez něj lepší. Víte, když chodili a stahovali mi závoje, tak se mi někdy stávalo, že druhý den to bylo, jako když mi někdo zasekl sekyru sem do čela. Chodila jsem po Karlových Varech a nevěděla jsem, kam mám tu hlavu strčit. Šla jsem tam do parku a asi hodinu jsem jen dýchala u stromů. Seshora mi to ale inzerovali, že vývoj bolí. A stejně, než jsem se dovyvinula sem, to trvalo 14 let. Měla jsem noci, kdy jsem nezamhouřila oko a jen jsem se takto hýbala. Pamatujete si na majora Zemana, Studna? Tak podobně. Je to jako když do vás někdo pouští elektrický proud. Tělo se musí připravit. Byla jsem připravená a druhý den bylo neuvěřitelné, co se dělo. Tenkrát jedno mé dítě psalo automatické psaní. Tu noc jsem nevěděla, co se děje, protože mi bylo na umření. Věděla jsem, že je to nutné, že seshora zkouší, co vydržím, protože když dnes k vám mluvím, tak to nejsem já. Vy sice vidíte Ivu, ale to není Iva. Někdo přijde, kdo si do mě sedne, ale on má ohromnou energii, to znamená, že já bych ho neunesla, kdyby mě po nocích takto nepřipravovali.

Jednou za čas jsem prožila noc, která takto proběhla, abych si trénovala přístup k vám. Dělo se to tak 14 let. Den poté jsem nevěděla, co se dělo, protože to bylo tak silné, že jsem myslela, že nepřežiji. A ten den moje dceruška, tou dobou v Duchcově, byla u počítače. Bylo to kolem roku 2001, kdy ještě nebyly mobilní telefony, a najednou se jí na počítači objevilo: „Běž za Ivankou!“ Chodila jsem vyčerpaná po bytě, musela jsem jít ještě pro otisky a najednou zvonek, otevřu dveře a stála tam ta Janička, a já: „Co tu děláš?“ – „Oni mě k tobě posílají. Co se děje?“ Tenkrát ještě nebyla způsobilá. Tyto informace jsem jí nesměla říct. Ptala jsem se nahoru: „Můžu se zeptat jenom v hlavě, odpovíš mi?“ a ona: „Poslali mě, abych jí to napsala.“ Zeptala jsem se, co to mělo znamenat? A tam se objevilo: „Promiň, trošku jsme to přehnali.“ [smích] Věděli tedy, že přežiji, ale tady bylo důležité ono spojení mezi námi – Janou, jak se to dozvěděla, a mnou.

Dokonce jsme zažili věci, kdy bylo několik lidí ve skupině zapojených jako jedno tělo. V roce 2004 jsem byla na své narozeniny (30. 4.) s mojí maminkou v Miláně. Šly jsme si po obědě lehnout, tam se po obědě 3–4 hodiny odpočívá, a já jsem spala jakýmsi zvláštním spánkem, jako když jste pod elektrickým proudem. Divně jsem drnčela a najednou jsem si stoupla do pozoru jako voják vedle postele, vyděšená, co se to s mým tělem děje. Mezitím se tělo rozešlo a slyšela jsem, jak zvoní telefon vedle v obýváku. Přijdu do obýváku, stála jsem tam takto v pozoru, nevěděla jsem, proč mé tělo tohle dělá, protože jsem chtěla spát. Vedle byla maminka, která spala, a vidím,

jak moje Péťa také stojí v pozoru u telefonu přesně tímto způsobem [napodobuje], zvedla pak telefon a řekla do něj: „Sí“ (mluvila s Paolem), položila telefon a stála dál. Já stála stále připravená a nevěděla jsem, co se děje. Najednou telefon zazvonil podruhé, Péťa zvedla telefon a řekla mi: „Mami, Jarda volá.“ To byl můj muž. Představte si, ona měla živý sen, kdy zvonil telefon, kdy Paolo volal z práce, protože můj muž mu volal do práce. Takže se zvedla, šla k telefonu, Paolo skutečně zavolal a řekl jí, že bude za chvíli volat Jarda, že mu na ní dal číslo, tak čekala u telefonu a jenom mi řekla: „Aha, pojď si pro ten telefon.“ A mé tělo už se připravovalo. Vědělo o spojení, že on volá z Ameriky. Božství vám tedy jen předvede, co umíte.

Jsou i události, kdy jsem byla chráněná, a při nich vám jde hlava kolem. Asi před sedmi lety jsem uvařila tři porce, přestože jsme byli dva (já a můj muž). Říkám si: „Proč je tu porce navíc? To jsem tedy trochu přešvihla.“ Najednou někdo zazvoní. U nás v ulici žije jedna rodina celé generace a měli chlapce, kterému tenkrát bylo asi 17 let. V životě jsme se nepotkali tak, že bychom se pozdravili. Byl to kluk, který se nezajímal o z jeho pohledu staré lidi. My jsme si to tenkrát v jejich věku samozřejmě také mysleli. To dnes si myslíme, jak jsme mladí [smích]. Měl krásnou tvář a jakoby andělské oči. Přišel a říká mi: „Víte, já jsem tady z rohu.“ – „Já vím, ke komu patříš. Co potřebuješ?“ – „Víte, naši odjeli na chalupu a nenechali mi tady jídlo.“ – „Áááh! To je dobře, já jsem právě uvařila jednu porci navíc“, běžela jsem pro kastrůlek, dala jsem mu ho a on říká: „Ale víte, já spíš, jestli byste mi nedala peníze?“ V tu dobu jsem neměla moc peněz. Ten den byl asi úterý a do pátku jsem měla asi 250 korun. „Hele, já ti je dám, ale do pátku mám jen 50 korun. V pátek mi ty peníze vrátíš a hrnec také, jasný?“ – „Jóóó, naši přijedou... jóóó jóóó...“ V pátek nepřišel. Nepřišel. Byla to také zkouška. Když ode mě odcházel, tak jsem najednou cítila jakýsi nával nitra a říkám mu: „Neděláš blbosti, že ne?“ a viděla jsem, jak se mu rozšířily panenky. Říkám si: „A dopřic, peníze jsem mu už dala, ty už nikdy neuvidím, ale to nevádí. Čert vem peníze.“

Uplynul týden, dva týdny, měsíc a jdu do banky, kterou máme přes celé město, a najednou ho vidím ještě s jedním, ale najednou to byl jiný člověk. Předtím takový pokorný, jak přišel pro peníze, a tady cigáro, takový rozšafný, a bylo vidět, jak ego hraje roli takového frajera. Pro mě je to krásné pozorovat. Říkám mu: „Lukáši“, napřed mě neslyšel a najednou role sekáče odpadla a byl zase takový provinilý: „Jééé, dobrý den.“ [smích] „Ty jsi na mě zapomněl, vid’?“ A on: „No víte, já jsem neměl, vyhodili mě z brigády.“ – „Poslyš, tady nejde o to, že jsi ty peníze nepřinesl, ale mohl jsi mi to přijít říct. Mohl ses přijít omluvit.“ – „Já určitě přijdu.“ – „Dobře, tak jo. Budu se těšit.“ Otočila jsem se a odcházím. Opět uplynul týden a nic. Za další týden zvoní zvonek. Byla zima a venku se zvláštěně šepilo. Byl už večer a trochu tma, asi šest hodin. Jdu otevřít a jak jsem šla ke dveřím, tak slyším rychlé vyběhnutí schodů (my máme asi 7 schodů k domovním dveřím), a když jsem je otevřela, on tam stál. Ale tak, že měl obličej nalepený na dveře, takže udělal krok vpřed a jako by mě natlačil dovnitř. A to jsem věděla, že je už zle, že (ego) má něco v plánu. Jenže já vím, s kým mám tu čest. Napřed jsem krok z leknutí ucouvla, usmála se a udělala krok dopředu. On couvl, a ještě udělal krok za schod. A říkám: „Jééé, to je návštěva! Lukáši, ty jdeš

vrátit peníze, vid'?" a stojím ve dveřích a pozorovala jsem hru ega, jak přicházelo. „No, víte, já nemám, já bych chtěl ještě aspoň 70 korun.“ – „Ne Lukáši, já ti nepůjčím. Ani deset. Ty totiž myslíš jenom na sebe. Kdyby ses i přišel omluvit a říct „neměl jsem“, dobře. Čert vem peníze, já vím, že je z tebe nikdy nedostanu.“ Jeho ego ho donutilo ještě si přijít říct a ještě nevrátit. Bylo vidět, že tam je něco hodně těžkého. Viděla jsem, že chce dovnitř, jak tam bylo něco naplánované, jak tlak jeho egoismu byl velmi silný. A tak jsem začala s jeho egem hrát hru a poslala jsem ho ke stánku poblíž, kde obvykle postávají chlapi a popíjejí tam pivo, že mu tam třeba něco půjčí. „Tak jo.“ Už mu nic nezbylo a zavřela jsem dveře. Uplynuly dvě hodiny a já čekala na večerní práci, protože jsem věděla, že jedna paní doktorka bude mít večer ještě otisky. Skutečně zavolala, takže jsem se pro ně vypravila.

Na konci naší ulice jsou kontejnery a vidím ho, jak u nich stál. Stálo tam ego, které přemýšlelo, kde ty peníze vezme. Buď gambleřil nebo bral drogy, něco takového kalibru tam muselo být. Ego strašně chtělo a co s tím Lukášem dělalo, bylo úplně neuvěřitelné. Pak jsem se za půl hodiny vrátila, ale viděl mě, šla jsem si dělat večeri. Kuchyň mám do zahrady, takže do ulice není vidět, zda tam někdo je. Najednou slyším kraťoulkové zazvonění, že jsem si říkala, jestli to byl zvonek nebo to nezvonilo. On záměrně zvonil tak, aby to nebylo slyšet nahoru. Zazvonil podruhé, to už bylo víc, abych to slyšela. Jdu přes dveře v předsíni na chodbu k hlavním dveřím a sahám na kliku, že je otevřu, a najednou jsem připažila, takhle se mi tělo otočilo a zděšená jsem odcházela pryč. Vidíte, když nemáte karmu... Nadjá mi jen chtělo ukázat, abych si skutečně uvědomila, co existuje. Jestliže si to nezasloužíte, oni vás zkrátka odvedou. On ke mně skutečně šel s úmyslem ublížit. Vidíte tedy, teď to trochu přeženu: Vy nemůžete ochránit svoje děti tím, že kolem nich budete mít ruce. Vy je musíte vychovat tak, aby nebyly schopné nikomu ublížit ani myšlenkou. Pak se jim nikdy nic nestane. Tohle jsou skutečné pravdy života.

Bude se vám teď dít spousta věcí, které byste dříve neviděli, a najednou vám to docvakne, protože čím čistější budete, čím více na sobě v tomto směru pracujete, Božství se vám bude vynořovat. Jednoho dne se vzbudíte a bude tu jenom On, nikdo jiný. A budete to jenom vy sami, bez onoho oddělení, které dnes vnímáte. To je princip. Jde to pouze od určité hladiny těch bytostí, které mě nebudou poslouchat.

Spousta lidí tu teď dělá různé věci, a ještě tam je magie. Lidé se teď jakoby roztrídí ještě do částečných magických informací. Někteří porozumí, ale věřte mi, že přes magii nahoru nemůžete projít. To nejde. Pouze odklonem od své vlastní vůle můžete zlikvidovat oddělenost. Spousta lidí ještě uhne, protože není připravena. Jsou třeba už hodně čistí, ale budou už připravovaní pro ty nejvyšší úrovně v příštím prolnutí další vrstvy do 5. dimenze. Neboť všechny vrstvy se doplňují, aby tady v Celku vždy bylo všechno. Toto je princip a je správný.

Neposuzujte. Jestliže budete mít několik dětí a jedno bude patřit do 5. dimenze a jedno ještě do 3., je to správné. Je to správné! Je to to samé, jako kdybyste v 1. třídě měli dvě děti a jedno pochopilo 1. třídu, tak půjde do druhé a bude v ní šťastné, protože může navazovat. Když ale to druhé dítě nepochopí principy 1. třídy, nenaučí

se počítat, bylo by ve 2. třídě zoufalé. V ní by už bylo úplně mimo a jen by v ní trpělo. To zkrátka nejde. Správný postup, když jste rodiče, tedy je, nevyčítat mu to, věnovat se mu další rok a trpělivě ho učit, aby složil zkoušky 1. třídy, aby se napříště do 2. třídy dostal. Kdybyste ho do ní tlačili, tak už prosazujete svou vlastní vůli. Smíte s láskou přijmout jeho stav a být mu nápomocní proto, aby se učil. Ten respekt je nejdůležitější. Budete se dočišťovat. Nezapomeňte, že ještě třeba v minulosti něco bylo a není to ještě dočištěné, takže nějaké dohry mohou přicházet. Buďte na ně připravení, přicházejí nečekaně.

[dotaz:] *Asi před dvěma lety mi bylo řečeno, že jsem součástí kletby. Paní, která mi to říkala, je mistr reiki, a že na mé vyčištění od kleteb může použít akašický šíp, a i to se mnou provozovala.*

[IA:] To je mág jak fík tedy! Pozor! To je zasahování. Co se týče reikařů, existují čistí i nečistí lidé všude. To samé máte třeba v křesťanství. Můžete mít člověka, který se modlí a chodí do kostela a může se skutečně chovat čistě. Většina lidí ale ne. Většina lidí si tam jde oddrmolit ta svoje přání a odpuštění, co komu udělali, ale nejsou schopni na sobě zapracovat. I modlitba je přání. Uvědomte si, že toto všechno mizí v 5. dimenzi. I přání „Ať jsou všechny bytosti šťastné“, které ještě je v dimenzi buddhistů, a i mého milovaného doktora E. Tomáše [českého mystika], odpadá v 5. dimenzi, neboť v ní jste Bohem. V ní víte, že jste vždy spokojení, takže vždy jste šťastní. K tomu ale člověk musí dospět.

Pan doktor Tomáš vás vlastně připravoval jako půdu pro další přicházející informace. Lidé jako dr. Tomáš šli cestou meditace a zpřítomňovali vás. Jít si sednout do klidu a mít pro to podmínky umělo ale málo lidí. Většina lidí má rodinu a chaos, a toto nemůže dělat. Tedy jen ti, kteří se narodili do osudů, že to mohli dělat, a bylo jich málo. Od té doby uběhl čas a nyní je doba, kdy si vás Otec chce vytáhnout. Vás, kteří jste připravení. Takže vám dává tajné informace tohoto typu. Jde všechno zvládnout i mechanicky, ale hlavně na to musíte mít připravené srdce, jinak byste tyto věci nemohli pochopit, to nejde. Až toto začnete žít, přijde zase někdo jiný, který vám osvětlí další pokrok, protože vývoj pokračuje neustále. Pokračuje navíc paralelně. Tady ve hmotě či v zapomnění, ale teď už v 5. dimenzi nebudete v úplném zapomnění, ale pro změnu uvidíte svůj úkol ve své vrstvě, v “plástvi”. Vyšší dimenze nad vámi to opět vidí jinak. Vy jste podsoučást, ale jste všechno. Uvědomte si, že i vy jednotlivci jste součástí třeba archanděla Gabriela. Nahoře jsou vyšší a vyšší energie, až to jde do Centra. Od Centra směrem dolů jsou energie stále nižší a nižší, ale všichni nahoře vědí, že vy jste oni. Jenomže vy to nevíte. A všechno, co se vám děje, je dobře.

Vysvětlovala jsem, že Bůh nás miluje. Ano, proč by si škodil, když my jsme buňky jeho těla, že? To, co se vám děje, se vám děje z vašeho skutečného Božství, z vaší skutečné existence, protože vy sami jste si naplánovali návrat v nevědomosti, aby to všechno bylo bez vypočítavosti. Představte si, že by vám někdo řekl: „Když uděláš to, to a to, dostaneš se tam.“ – „Tak jo, tak to udělám“, ale nežijete to. Ten prožitek takové existence a pocitů, které s tím jdou ruku v ruce, to vše musíte mít, protože jinak byste jednou nahoře o něco přišli a mohli byste dole k těm druhým udělat chybu, až budete

jejich andělé strážní. K nám chodila úžasná bytost, až jednoho dne najednou nepřišla. Přicházeli jiní. Nebudu ji jmenovat, ale ptali jsme se, proč už nechodí a oni řekli: „On vám pomáhal víc, než měl.“ [smích] Takže ho jako by odšoupli. Po čase přišel, ale už byl jiný. Splynul už s vyššími vrstvami, byl silnější a vzdálenější. Pozor! Užijte si tady legraci. Nahoře legrace není. My ji tu máme v té mizérii.

Mně třeba nikdy nic neříkal sport, že bych ho sledovala, jak tam někdo něco hází, a tak podobně. Bylo mi to tak vzdálené. Když jsem sportovala, tak jsem ráda chodila. Ani na kolo nemohu, protože tak koukám po okolí, že bych někde spadla do díry. Kolo zkrátka nebylo pro mě. Když ale jdu, dovedu ujít desítky kilometrů, tak se dívám kolem sebe a užívám si to. To byl jediný sport, který jsem kdy provozovala. Občas jsem si ještě zacvičila jógu, ale málokdy. Jenom třeba když mě seshora donutili, abych najednou něco prožila, tak to byl příkaz, tak jsem to udělala. To jsem vždy poslechla, ale jinak ne. Uvědomte si, že to věčné koukání do televize na zápasy, na různé sporty, nebo sportovní předsevzetí typu: „Teď se budu intenzivně věnovat tomu či tomu a já to dokážu!“, to je vlastně zastírání mizérie života. Takový člověk se potřebuje bavit. Má hrozný osud, neví si s ním rady, [smích, od vedle se už po několikáté během povídání ozývají komentáře a zvuky potvrzující právě proslovované] takže si uleví. Jde si na fotbal, na něm se vykřičí, vyzuří, když tam vynadá tomu blbému útočníkovi, že nedal gól, a podobně. Sport patří mezi věci, které tu lidé mají pro odreagování.

Nedávno jsme si na tohle téma povídali s mým nejstarším vnukem Giovannim, protože on ještě tak miluje ty zápasy a to všechno. Pozor! Má obrovské srdce. Říkám mu: „Ty se na to vůbec nedívej. Víš Gioví, já už jsem člověk, který sem přišel kvůli něčemu jinému. Jen se dívat, to je jen pro tebe zábava. Já vím, že se ti to líbí. To je v pořádku. Když se ti to líbí, koukej se na to, ale uvědom si, že člověk sem musí přijít něco vytvořit. Při tomto se člověk ještě jen veze.“ Potřeba sloužit, to už je hranice ega, které už je zeslabené, kdy už pracujete pro druhé, aby to mělo smysl. Toto je velmi důležité.

Moje maminka je nesmírně pečlivé stvoření. Neustále má umytá okna, všechno vyprané, čistý koberec... já mám také doma pořádek, ale ne takový jako ona. Když se na ni dívám, tak chápu, že jí to dělá radost. Neměla by tu co dělat. Ona potřebuje pracovat, je to ale jakýsi zástin. Člověk potřebuje být platný, tak má pocit, že je, ale mně to nestačí. Uvědomte si, jak dlouho vydrží uklizený byt anebo zametený chodník? Jestliže druhý den zemřu, za týden už můžete zase zametat. Nic po nás nezbyde. Jde o to být platný ve smyslu lidském. Začněte úsměvem. Začněte s pohodou. Už jenom, když člověk nic neřekne a cítí se uvnitř dobře, už tehdy rozdáváte. Před dvěma lety jsem byla na předvádění šperků a tam byly dámy, které nevěděly, co dělám. Nikdy jsem o tom nemluvila. Lidé se ke mně zkrátka museli speciálně dostat a já věděla, že teď je to ono. Věděla jsem, že budu vyvedená v pravý čas. Povídalo tam asi šest žen, bylo to na Mikuláše, vybraly si šperky, měly z nich radost. Běžně jsem tam konverzovala, jak lidé rozmlouvají, jen neumím mluvit o takových nesmyslech, jak lidé běžně někoho pomlouvají a podobně, to mi nic neříká. Úroveň žen, které tam tak klábosily, musím říct, byla dost vysoká, a najednou jedna

paní vzpomněla na nějakou událost, jak přišla do banky, kde se lidé pohádali nebo se nějak nepohodli. Začala vyprávět, že byli takoví a makoví, a všichni kolem začali přitakávat, už tam bylo posuzování, čehož já jsem se samozřejmě nemohla zúčastnit. Jestliže víte, že. Tak jsem jenom mlčela. Nic jsem neřekla. Jenom jsem si něco prohlížela a myslela si, že si tam v klidu vypiji kafe, ať si ostatní vylejí své pocity posuzování. Najednou tato žena zvedla hlavu, kouká na mě a říká: „Jsme hrozný, co?“ [smích] Vycítila to. Ode mě tam nebyl odsudek, jen čisto, jen jsem pozorovala a ona najednou cítila tu čistotu a najednou si připadala, že by neměla. To je ono. V takových situacích už nemusíte nic říct. Ti lidé to cítí. Toto je spojení, které je důležité.

Jak budete stále čistější, každou zkouškou se trochu očistíte, necháte v ní pocity, které jste dřív měli, a přijde vždy obrovská úleva. Dlouhá léta vám něco vadí a najednou poprvé nic. To je tak nádherný pocit! Je to taková úleva, jste lehčí o desítky kilogramů. Jak potom půjdete a půjdete, tak se vám toto začne vynořovat. Jde to pak velmi rychle.

Pamatuji si, jak ke mně každou sobotu chodili lidé po jednotlivcích a pak se stavili třeba za půl roku na čaj nebo na kafe, 2–3 hodinky, někdy i více. Když jsme si začali povídat, tak říkali, jak se všechno změnilo. Když to dotyčný pochopil, začal se doma chovat jinak. Vždy jsem je nabádala: „Nevykládejte to doma. Zastrášili byste své rodinné příslušníky. Začněte se chovat.“ I člověk vedle vás, který by nebyl duchovní, najednou zjistí, že na vás najednou nemůže, nemůže vám vlastně ublížit. Neví, jak si to vysvětlit, ale cítí to, takže pomalu začne jednat jinak. Jestli také začne pracovat, budou se k němu chovat i lidé v práci jinak, a postupuje to velmi rychle dál a dál, do ohromné šíře. Představte si, co se děje, když tento počet lidí začíná pracovat. Začnete se skutečně krásně oddělovat jako taková plástev, a to je záměr Otce, abyste se uvědomili ve vaší skutečné realitě.

[dotaz:] *Od jednoho velice čistého člověka (Romana Trojáka) jsem četla krásnou knihu s názvem “Čarodějky – Příběh srdce”, ale píše v ní právě o čistotě. Zmiňuje tam jednu zajímavost, kterou jsem také poznala. Odehrává se v ní situace, kdy velice čistá dívka se chodí potají učit k paní, která pracuje s bylinkami, a chce pomoci krávkě v prosté vesnici. Selka i sedlák ji mají rádi, ale selka ji najednou napadne, že je čarodějnice. Dav se nechá ovládnout, zavřou ji i hochy, který je na cestě, také velice čistá bytost, tak je oba zavřou do věže. Oni se z toho dostanou, protože už to tak bylo naplánované a jedna z těch “čarodějek” všechno ví, takže způsobí, že se z toho dostanou, ale v té věži probíhá úžasný rozhovor, kde on říká: „Oni nás napadli jen proto, že jsme jim připomněli něco, co mají ve svém srdci a už to nechtějí vědět, že to tam mají a vytváří jim to bolest.“ A ta dívka říká: „Ano, protože ona hospodyně mě má strašně ráda, chudinka malá, jakou bolest musí teď cítit, když mi takhle ublížila.“ A pak je sami vysvobodí. Stává se tedy někdy, že lidé, kteří se něčemu brání, brání se vlastnímu srdci, tak když jim to někdo připomene, reagují útokem. Co s tím?*

[IA:] Ano, protože cítí svoje pochybení, jenomže pozor, oni to udělat museli. To je to, že my vlastně tyto “hry” hrajeme ve skupinách. Jste stejný Bůh, rozdělený do jiných

tváří a jiných jmen. Vyprávěla jsem příběh ženy, která přišla ke mně a nevěděla, že neumí odpouštět. Přišla za mnou, že chce mít děti a že nemůže otěhotnět a dějí se divné věci. Manžel si to vždy po měsíci rozmýšlí, když ho přemluví: „Tak jo“, a pak opět neotěhotní, a já se jí ptám: „Umíte odpouštět?“ To bylo ještě v době, kdy jsem dělala výklady, jak jsem tomu říkala, doma. A ona: „Jo, s tím nemám problém.“ Mluvila jsem k ní tedy 7 hodin, udělala jí výklad, a když jsem jí pak sáhla do aury, měla v něm ohromný, ale strašný zápis. Mám při něm také velké bolesti, úplně se mi svírala kůže na ruce. A ona na to: „To není pravda.“ A teď, jak jí to vyložíte? Vysvětluju jí: „Poslyšte, Naďo, proč bych to dělala? Já k vám tady sedm hodin mluvím, nic si za to neberu. Mohla jsem být s maminkou na zahradě, je červen. Najedla jste se tu a napila, což vám nevyčítám, ale proč bych vám lhala, proč bych to dělala? Vždyť by to nemělo význam. Kdybych si za to něco brala, tak budiž, to člověk pochopí. Já si sáhnu do času, jestli se otevře, ale není jisté, že se otevře, někdy se nechce otevírat.“ Jenže čas se otevřel 3,5 roku zpátky a ona začala brečet. Říká: „Já vám věřím. Před 3,5 lety jsem měla před svatbou a můj přítel si začal s mojí nejlepší kamarádkou. Neměla jsem to ani tak za zlé jemu jako jí. Ale já jsem jim přece odpustila, vždyť my se přátelíme. Oni k nám (s mým druhým partnerem) chodí, máme je rádi a přejeme jim hodně štěstí a dennodenně se vídáme.“

Jestliže tato holka si myslela, že ti dva jí před 3,5 lety udělali něco špatného, tak neodpustila. Oni jí totiž udělali něco dobrého. Měli to domluvené. Tito dva lidé si museli vyzkoušet, co to je ublížit milovanému člověku. A ona si zase myslela, že umí odpouštět, ale nevěděla, že neumí, takže to pro ni byl důležitý prožitek. Také bylo dané, že se dostane ke mně, to je vše dopředu určené.

Občas jsem věděla i dva měsíce dopředu o lidech, že ke mně přijdou. Nadjá mi tedy avizovalo určitého člověka předem, abych se připravila. Vždy to bylo s podivem. Byli to lidé, kteří nebyli objednaní, a nečekaně někdo vypadl z plánovaného kalendáře a tento ho hned nahradil. Vidíte to, vy všichni hrajete jenom hry. Oni vám musí přijít ublížit, aby pochopili, co to je ublížit milovanému člověku. Někomu to může přijít líto, někdo bude mít výčitku, že to udělal, ale je to nutné. Není to záležitost vaše, kvůli tomu nejste špatní. Správné je, když takovou věc udělám a vidím, že jsem udělal blbost, vědět, že to příště neudělám. Proto se to děje. Jakmile ale tuto věc uděláte, už máte výčitky, demolujete si dvojku, lítost... to je zbytečné.

I takovými zkouškami jsem prošla, kdy jsem najednou udělala úplně nesmyslnou věc. Nikdy jsem tedy neměla negativní myšlenky, ale přišlo to tak nečekaně, tak se to semlelo, že jsem najednou zjistila: „Jé, to jsem nevěděla, že tímhle bych mohla někomu ublížit.“ Najednou se to stalo. Pamatujme si všichni: Bůh hodnotí vaše úmysly. Jestliže máte dobrý úmysl a nedopadne to dobře, nejste vinní. Ono to tak jenom mělo dopadnout. Bůh slyší to, co chcete udělat, jestli chcete nebo nechcete ublížit. Někdy člověk něco udělá, nechce ublížit a dopadne to tak, že ublíží. Je zbytečné to na sebe navalovat. Vy jste tvůrce – Bůh. Jenom to tak mělo dopadnout.

Situace obsahuje všelijaké jiné motivy, abyste si prožili různé okolnosti. Protože k Bohu se dostanete ještě pod jednou podmínkou. Třeba, že v očích ostatních lidí

musíte vypadat jako darebáci, i když to nebyl váš úmysl. I to je důležitá podmínka přijetí vnitřního Božství. Jestli jste někdy četli knihu Zasvěcení od Elisabeth Haich, v ní je to nádherně napsané a je to pravda. I já jsem určitou dobu musela vypadat jako darebák. Věděla jsem, že jsem čistá, ale nemohla jsem to vysvětlovat stovce lidí, která si to myslela. Věděla jsem, že z jejich pohledu, kdybych viděla tu samou situaci z vnějšku, že to bude tak vypadat. Okamžitě se to vyřešilo. Okamžitě pravda vyšla na povrch. Většina z nich se mi omluvila, druzí se jenom styděli. Nebylo to vůbec nutné, nežádala jsem po nikom omluvu. Jen jsem si prožila tu bezmoc, když najednou vypadáte jako darebák, ale nebyla to pravda. Nicméně to bylo osvobozující. Mně to nevadilo, já jsem na ně neházela špínu. Já věděla, že před tím, kdo žije ve mně, jsem čistá. To stačí. Jste zodpovědní jenom sami před sebou, protože vy jste Bůh, takže před ním. Je jedno, co jakoby vnější Boží tělo dělá, protože si uvědomte, že každý z vnějšku vás posuzuje podle míry svého egoismu. Jestliže budu třeba lakomá, tak si budu o každém myslet, že je také na peníze, protože nepochopím, že někdo umí na ně nemyslet.

Vysvětlovala jsem to, když jsem se setkala s člověkem, který na mě zkoušel černou magii, a nefungovala. Na mě zkrátka nepůsobila, protože mě chrání láska, nemám karmu. Kdybych ale karmu k někomu měla, tak už by to fungovalo, protože onen člověk byl mág, a ještě černý mág. Já miluji i černé mágy, vždyť oni jsou ve své úrovni. Toto musíte dodržet. Je mi jedno, kdo co dělá. On je jaký je a umí tohle. Kdyby to uměl lépe, bude dělat lépe. I kdybych mu tisíckrát vysvětlovala, že jenom miluji, tak mi neuvěří. Tenkrát si myslel, že používám formu nějaké magie, kterou on ještě nezná, že jsem ohromně silná čarodějka. Ještě navíc jsem se narodila 30. dubna, takže tam všechno svým způsobem u něj souhlasilo. Mág, který dospěl k nějaké své pravdě, nepochopí, že vás chrání láska. Nemá zkrátka kapacitu na to, to pochopit. Vidíte tedy, že druzí vás soudí podle sebe. Vy v čistotě pak podle toho poznáte, co se jim v hlavách rodí a v jaké jsou úrovni. Potom o každém víte, ale v té době už je vám to jedno. Vy jste oni.

Prošla jsem asi pětiletým obdobím, kdy jsem přijela do velkého města, třeba do Prahy, a po návratu domů jsem byla velmi unavená. Když se po ulicích míváte s aurami druhých lidí, cítíte jejich strachy, bolesti...Dneska už ne. Dneska tu jsem a nejsem. Dnes bych mohla chodit dny a dny, a nic mi nebude, protože jsem zvyklá na ohromný záběr a nevidím to. Jakýkoli egoismus nevidím, protože je iluzí. Dotyčný člověk za něj nemůže. Musí si ho zahrát, tak jako výše zmínění lidé museli zahrát té holčičce ono ublížení. Nemohou za to, jsou jen jako herci, jako marionety. Toto je skutečná realita. Jestliže tento fakt začnete vnímat, nic se vás nedotkne. Víte, že onen člověk to udělat musí. Cítíte nesmírný soucit, protože má ještě náběr ohromné karmy, kterou si musí odžít, kterou musí někomu udělat. Sám si ji nabral a někdo mu ji musí přijít vrátit (vybít), aby pochopil, že druhému člověku se to nedělá. Toto je velmi důležité. Na této úrovni už je velice krátký krok k prolnutí se. Tyto stavy jsou nádherné, věřte mi. Hlavně když pak jdete po ulici a víte, že se vám skutečně nemůže nic stát. Je to veliká úleva. Veškeré „co kdyby mě někdo, něco“ z vás odpadne. Jdete jen jaksi bez obav, tak si plavete ve stvoření.

Nemusíte chtít vědět. I chtění vědět dopředu je zádrhel (egoismus). Přesně vám přijde od Otce informace, kterou budete potřebovat, protože tehdy on ví, že teď je to nutné, takže mi třeba řekne: „Teď pojedeš tam a tam a uděláš to a to, navštívíš tohoto člověka.“ Je to tedy vše přesně dané.

[dotaz:] *Praktikuji cvičení čchi–kung a před samotným cvičením člověk vytváří pole, aby mu bylo hezky. Je to špatně?*

[IA:] Když to není obrana, uzávěr, “vajíčko”, kterým se chráníte před druhými, tak je to v pořádku. Vizualizujete si při něm vlastně jakési stříbřité prostředí, kdy by vám mělo být dobře (nevím, jak to tedy děláte vy). Je to typ meditace, zpřítomňování se, které uvádíte do chodu.

Lidem je v tomto směru třeba vysvětlit, že stačí přijmout ve svém životě všechno. Někdy se totiž může stát, že když člověk toto začne praktikovat a někde se na někoho týden či 14 dní zlobil, tak se mu na příslušné čakře začne uvolňovat vytvořený zádrhel. Funguje to stejně, jako kdybyste si sedala k meditaci. Může tedy proběhnout nějaká zdravotní obtíž. Touto technikou se to zrychlí. Slouží jako urychlovač, katalyzátor. Je to, jako když budete chodit cvičit jógu, která pohybem otevírá čakerní systém, nicméně když zároveň nežijete čistě... Uvědomte si, že vaše životy, vaše osudy, jsou duchovní cestou. Je jedno, zda o duchovnu máte páru nebo nemáte. Je to náběr programu a je to pro vás nejlepší jóga. I osud je jóga. Když si to uvědomíte, tak část života se o někoho staráte, třeba o starou maminku nebo babičku, děláte karmajógu. Část života chodíte cvičit. Pak se třeba učíte milovat protivného dědu, děláte bhaktijógu. Osud je skutečně rozdělený na určité části, ve kterých si projdete všechno. Pouze o tom lidé nevědí.

Je ale hloupost oddělovat duchovní život od neduchovního. Tak to není. Všechno je tady vaše. Vy o duchovnu začínáte mluvit, až když jste ve vyšších životech (partech). Je to ale pouze iluze. Když bude člověk chodit cvičit jógu a nebude na čakrách žít správně, tak si rychle přivodí nápravný moment. „Auvej, teď nemůžu na jógu, já jsem si zablokoval záda.“ A zablokuje si je na trojce, protože se předtím zlobil na souseda. Cvičení je tedy v pořádku, ale měli by na něj lidé chodit v dobrém psychickém stavu.

Správně byste si měli s takovými lidmi popovídat. Když jsem měla mé holky malé, tak jsme si hodinu před spaním lehly, přestože jsem věděla, že až ve dvě hodiny v noci budu končit v laborce. Ale to jsem si nenechala ujít. A probíraly jsme uplynulý den, jak kde zareagovaly, jak by to udělaly lépe, a tak podobně. To bylo to nejúžasnější, co jsme mohly praktikovat. Velmi moc se přitom učily a odbourávaly věci, kterými přes den procházely, a šlo to velmi rychle. Takto nějak si možná před cvičením popovídat a pak začít. Jenže koho donutíte, že? Ženy na to mají jen určitý čas, když si přijdou zacvičit, od rodinných povinností. Měly by žít harmonicky i své životy. Kdo má co prožít, ten to nicméně prožije. Nemám tedy námitky. Uvědomte si, nejprozářenější bytost bude taková, která bude v sobě mít všechny čakry otevřené, protože pak přes ni proudí skutečná realita. Pak už se to děje i bez představ. Prozařujte. [smích]

[dotaz:] *Mému příteli umírá bratr, už jsem viděla, že umře. Vidím to jako jakýsi obraz, kdy to mohu říct a kdy ne? Říkám mu: „Aleši, on letos fakt umře a je to pro něho dobře.“*

[IA:] Když je to přítel, musíte vědět, zda to snese nebo ne. Svého času jsem také byla někdy zaskočená, protože mrtví se ke mně chodili loučit. Je někdy těžké to neříct. Já jsem tenkrát věděla, že zemřela teta mého přítele. To bylo jak v hororu. V roce 1992 mi zemřel tatínek. Odešel velice rychle a já byla u okamžiku, kdy si rakovinu zapsal. Byla jsem u toho, kdy to řekl. Bylo to strašné, nemohla jsem nic dělat. Můj milovaný člověk a já jsem nemohla nic dělat. Rakovina zkrátka byla naprogramovaná. On, který vždy miloval všechny lidi kolem sebe. Do 3 měsíců se mu udělal ohromný nádor kolem srdce a nedal se operovat. Přesně tam, kde nenávist vyzářil, si vytvořil nádor. Nezažila jsem, že by někoho kritizoval, nic takového, a najednou měl rakovinný nádor. Ještě dnes mám husí kůži. Byla to pro mě taková bezmoc, ale musela jsem to přijmout. V době, kdy umíral, byl prvním, kterého jsem viděla takto odcházet “v přímém přenosu”, protože jsme žili v jednom domě. Kolikrát chtěl se mnou o smrti mluvit, ale já se jí nikdy nebála a vůbec jsem tenkrát netušila, že by něco odmítal. Až když pak zemřel, tak mi došlo, že jsem s ním měla mluvit. Že by se smrtí nebyl sám, protože měl jiný pocit. Načež onemocněla teta mého přítele a vypadalo to, že odejde. Tenkrát jsem mému příteli říkala: „Jirko, víš, měl bys o tom s tou Mirkou mluvit. Já jsem udělala chybu, tak alespoň toho využijeme a opravíš to.“ Vy to skutečně opravíte a uděláte něco lépe. Není zapotřebí si vyčítat, že tenkrát jste to neudělali. Ne. Využijí toho při další události. Je to ten samý Bůh, ale v jiném těle.

Před Vánocemi 1992 jsme za ní šli a on mě poslechl. Měla tenkrát tři dospělé syny a muže. Ti kluci o tom vůbec nechtěli mluvit. Ale tak hezky si nakonec s Jirkou popovídali a on mi pak děkoval, jak to bylo úžasné, že vůbec něco takového jde, že jim bylo zkrátka moc dobře. My jsme to brali jako rozlučku. Přešel prosinec a pak, to bylo někdy po 20. únoru, a šli jsme si lehnout. Ještě, než jsme si šli lehnout, mi Jirka povídá: „Představ si, naši dneska byli za Mirkou a možná se z toho dostane. Vypadá úžasně.“ A já: „To je dobře, moc bych jí to přála.“

V jednu hodinu v noci zazvonil telefon. Můj přítel pracoval jako elektrikář a volali ho na pohotovostní noční službu. Jak odešel z domu, tak jsem si šla zase lehnout, a když se přikrývám, ucítila jsem najednou obrovský víchr. Vyskočila jsem z postele, jdu do obývacího pokoje a nevěřila jsem svým očím. Máme tam dvě okna a jedno z nich bylo dokořán otevřené. Tenkrát jsem měla záclony až na zem a ty vlály. Bylo to fakt jak v hororu. Běžela jsem se podívat na holky, ty spaly. Vrátila jsem se a chtěla jsem to okno zavřít. To nešlo. Víchr měl takovou sílu, že jsem se s ním prala a najednou jako když mávnete proutkem, víchr přestal a podařilo se mi okno docvaknout. Vtom koukám, před domem stojí dvě černá auta. Jsem už starší ročník, takže když jsem byla holka, bývala pro jízdu v noci jakási fialová světélka nad řidičem, abyste nebyli ozáření. V jednom z nich bylo tohle světélko rozsvícené a seděla tam ta Mirka. Byla úplně bílá, měla na sobě černý kostým. Říkám si: „Ježiši, Mirka něco potřebuje!“ Tak jsem

otevřela okno a volám, ale auta odjížděla pryč. Zavřela jsem okno, lehla si do postele a usnula.

Jirka se tu noc vrátil z noční pohotovosti asi ve 4 hodiny ráno a jak si šel lehnout, tak mu povídám: „Jirko, Mirka zemřela.“ A on: „To je blbost. Tobě se něco zdálo.“ Tak jsem si říkala: „Aha, tak nic, tak nemůžu.“ Vycítíte to, že nemůžete. Jsou věci, kdy cítíte, že ten druhý člověk něco nepřijme. Druhý den jsem to vyprávěla holkám v zubárně. A teď holky: „Fůůů, já mám husí kůži.“ Já jsem toho byla plná, ale jak jsem jim to vykládala, tak to ze mě vyplavalo a úplně jsem na to zapomněla. Jdu odpoledne domů, nesu tři tašky nákupu, zaměstnaná žena s dětmi, že? Hledám klíče a vidím, jak mi jde Jirka zevnitř otevřít dveře, brečel a říká mi: „Tys měla pravdu, Mirka zemřela. V půl druhé v noci.“ Přesně v dobu, kdy on odešel, tak mi přišla říct, že zemřela. Tohle musíte zvážit, jak to říct nebo neříct. Uvědomte si, že pro vás to je informace, kterou jste schopní vstřebat, ale oni ne. S nimi to ještě musí zatřást, až se to stane. Člověk může vědět vše do budoucnosti nebo i zpětně do minulosti, jenom když se ničeho nebojí. A není, čeho se bát, vše jste vy. Není, co by vám ublížilo, když odpor sami nevytvoříte. Toto nicméně většina lidí ještě neumí a obává se toho. Když by tedy člověk ještě nebyl schopný, asi bych mu to neříkala. Tenkrát jsem to měla ve formě snu, ale stejně to s ním zamávalo.

Nicméně pro změnu, teď mají lidi hodně krásný zážitky. Nedávno mi psal Pavel z Valašského Meziříčí, jak viděl tatínka, který byl sedm let ochrnutý a odkázaný na invalidní vozík. Když měl pohřeb, tak tam dělal přemety, aby si užil pohyb, a vyváděl různé psí kusy. Psal mi: „Všichni tam brečeli a já jsem se musel chechtat.“ [smích] „Až jsem to nemohl vydržet, protože to nešlo. Tak jsem ho musel sprdnout: „Tati, jsi mrtvej, kontroluj se! Nikdo tě stejně nevidí.“ To už jsou věci, které někteří lidé jsou schopní vidět, ale druzí ne. Druzí si to musí odbrečet na pohřbu, neboť nejsou ještě schopní na někom neviset, takže to u nich musí tímto způsobem proběhnout. Budou informace, které budeš vědět dopředu, ale radši si je nech pro sebe. Je to někdy lepší. Mohl by se tě tvůj přítel třeba začít bát.

[dotaz:] *Ještě mám k tomu podotázku. Bratr je teď v kómatu a chtějí po jeho rodině, aby rozhodli, zda mají kóma prodlužovat, protože kdyby se z něj probрал, byl by na tom asi hodně špatně, i s mozkiem. Jeho manželka a jeho bratr mají rozhodnout o jeho životě a vůbec bych tedy nevěděla, jak k tomu přistoupit.*

[IA:] Rozebereme si realitu. Představte si, že jste v kómatu. Je vám dobře, když jste v takovém hlubokém kómatu, protože většinou se vám v něm uleví, neboť nevnímáte tělo. Jenže pokud je jisté, že mozek je poškozený, a takový člověk by přežil, bylo by to pro něj vězení. Chtěli byste takto žít? Nechtěli. Podle sebe vždy musíte vědět, co někomu druhému přát a nepřát. Někdy je odpojení od přístrojů osvobozením. Osobně bych volila odpojení. Určitě pro sebe, takže i pro druhé.

Mnoho informací přichází v této době i přes hudbu. Já tedy miluji tu italskou – Vasco Rossi nebo i jiní, Giuseppe Povia... a touto otázkou jsem si na něco vzpomněla. V Itálii se řešil spor o tělo Eluany a byl z toho obrovský skandál. Jak víte, tak v Itálii má

silnou pozici katolická církev, stejně jako ve Francii. Tato dívka Eluana upadla ve svých 23 letech po automobilové nehodě do kómatu a byla v něm 17 let. Její rodiče prosili a plakali, aby ji odpojili, a případ rozdělil veřejnost na dvě strany. A ten Giuseppe Povia nazpíval nádhernou písničku, ve které mluví jakoby za tu holčičku. Dovedete si asi představit, jak její tělo vypadalo. I kdyby se probrala, tak svaly žádné. To bylo jenom vězení pro duši. Její rodiče, co si vytrpěli od médií, kdy je část národa považovala za bezcitné a podobně. Naopak! Z lásky k tomu dítěti člověk chce, aby už tu nebylo, aby si odpočinulo, že toto není řešení. A hlavně se utrpení protahuje zde v čase i pro žijící členy rodiny. [Otec se po 17 letech soudního procesu v roce 2009 domohl na italské justici svého práva ji odpojit od přístrojů, aby mohla zemřít.]

Možná teď píchnu do vosího hnízda, ale ukáži vám skutečnou realitu. Problém interrupce. Velmi se to řeší i v církvích. Uvědomte si, že dítě, které se nemá narodit, se nenarodí. Prozkouší se aktéři, kteří kolem této situace figurují a prověří se i človíček, který má něco v rezervě. Ale hlavně, dlouho se dítě svou skutečnou bytostí vzdaluje kolem těla na jakési tenké šňůře. Je to jen pro otestování tohoto hmotného světa.

[dotaz:] *Ale pokud se matka rozhodne svou vůlí pro interrupci a do třech měsíců otěhotní, je to stále to stejné dítě nebo je to jiné dítě?*

[IA:] To záleží seshora, kdo si přijde něco odehrát. Já sama jsem byla na interrupci, když mi bylo 18 let. Věděla jsem, že otěhotním. Stále jsem slyšela brečet dítě, ale nikdo jiný nic neslyšel. Otěhotněla jsem přesto, že jsem poslechla rodiče. Šla jsem na jinou brigádu. Oni nechtěli, abychom byli spolu s mým budoucím mužem společně na táboře. Když se vrátil z brigády, bum! A bylo to. Tohle bylo v pozdějších letech strašně důležité, ale nemohu se teď o tom zmiňovat, protože se to velmi týká mých blízkých. Bylo to ale velmi důležité pro události, které se děly za 5 let. Nicméně jsem tenkrát byla jediná, kdo by si miminko nechal. Byla jsem ale mezi třetřákem a čtvrtřákem, jedináček, můj muž nastupoval na pět let na vysokou školu a také jedináček. Byl tenkrát velice rozumný, říkal mi: „Vím, že si to chceš nechat, ale máš rok před maturitou, já pět let vysoké školy před sebou. Když nás rodiče budou živit jako rodinu, dítě pak budou samozřejmě milovat, ale v tomto okamžiku ho ani jedni rodiče nechtěli. Tvářili se, že ne. Tak samozřejmě málokdo by, když to platí, nerozhodoval o výchově dítěte. Vychovají ho jinak, než bychom ho třeba vychovali my.“ A v tom jsem uznala, že je to rozumné. Omluvila jsem se tedy tenkrát tomu miminku: „Prosím tě, nezlob se na mě, narodíš se jindy.“ Vše proběhlo hladce. Neměla jsem žádné pocity viny. Já jsem si ale také tyhle věci přinesla. Bylo to důležité pro můj další život, který se odvíjel za 5 let, ale to vám bohužel nemohu vyprávět. Byla to ale skutečně dobrá událost. Všechno, co ve vašem životě je, má své dobré důvody, které si potřebujete prožít, abyste je jednou provždy zahladili.

I věc, kterou třeba uděláte jakoby špatně, dejme tomu někde selžete, teď plácnu: budete nevěrná. A pak si řeknete: „Ne–ne–ne, už to nechci. To je začarovaný kruh, musím lhát a tak dál. To je naposledy. Už to neudělám. Poučila jsem se.“ Jako byste to neudělali. Ale dělat si pak výčitky, to už se demolujete a navozujete další věci

dopředu. Ne! „Teď jsem si vyzkoušela, že to není ono, že mě to demoluje, že mi to užírání nitro, protože se musím skrývat a musím dělat věci, které bych normálně nedělala a nutí mě to nabalovat egoismy, které nechci.“ Jestliže si uvědomíte: „Ne, tak tohle já nechci, už to dělat nikdy nebudu...“, tak potom je to to, pro co jste začali tuhle věc konat.

Nedávno mě navštívila kouzelná ženská z Prahy a říkala mi: „Já jsem kouřila 80 cigaret denně. Měla jsem takový absták, že jsem se klepala, když jsem neměla cigaretu. Teprve tehdy, až když jsem to před třemi lety zahodila jednou provždy, jsem zažila stav blaženosti. Věděla jsem, že jsem musela začít kouřit proto, abych ho zažila.“ A to je ono. Je jedno, co jste kdy provedli. Když jste se ale poučili a víte, že už to neuděláte, pak jste našli to, co jste potřebovali vědět, a proto se to dělo.